

Alfonso Carlos de Borbón

**Celá pravda
0
OPUSU DEI**

PRO FIDE CATHOLICA

Titul originálního vydání: *Opus Judei*, Orion Editores, Santafé de Bogotá 1994
Ze španělštiny (do němčiny) přeložil © Johannes Rothkranz

Z německé verze: Alfonso Carlos de Borbón, *Die ganze Wahrheit über das OPUS
DEI*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1997
přeložil © Jaroslav Voříšek 1999

Alfonso Carlos de Borbón

**Celá pravda
0
OPUSU DEI**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva	7
Kapitola I: Sekty a Opus Dei	8
Podezření se potvrzuje	8
Co je to sekta?	10
Skrývané a odhalené tajemství	14
Charismatický vůdce	19
Společenství vyvolených: Učedníci a zasvěcenci	22
Bažení po bohatství a moci aneb bezbřehá chamtivost	24
Nábor a získávání členů	28
Týrání a donucování	34
Lidské trosky aneb psychická destrukce	36
Sekty a náboženství: Podvodníci Boží	39
Skandální uzurpace	40
Totalitarismus a fanatismus	42
Sex a zdrženlivost	45
Jidáš při práci	46
Opuštění Díla Božího: Pronásledování a odstřel zběhů aneb občanská smrt	50
Kapitola II: Skrytý život Escrivy de Balaguera	53
Nemilosrdná lež	53
Rodinné prostředí	56
Seminář a mládí	58
Prorok s ostrým zrakem. Boží zjevení	63
Escrivá a ženy	66
Escrivá a sedm hlavních hříchů	67
Muž beze jména – slavomam	77
Zednářstvo	81
Smrt a vzkříšení	84
Světec a zázračná znamení	85
Pohoršující blahořečení	88
Kapitola III: Kryptojudaismus a Opus Dei	92
Problém kryptojudaismu ve Španělsku	92
Staletá infiltrace kléru kryptojudaismem	101
Židovské kořeny Escrivy de Balaguera	108
Kabbalistická symbolika Opusu Dei	115
Židovské ghetto jako model pro Opus Dei	119
Opus Dei a židovská otázka	126
Finance Opusu Dei a internacionální judaismus	133
Identita „ducha Díla“ se „židovskou duší“	141
Jezuitské vlivy na Opus Dei	147
Světová vláda, nový světový řád a Opus Dei	151
Přehled literatury	155

Úvodní slovo editora českého překladu

Kniha spisovatele Alfonsa Carlose de Borbón (pseudonym) o podivné instituci Opus Dei nese ve španělském originále výstižný titul „Opus Judei“, tedy název, který sám o vzniku a cíli této sekty říká všechno podstatné.

Autor k tomu mimo mnohé jiné říká: „Další maxima Talmudu, kterou se Escrivovy stoupenci Opusu Dei doslova a do písmene řídí, zní: ‚Všude tam, kde se Židé usídlí, mají za povinnost stát se vládci a dokud jimi nejsou, musí se považovat za psance a zajatce, byť by se jim podařilo ovládnout některé z národů. Do té doby, než ovládnou všechny, nesmějí přestat volat: Jaké to utrpení! Jaká hanba!‘“

Rafinované metody verbování a bez přehánění otrokářské zacházení s již polapenými členy Opusu Dei, popisované v autorově studii, platí mutatis mutandis i na všechny ostatní judaizované sekty jako jsou Jehovisté, hnutí Taizé, tzv. Letničáři atd. Autor podrobně dokládá, že Opus Dei není Dílem Božím, nýbrž na zednářských principech postavenou judaizovanou protikřesťanskou sektou, tedy Dílem Satanovým.

Není divu, že Opus Dei, které papež pokoncilní církve Jan Pavel II. povýšil na osobní prelaturu, je aliancí neomodernistických teologů a židovských médií označováno za údajně konzervativní ba dokonce reakční instituci. Je to ta nejlepších vizitka a doporučení pro znejistěné a tápající členy uzurpátorské pokoncilní sekty, vydávající se za pravou Církev Kristovu.

K vlastní osobě zakladatele Opusu Dei, kterým byl Escrivá de Balaguer, markýz z Peralty (ve skutečnosti Žid jménem Escriba), stačí ocitovat následující:

„Nyní se dostáváme k tajemství všech tajemství, nejutajovanějšímu a nejzamlčovanějšímu klíči, k nikdy neříkané a současně absolutní pravdě, která musí být odkryta a vysvětlena. Tím tajemstvím jsou mojžišské kořeny zakladatele Opusu Dei a skutečnost, že jeho Dílo je ve službách Izraele a jeho financí.“

Závěrem si ještě ocitujme nabádavá a současně prozíravá slova autora z předmluvy:

„Četba této knihy je povinná pro každého, kdo nechce z neopatrnosti hřešit, protože nevědomost nás nemůže nikdy ochránit před neblahými následky. Je tedy úmyslně výstražným voláním pro ty, kdož hledají pravdu a jejím prostřednictvím plnou svobodu.“

Poznámka (německého) překladatele

Předkládaný překlad je v nezkrácené podobě. Přesto však z něho byla vypuštěno dobře desetistránkové pojednání teze, která vůči ostatním vývodům knihy byla zcela nedostatečně podložena; na třech nebo čtyřech místech knihy byly z mé strany příslušné krátké zmínky o této tezi rovněž vypuštěny.

Pro čtenáře v našem jazyce byly rovněž přeloženy tituly příslušného seznamu pramenů; originální titul však může čtenář vyhledat v seznamu použité literatury podle abecedního řazení.

Kde se to zdálo překladateli nezbytné nebo vhodné, dovolil si text opatřit vysvětlujícími resp. doplňujícími poznámkami.

Poznámky v hranatých závorkách pocházejí bez výjimky od překladatele a byly do textu vřazeny pro správné pochopení originálního textu knihy.

Kde se text dotýká židovské otázky, dbal překladatel přesného jazykového rozlišení pojmu „židovstvo“ (jako národ/rasa [*a* náboženství] resp. „židovský“ (juderia, judío) na straně jedné, a výrazu „judaismus“ (jakožto náboženství) na straně druhé. Z toho plyne, že v žádném případě nelze mluvit o nějakých „antisemitských“ postojích, nýbrž o *antijudaistickém* stanovisku, které je pro každého věřícího, tj. o své víře přesvědčeného katolíka, logickou nezbytností a tím i samozřejmostí, stejně jako je opačně *antikřesťanství* samozřejmou nezbytností pro každého přesvědčeného judaistu.

Předmluva

K překonání bludů a nalezení východiska bylo zapotřebí rozmotat nepřehledně spletené klubko, protože jak známo zdání klame. Věci nejsou vždy tím, čím se zdají být; mnohoznačnost a chaos jsou charakteristickým rysem současnosti.

Ve své encyklice „Humanum Genus“ řekl Lev XIII. na adresu zednářstva, že odhalit jej znamená totéž co zvítězit nad ním. Pátrání po skutečném smyslu Opusu Dei hledáním jeho kořenů, studiem charakteristických idejí a obrazně řečeno proniknutím k podzemním pramenům, napájějících tento organismus, který prosákl až do morku katolické Církve, to je základním tématem této strhující knihy, která nám odhaluje pozadí, vnitřní život i samotné jádro organizace, která se dnes těší právnímu postavení prelatury u Svatého stolce a jež hodlá svého stejně svárlivého jako burleskní zakladatele pozdvihnout až k oltární úctě.¹

Děje bývají obvykle popisovány buď z jejich povrchních aspektů nebo kvůli anekdotičnosti jako jednotlivé události. Jsou líčeny tak, jakoby se odvíjely spontánně, bez příčiny a vlastního zdroje, což vždy vede k čistě vnějšímu pohledu na pouhou faktickou skutečnost. Abychom však určité fenomény rozpoznali od základu, dali jim smysl a našli pro ně vysvětlení, je nezbytné sejmout roušku, zakrývající světlo, a mohli tak spatřit odvrácenou neprůhlednou a neviditelnou stranu zrcadla, která je bezpochyby právě tou, kde se spřádají nitky, jimiž se vodí nám představované loutky. Nastoupíme-li takový sestup do skrytých a neprobádaných propastí, kde temnota omezuje naše vnímání, budeme překvapeni tím, co lze označit pouze výrazem neuvěřitelné. Demaskované Opus Dei je takovým příběhem komplotu, kde je realita zdánlivě natolik smíšená s fikcí, jako by tvořily kompaktní slitinu. Vzhledem k takovým okolnostem se nabízejí pouze dvě možnosti: buď zjištěné výsledky zamlčet a co nejpečlivěji skrýt, nebo je dát na všeobecnou vědomost. Postaven před tuto volbu, sáhl autor po druhé možnosti a identifikoval pro své čtenáře velkou neznámou, umně vykonstruovanou v podobě Opusu Dei.

Předkládaná kniha nechce ani skandalizovat, ani provokovat; je ovšem plným právem polemická. S jejím obsahem je možno se ztotožnit anebo jej odmítnout. Avšak indiferentnost, neutralita či nerozhodnost zde nejsou možné. Naše studie samozřejmě není zcela vyčerpávající a ani nechce přivést čtenáře k nějakému konečnému cíli, nýbrž k vyšší úrovni poznání. Pouze mu ukazuje směr a nabízí badání nové, dosud nepovšimnuté pole činnosti. Po celou dobu svých dějin se člověk zabýval sjednocováním či oddělováním jednotlivých elementů, myšlenek a idejí, jejich vzájemnou syntézou i analýzou. Autor zde představuje Opus Dei jako pilíř – který by měl být pátým² – do jedné řady s dalšími pilíři židovstva, a to ve smyslu prokazatelně stěžejní a definitivní identity.

Četba této knihy je povinná pro každého, kdo nechce z neopatrnosti hřešit, protože nevědomost nás nemůže nikdy ochránit před neblahými následky. Je tedy úmyslně výstražným voláním pro ty, kdož hledají pravdu a jejím prostřednictvím plnou svobodu.

Alfonso Carlos de Borbón

¹ Což se již mezitím stalo; pozn. němec. překl.

² Nepřeložitelná slovní hříčka. Španělské slovo „columna“ znamená nejen „sloup, pilíř“, nýbrž také „kolonu“, tj. v našem případě „pátou kolonou“; p. něm. překl.

KAPITOLA I

Sekty a Opus Dei

Podezření se potvrzuje

Žádná sekta sebe samu za sektu nepovažuje.³ Přesto jsme schopni ohledně Opusu Dei jasně a kategoricky konstatovat, že je jednou z nejmocnějších a nejtajemnějších sekt v dějinách 20. století.⁴ Nikdo jiný než Raimund Panikkar, průkopník původního tvrdého jádra a jeden z nejvýznamnějších spoluzakladatelů, jenž byl účastníkem přípravného stadia Opusu Dei, totiž kdysi sám prohlásil, že „co bylo původně více či méně charismatickou skupinou, to se pak postupně, dílem vlivem okolností a částečně i vlivem ducha svých zakladatelů změnilo v cosi, co lze sociologicky označit za sektu“.⁵

Jako současníci své doby žijeme v hlubokém sociálním krizovém procesu, který spolu přinesl doslova záplavu lehkověrnosti. Sekty se množí, šíří, pronikají a pevně usazují, zasahují do našich životů a uskutečňují své hanebné plány tím, že jako neviditelná pára infiltrují do všech společenských vrstev a pro své účely je někdy více, jindy méně vedou ke zkáze.

Jistá zpráva se tehdy dostala do novinových titulků a byla zcela jednoznačná. Tiskový orgán, který ji přinesl, má celostátní až nadstátní dosah. Říkalo se tam: „Členové Opus Dei byli ošetřováni na barcelonské klinice pomocí odprogramovací techniky.“⁶ Obsah této překvapující zprávy v podstatě znamenal, že se neuvedený počet mladých čekatelů i aktivních členů Opus Dei podrobil v posledních měsících zásahu duševního odprogramování. Ke zmíněnému zásahu došlo na přání jejich rodin, kteří v něm viděli cestu k odstranění poruchy mysli svých blízkých.

Dále bylo oznámeno, že léčebná technika, kterou *Společnost pro mládež* (*Asociación Pro Juventud*) i ošetřující personál *Centra pro znovuzískávání, obeznamování a podporu pro členy sekt* (*CROAS – Centro de Recuperación, Orientación y Asistencia al Sectario*) nabízí, je všeobecně známa pod názvem „odprogramování“ a slouží především k řízení průběhu informací o kritice věrouky a obyčejů organizace, k níž dotyčný patří.

K prvnímu ošetření členů a stoupenců Opus Dei prostřednictvím odprogramovacích technik došlo v listopadu 1987.

Kolem 20 rodin členů či stoupenců Opus Dei z nejrůznějších částí Španělska se obrátilo na *Společnost pro mládež* s prosbou o informace resp. pomoc při „znovuzískání svých synů“ a souběžné klinické ošetření.

Představitelé *Pro Juventud*, pokračovala zpráva, jsou názoru, že dogmatické postoje některých členů a stoupenců Opus Dei se vyrovnají postojům členů škodlivých a nebezpečných sekt. Tajnůstkářství a proselytismus resp. apoštolát Opusu

³ Julián García Hernando, *Fenomén sekt* in: *Sešity pro sociální skutečnosti* (Institut užité sociologie, Madrid) Nr. 35/36, leden 1990, S. 27.

⁴ *Kritischer Bereich* č. 2/červenec 1983: *Opus Dei viděn zevnitř*, str. 33.

⁵ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny...*, Barcelona 1987, S. 131.

⁶ Deník *El País*, 11. července 1988, str. 4.

Dei patří podle vyjádření *Pro Juventud* k nejhorším a nejčastěji vytýkaným specifícnostem prelatury.

Zpráva končí poukazem, že „na prvním mezinárodním kongresu o škodlivém působení sekt, pořádaném minulý listopad v Sant Cugat del Vallés (Barcelona), byly rovněž probírány některé údajně škodlivé a negativní aspekty Opus Dei“.⁷

Pocit, že jde skutečně o škodlivou sektu, se ve španělském veřejném mínění rozšířil natolik, že při dotazníkové akci mezi mládeží, jejíž výsledky zveřejnil první kanál španělské televize 23. července 1990 v druhém vydání pořadu *Televizní deník* (*Telediario*), uvedla většina dotazovaných jim ve Španělsku známé tři sekty, přičemž znovu většina označila Opus Dei (Dílo Boží) za „destruktivní sektu“.⁸ A již o dva roky dříve uvedl spisovatel Vázques Montalbán v článku s titulkem „Dílo, které nebere konce“, že „informativní televizní program, v němž vystoupily na světlo některé vnitřní rozpory Opus Dei, jakými je např. nutnost ‚odprogramování‘ některých svých členů, jako by byly příslušníky sekty, neslučitelné s etablovaným křesťanstvím, stačil k novému zneklidnění aparátu katolické hierarchie“.⁹

Dnes si ovšem dokážeme lépe vysvětlit doporučení, které již r. 1983 znělo „Pozor na Opus Dei“ a bylo řečeno v rámci preventivních opatření některých severoa-merických „high schools“. Tyto vysoké školy organizovaly pro své studenty studijní cesty na španělské univerzity a před odjezdem jim udělovaly instrukce ohledně toho, kterým tamějším jídlům a výrobkům by se měli vyhýbat, stejně jako prostředí, kde by mohli být napadeni či přepadeni, jaká místa kulturního významu by měli vyhledat... a v rámci těchto instrukcí jim také doporučovali, aby si dávali pozor na organizaci jménem Opus Dei.¹⁰ Tuto zprávu přinesl jen jeden tiskový orgán v nepatrném rozsahu, přesto však byla preventivním varováním před nákazou ze strany sekty, která se snažila získávat své učedníky a stoupence především na univerzitní úrovni.

Ve své dokumentární knize s názvem „Svatá mafie“, který vyšla r. 1985 v Mexiku, její autor Yvon Le Vaillant vypráví, jak jedna proslulá a v mezinárodních psychoanalytických kruzích uznávaná italská lékařka prozradila jistému muži, jehož syn vstoupil do Opus Dei, že mezi svými pacienty má osoby, jimž se podařilo Opus Dei opustit a jež jsou stále ještě silně neurotické. „To je stručně řečeno zločin,“ a dodala „doslova je očarovali.“¹¹

Le Vaillantova kniha nám tyto osoby líčí následovně: „Již při pouhém pohledu do jejich obličejů a očí nutně zaráží zřejmý fakt, že tito lidé nejsou sami sebou, že žijí v jiném světě, zkrátka že byli připraveni o vlastní osobnost. Působí to dojmem, jako by byli duševně i tělesně vysáti a rukama i nohama připoutáni k upířské organizaci ‚Opus‘.“¹² Jde o typický obraz lidí, kteří upadli do pavoučí sítě této sekty. Časopis „Spiegel“ mluvil v dané souvislosti o „myších pastích“.

⁷ Tamtéž.

⁸ Deník *El País*, 25. července 1990, str. 50.

⁹ Manuel Vázques Montalbán, *Dílo, které nebere konce*, in: *Interviu*, 14. srpna 1988.

¹⁰ *Deník 16*, 3. října 1983.

¹¹ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, Edimex, México 1985, str. 69 ad.

¹² Tamtéž, str. 213.

V zevrubné zprávě, který vyšla pod titulem „Opus Dei, skutečná moc ve Španělsku“ v časopisu „Tiempo“ (mimořádně listu, který má v současné době snad vůbec největší náklad a rozhodně nepatří k tzv. bulvárním), se uvádí: „Přibývá otců, kteří nerezignovali před bezmocností zákona, když jde o vytržení svých synů z toho, co považují za vymývání mozků. Ve Valencii,“ pokračuje reportáž, „je dokonce psychiatr, jenž se specializuje na odprogramování mladistvých, kteří byli získáni organizací Opus Dei,“ a to přímo pomocí proselytismu, tj. každodenní činnosti většiny tzv. numerariů¹³ Opusu Dei, což je jejich prvním příkazem. Profesor dějin vědy na oxfordské univerzitě a po více než 14 let člen Opus Dei John Roche k tomu říká: „Nyní začali rekrutovat dokonce osmi až devítileté děti... byla k tomu účelu založena zvláštní kartotéka, v níž je podle příslušných dat zaznamenáno stáří, školního vzdělání, záliby, sociální prostředí, rodina, postoj k náboženství a Opusu Dei jakož i kontakty s lidmi této organizace...“

Závěrem dotyčné zprávy se konstatuje, že moc Opus Dei ve Španělsku je tak skrytá, že 38% je přesvědčeno o tom, že monsignorem Escrivou de Balaguerem založený institut je „sektou, nátlakovou skupinou, hospodářskou mafií příp. politickým seskupením“.¹⁴ Dokonce sám vydavatel týdeníku, José Oneto, ke zmíněné zprávě osobně dodal: „Opus zůstává v naší zemi zahalen neproniknutelným tajemstvím, a my jsme se pokusili odhalit část tohoto tajemství, alespoň cípek této tajuplné moci. OTR a *Emopublicou* provedený průzkum názorů 1 200 dotazovaných je již sám o sobě dosti výmluvný – je mnoho Španělů, kteří se domnívají, že Opus Dei je ‚hospodářskou mafií‘ případně ‚nátlakovou skupinou‘, a že stěžejními cíli Opusu je být lobby, ovlivňující politiku, resp. sledující určité hospodářské zájmy.“¹⁵

Nicméně po překonání nesčetných obtíží a s vynaložením namáhavé práce i složitého bádání se světlo na konci temného tunelu přece jen ukázalo. Předkládaná kniha, zpracovaná po letech intenzivního shromažďování a přezkoumávání nezpochybnitelných údajů by mohla být příčinou „provoventielní smrti“ autora; a to tím spíše, že je zde jedna pozoruhodná výstraha, spojená s jízlivou narážkou. Pochází z „Cesty“,¹⁶ a jmenovitě zásady 340, která říká: „Neboj se pravdy, i kdyby tě měla zabít.“

Co je to sekta?

Julián García Hernando ve svém článku v časopisu Institutu pro užitou sociologii odkazuje na dva možné aspekty při hledání etymologického kořenu slova „sekta“. Lze jej odvozovat od latinského „sequi“, tj. „následovat“ – v tomto smyslu by tedy sekta byla hnutím osob, následujících náboženského vůdce a přijímajících jeho poselství. Slovo by však mohlo mít svůj původ také ve výrazu „secare“ nebo „secedere“, tj. „řezat, krájet“, resp. „oddělovat, odlučovat“ – v takovém případě by tu-

¹³ Takto se nazývají řádní členové Opus Dei; p. něm. překl.

¹⁴ Tamtéž, str. 10.

¹⁵ José Oneto in: *Tiempo*, 11. dubna 1988.

¹⁶ *Camino* (tj. *Cesta*), drobná knížka 999 aforismů, je „stěžejním dílem“ zakladatele Opus Dei; p. něm. překl.

díž šlo o označení skupiny, která se od nějaké církve nebo jiné sekty oddělila s jasným úmyslem uzavřít se do sebe, resp. oddělit se od ostatních.¹⁷

Ze sociologického stanoviska by se v širším slova smyslu rozuměla sektou organizovaná skupina lidí, sdílející totožné náboženské zkušenosti.¹⁸ Řečeno obecněji, není sekta v zásadě ničím jiným, nežli skupinou osob, nacházející svoji soudržnost v přijímání a následování určitého učení a/nebo určitého vůdce.¹⁹ Lze tedy mít za to, že sekta je skupinou osob, sjednocených určitým učním, přičemž však samotný pojem „sekta“ je nepostačující, když se konkrétně mluví o „destruktivních kultech nebo sektách“, „sektách mladistvých“ nebo dokonce o „pseudoreligiózních totalitářských hnutích“.²⁰

Přidržíme-li se definice Benoit-Lavaudovy, pak je sekta „dobrovolným sloučením konvertitů, omezeným na dospělé s vyloučením hříšníků, tzn. že je vyhrazena pro ty, kdo se přidrží Božích zákonů poté, co prošli konverzí“. Proto v sektě závisejí její příslušníci na zjevení, kterého se dostalo jejímu zakladateli. Sekty se pak (v neteologickém smyslu) odlišují od Církve tím, že uznávají jiné, nové zjevení, lišící se od zjevení Písmem doloženého, a dále tvrzením, že je to nezbytné k porozumění biblickému zjevení. Celkově pak sekta omezuje působnost spásy na své vlastní členy.

Podle P. Caballera vyznačují moderní sekty následující elementy:

- * Faktor bezpečí, jistoty, resp. nepochybnosti. Příslušníci sekty žijí ve vědomí příslušnosti ke skupině, která jediná vlastní klíče k pravdě a ke spáse.

- * Faktor sebevědomí. Skupina si stačí sama. Neudrhuje žádné kontakty s jinými skupinami, a pokud ano, pak jen aby je obrátila a integrovala do vlastní skupiny. Není zde místo pro ekumenický dialog, nýbrž výhradně pro proselytismus. Láska k bližnímu se projevuje zásadně v hranicích dané skupiny, která si počíná prudce až prchlivě, čímž se brzy mění v zcela regulérní „ghetto“.

- * Faktor přisnosti až nekompromisnosti v učení, disciplíně a morálce. Zásadám, učení a jeho výkladu se přiznává totální přednost před právy osob. Na prvním místě stojí vždy „sekta“, která se sama identifikuje s Boží vůlí.²¹

Plénium poslanecké sněmovny, které rozhodlo o úředním přezkoumání skupin, připadajících v úvahu jako sekty, zaprotokolovalo z opatrnosti rozsah příznaků, jejichž pomocí by bylo možné definovat negativní nebo „antisociální“ charakter těchto skupin. Podle socialistického poslance Carlose Navarrete přicházejí v úvahu následující symptomy:²²

- * Věroučná, náboženská nebo socioreligiózní demagogická soudržnost jako výzbroj těchto organizací.

- * Přítomnost charismatického vůdce, který se považuje za inkarnaci respektive vyslance božstva.

¹⁷ Julián García Hernando, *Fenómén sekt* in: *Sešity pro sociální skutečnosti* (Institut užité sociologie, Madrid), č. 35/36, leden 1990, str. 28.

¹⁸ Tamtéž.

¹⁹ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, Barcelona 1989, str. 31.

²⁰ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše (Sekty a vymývání mozků)*, Barcelona 1984, str. 25.

²¹ Julián García, cit. dílo, str. 29.

²² Deník *El Independiente*, 3. červen 1988, str. 32.

- * Existence teokratické, vertikální a totalitární struktury.
- * Vytvoření bariéry pro rozum pomocí obvykle bezvýhradně stanovených věroučných zásad.
- * Organizace, bazírující na odloučenosti resp. na přísné příslušnosti ke skupině.
- * Potlačování všech individuálních svobod, intimní sféry, spojení s vnějším světem atd.
- * Užívání určitých neurofyzilogických meditačních forem, duchovního znovuzrození, „odměňování“ atd.
- * Naprosté odmítání světské společnosti a jejích zřízení.
- * Proselytismus, hromadění peněz a finanční drancování svých členů.

Výše popsané charakteristické rysy doplnil a precizoval na sekty specializovaný novinář Pepe Rodríguez ve své nejnovější knize k danému tématu s titulem „Moc sekt“ a připojil další k těm, které již vypočítal ve svých dřívějších dílech „Sekty zde a nyní“ (*Las sectas hoy y aquí*) a „Otroci mesiáše“ (*Esclavos de un Mesías*). Mimo jiné tam uvádí:

- * Požadavek totální závislosti na skupině a (pod psychickým nátlakem) povinnost přetržení všech společenských vazeb z doby před přístupem ke kultu: rodiče, manželský partner, přátelé, pracovní svazky, škola atd.
- * Kontrola a manipulace informacemi, s nimiž se adept sekty dostává do styku.
- * Užívání vykonstruovaných (a za „meditaci“ vydávaných) psychologických nebo neuropsychologických technik k vyřazení vůle a rozumu adeptů, které v mnoha případech způsobují závažné psychické změny.
- * Snaha o naprosté odmítání společnosti a jejích institucí. Mimo vlastní skupinu jsou všichni lidé nepřátelé (polarizace mezi dobrem/sektou a zlem/společností). Společnost je odpad lidstva a v ní žijící osoby zajímají sektu pouze v té míře, v jaké jí mohou být prospěšní.
- * Praktikování proselytismu, tedy získávání nových adeptů záludnou a nemorální formou, stejně jako vymáhání peněz sbírkami, nejrůznějšími kurzy, hospodářskou a průmyslovou (u mnohých skupin) jasně protizákonnou činností, která je jejich hlavní náplní. V případě multinárodních sekt se takto vynucené a vyzískané peníze z největší části odvádějí do příslušné centrály.
- * Psychologický nátlak na nové adepty, aby svůj osobní majetek nebo při nejmenším jeho velkou část předávali sektě v podobě poplatků za učební kurzy. Členové, pracující mimo sektu, jsou povinni jí odvádět svoji mzdu nebo alespoň její podstatnou část. Adepti, zaměstnaní v podnicích patřících sektě, nedostávají vůbec žádnou mzdu (výplata mezd v těchto sektářských podnicích je pouhým zastíracím manévrem před zákonem, protože k ní ve skutečnosti nedochází resp. je svým členům/zaměstnancům mzda zase odebrána).²³

Při své charakteristice sekt kladé Rodríguez zvláštní důraz především na dva aspekty. Prvním je izolování od vnějšího světa, aby bylo možné nově obrácené snaze připravit o vlastní osobnost. Děje se tak záměnou prostředí, přetržením emotivních spojení, nejpodrobnější a až malichernou kontrolou jejich sociálních styků a vzta-

²³ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, str. 33; tentýž, *Sekty zde a nyní*, 4. vyd. Barcelona 1993, str. 59 ad.; tentýž, *Otroci mesiáše*, str. 26.

hů, potlačováním a odstraňováním všech informací s výjimkou těch, které dodává sama sekta, dále pomocí směrnic, pokynů a cenzurních opatření na veškeré informace a styky, vytvořením vlastních stereotypů a umělých obyčejů sekty, přičemž slova dostávají odlišný význam od „profánních“ pojmů, zavádění specifických poznávacích znamení, vštěpováním nepřátelství a nezbytnosti obrany vůči vnějšímu světu, odebíráním majetku a prostředků k přežití pod záminkou „duchovního rozvoje“ zasvěcenců, který je nakonec zavádí do úplné podřízenosti a tíživé závislosti na sektě.

Druhým aspektem, který Rodríguez obzvláště podtrhuje, je potlačení a zničení osobnosti, rozbití individuality pomocí pečlivě vypilovaných metod a technik. Pokud jsou na nově získaného proselytu vhodně uplatněny, podaří se vytvořit zvláštní paradox v tom smyslu, že „se člověk, chápán jako izolované individuum, vmyslí do postavení křehké a slabé bytosti. Proto hledá ochranu v náručí skupiny, resp. masy. Tam se cítí mocným a silným, zatímco ve skutečnosti – což je právě ten nejstrašnější paradox – dospěl do stadia, kdy je totálně zranitelný a manipulovatelný. Jednotlivec jedná racionálně, masa pouze následuje emotivní a iracionální podněty“.²⁴ Je to cesta bez návratu, neboť „jakmile se vstoupí do sektářského společenství, nelze už nikdy uzavřít žádné čestné a skutečné přátelství“.²⁵

Když byla madridskému politikovi a právníkovi Manuelu Cantarero del Castillo položena otázka: „Proč nejste v Opus Dei?“, zněla jeho odpověď stručně a pádně: „Protože nejsem ochoten stát se členem sekty!“²⁶ – Jinak řečeno, nejsem ochoten se dobrovolně vydat do cizích rukou.

Již před několika lety, konkrétně v únoru 1984, předložil novinář Luis Reyes v týdeníku *Tiempo* černé na bílém důležitou informaci, která však bohužel zapadla nepovšimnuta. Psal tehdy: „Opus Dei je v Německu počítáno k nebezpečným sektám a je tamější policii známo také jako tzv. ‚Cesta‘.“

Jako výmluvné svědectví zde přetiskujeme otevřený dopis, jednoho otce svému synovi, příslušníku Opus Dei, který nám zní jako srdceryvný výkřik trýzněné duše: „Můj synu Pedro, přál bych si, aby jsi jednoho dne dospěl k poznání pravdy o skutečné podstatě ‚sekt‘, v níž jsi nyní uvězněn jako bezmocná moucha v nejjemnější, ale obrovské a přepevné pavučině. Tím nejhorším pavoukem je markýz z Peralty (Marqués de Peralta)²⁷ a pavučina je jeho ‚dílem‘, vstupem do jeskyně, kam odnáší svou kořist, aby ji pohltil. Jeho ‚dílo‘ je církví Antikrista. Nezměrnou radost mi připravíš toho dne, kdy se vyprostíš ze sítě, která tě dosud tak pevně svírá. Nepřetržitě se za to modlím. Nejsrdečnější pozdravy od tvého otce, který trpí a doufá...“²⁸ – To jsou slzy otce, jenž bojuje proti destruktivní sektě, která jako taková masově provozuje rozpad (odbourávání) původní osobnosti svých adeptů a silně je poškozují rozbitím jejich přirozených emotivních styků.

²⁴ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše*, str. 76.

²⁵ Tamtéž, str. 78.

²⁶ Eva Jardiel Poncela, *Proč nejste v Opusu Dei?*, Madrid 1974, str. 58.

²⁷ Jde o šlechtický titul, kterého začal za nejasných okolností (viz dále!) v pozdějších letech užívat zakladatel Opusu Dei; pozn. němec. překl.

²⁸ Nicolás Cobo Martínez, *Nezaměnitelný maják*, č. 31, únor 1989, str. 6.

Nositel Nobelovy ceny za literaturu 1990, Camilo José Cela, prohlásil: „Nejsem v Opusu Dei, protože se mi tajné společnosti nezamlouvají.“²⁹ Tajnůstkářství uvnitř Opusu Dei je posedlost, noční můra, choroba. Jeho příslušníci praktikují tajuplnou odloučenost a uzavřenost. Santiago Aroca napsal: „Dalším mýtem Díla je tajemství. Opus Dei oficiálně popírá, že je tajnou organizací.“ Přesto článek 193 stanov určuje: „Tato ústava, dosud vydané instrukce i další, které případně budou v budoucnu přijaty, stejně jako všechny ostatní materiály, *nesmějí být známy*. A to ještě není zdaleka všechno. Bez souhlasu „Otce“³⁰ „nesmějí být latinsky psané dotyčné dokumenty překládány do lidového jazyka“. Přesně tutéž linii pak ještě dotvrzuje článek 232: „Záležitosti a věci našeho poslání zásadně nesdělujeme nezasvěceným, a pokud ano, pak velice opatrně a jen ve výjimečných případech.“ A konečně článek 191 proklamuje smysl a cenu diskretnosti a nařizuje, aby členové Díla „zachovávali moudré mlčení ohledně jmen ostatních příslušníků a nikdy nikomu nesdělovali, že oni sami patří k Opusu Dei“.³¹

Jedním z mužů, kteří důvěrněji poznali nitro Opus Dei, je Alberto Moncada, jenž náležel ke skupině po mnoho let a vykonával tam důležité funkce i poslání. Napsal řádku knih, v nichž shodně konstatuje, že „tajnůstkářství a šeptanda jsou v Dílu skutečnou mání, zcela nepřijatelnou v moderní společnosti“.³² Označuje Opus za „spletené klubko“ a cituje slova jistého R. S., podle nichž je „nutné s Opusem Dei udělat rázný konec, aby jej bylo vůbec možno kdy prohlédnout“.³³ Podle podmínek, které vůdci Opus Dei uložili těm, kdo organizaci opustili, „nesmějí o svých zkušenostech z Díla s nikým mluvit“.³⁴ „Taková moc a takové představy však odporují základním požadavkům křesťanské upřímnosti.“³⁵

Rovněž pro Le Vaillanta – i ostatní pozorovatele – je nejpodivnějším aspektem Opusu Dei jeho „tajný“ charakter, samotná podstata i nepřirozené chování „tajné společnosti“. K tomu účelu existují v Opusu Dei přesné a jasné instrukce. Otec jezuita Jean Beyer uvádí, že „utajování se týká členstva, sídel i slavnostních slibů této instituce“.³⁶

V „Cestě“, nejdůležitější knize pro členy Opusu Dei, spočívá většina zásad na tomto příkazu, a také nepřetržitě jej opakuje a připomíná. Existuje tam celá kapitola, věnovaná tématům jako „diskretnost“ či „taktika“ a kde je příkaz utajení a mlčenlivosti opakován ve více či méně výslovné podobě. Můžeme tak číst mj. toto:

970: „Vpravdě jsem tvůj diskretní apoštolát nazval ‚mlčenlivým a aktivním posláním‘ a nemám proč na tom něco měnit.“

639: „Mlčení nebudeš nikdy litovat, mluvení však mnohokrát.“

654: „Hněv rozvazuje jazyk. Mlč!“

²⁹ Eva Jardiel Poncela, str. 64.

³⁰ „El Padre“ (tj. otec) byl – a dosud je – v Opus Dei užívaný titul zakladatele; p. něm. překl.

³¹ Santiago Aroca, in: *Tiempo*, 11. srpen 1986.

³² Alberto Moncada, *Výklad Opusu Dei*, Madrid 1974, str. 21.

³³ Tamtéž, str. 38.

³⁴ Tamtéž, str. 143.

³⁵ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, str. 242.

³⁶ Tamtéž.

835: „Zářit jako hvězda... Toužit po výšinách a světlu, jež se třpytí na nebi? Lépe je hořet *vskrytu* jako pochoděň, jejíž světlo padá na vše, čeho se dotkneš. Takový je tvůj apoštolát, kvůli němuž jsi na Zemi.“

840: „Hleď, aby tvůj život šel tak nepozorovaně, jako třicet let života Kristova.“

Konstituce Opusu Dei, vypracovaná roku 1947, spočívá rovněž tak neodbytně až dotěrně na aspektu absolutní mlčenlivosti. Z jejích maxim vybíráme:

Článek 6: „Opus Dei... nesmí vydávat žádné časopisy nebo jiné publikace jménem Díla, jež by nebyly určeny [výhradně] pro vnitřní potřebu svých členů. Adepti zásadně nenosí žádné označení své příslušnosti k Opus Dei. S ostatními, kteří nejsou členy, musí mluvit o Opusu Dei vždy velice opatrně...“

Článek 189: „K účinnému dosažení cíle hodlá institut žít a pracovat skrytě.“

Článek 190: „Příslušnost k dílu s sebou nenese žádné vnější projevy. Počet členů je třeba před nezasvěcenými utajit, ba našinci o této záležitosti s nimi vůbec nesmějí mluvit.“

Článek 191: „Nedostatek mlčenlivosti může být nejzávažnější překážkou pro apoštolskou činnost. Příčinou toho mohou být i problémy ve vlastní rodině či při výkonu povolání. Numerarierové i supernumerarierové musí být přesvědčeni o nezbytnosti prozíravé mlčenlivosti ohledně jmen ostatních členů a bez zvláštního souhlasu místního vůdce jim není dovoleno někomu odhalit svoji příslušnost k Dílu, zvláště pak ne s úmyslem kohokoli obeznámit s institutem. Tato povinnost mlčení je závazná především pro členy Díla i ty, kdož je z nějakých důvodů opustili.“

Článek 193: „Konstituce, dosud vydané i budoucí instrukce, stejně jako všechny ostatní materiály, nesmějí vejít v obecnou známost a zakazuje se překládat je do národních jazyků.“

Článek 232: „Záležitosti a věci našeho poslání zásadně nesdělujeme nezasvěceným, a pokud ano, pak velice opatrně a jen ve výjimečných případech.“

Často se stává, že se v domě, kde je pobočka Díla, sejdou dva lidé, kteří se jako členové vzájemně neznají, přestože se na veřejnosti setkávají. Není vzácností, když ani členové jedné a téže rodiny nevědí, že jeden z nich přísluší k Opus Dei. Stává se, že někdo s překvapením zjistí, že jiný – přítel nebo kolega z práce, s nímž se po léta stýká – před ním svoji příslušnost k Dílu pečlivě tajil. Nežřídko se to přihodí i samotným biskupům, když zaraženě konstatují, že ten nebo onen kněz je členem Opusu Dei.³⁷

Pokud jde o příslovečnou mlčenlivost a tajemnost, jimiž se Opus Dei zahalil, jiný jezuita, otec Heyen, k tomu říká: „Dovolím si poukázat na omyly a poblouznění apoštolátu. Jde hlavně o nebezpečí, že zde pod jeho záminkou napodobují komunisty, ‚infiltrují‘ své okolí a zmocňují se klíčových pozic. V takovém jednání lze – a to plným právem – spatřovat projev nejhorší neupřímnosti vůči spolukřesťanům. Jde o zřejmé a podstatné porušení a zkažení apoštolátu této instituce: zmíněná infiltrace nemůže být paprskem světla a lásky našeho Pána Ježíše Krista. Zamlčování a tajnostkářství je mnohem spíše známkou úpadku a zkázy.“³⁸ A skandály jsou v Opusu Dei doslova trvalým zjevem. Samozřejmě, že *vskrytu*.

³⁷ Tamtéž, str. 248.

³⁸ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, México 1971, str. 62 ad.

Generál Fernando Rodrigo Cifuentes vyjádřil svůj postoj k Opusu Dei takto: „Jako voják samozřejmě chápu nejvyšší povinnost svého stavu vůči národu v příkrém rozporu s jinými závazky, které na sebe bezmyšlenkovitě bereme akceptováním předpisů a řádů tajné společnosti, jejíž práce a působnost probíhají potají.“³⁹ A plukovník Antonio Sánchez Camara říká stručně: „Mnoho, velmi mnoho členů Díla popírá svojí příslušnost k němu, jsou-li na ni přímo dotázáni. Pročpak asi?... Opus Dei je záležitost uzavřená do sebe a já mám spíše v oblibě otevřenost.“⁴⁰

Spisovatel Evaristo Acevedo jasně prohlásil, že „Opus zahluje svoji činnost nevidaným tajnostkářstvím a opatrnictvím, srovnatelným s nejpřísnějším služebním tajemstvím do té míry, že ani nevím, zda moje žena, mí bratři, strýc či synovec nepatří k Dílu. Tajemnost a ‚napětí‘, které členy Opusu a jejich činnost obklopují, mi nemohou zabránit v přesném posouzení, zda jeho plány a již splněné či budoucí úkoly slouží nebo neslouží obecnému dobru.“⁴¹ Nesmí se zapomínat, že v důsledku své sektářské mentality Opus Dei zamlčuje, kdo k němu patří a kdo ne, a že jeho členové jen ve velice řídkých případech a výhradně v zájmu instituce smějí svou příslušnost k Dílu přiznat.

Vzhledem k tajnostkářské praxi se pro Opus užívá různých přezdívek, které podtrhují jeho podstatu, jako např. „svatá mafie“ nebo „katolické zednářstvo“. Poslední označení pochází od známého komentátora náboženských záležitostí listu *Le Monde*, Henri Fesqueta, který uvedl 7. června 1956 svůj článek titulem „S Opusem Dei zpět do temnot. Zvláštní typ katolického zednářstva“. Mluví v něm o prapodivné odrůdě misionářů, kteří pečlivě tají jak název své organizace, tak i její skutečné motivy a činnost.

Dalo by se snad namítnout, že spolková díla, tedy ta, která Opus Dei uznává za svoje jako taková, existují a jsou příležitostně i známa. To je však současně i jediná otevřenost, kterou Opus v rámci své činnosti praktikuje; přitom je ovšem typické, že tato instituce nikdy nevystupuje pod svým vlastním jménem. V příslušných registrech se název této odloučené organizace nikdy jako takové neobjevuje, nýbrž pouze názvy jejích nadací, realitních kanceláří, jednotlivých osob či obchodních nebo kulturních sdružení. To vše přirozeně ztěžuje práci státních úřadů. Zmíněné nadace a realitní kanceláře ovšem svěřují duchovní vedoucí příslušným centrálam Opusu Dei.⁴²

Univerzitní profesor soudobých španělských dějin, José Cepeda Adán, předložil následující logickou úvahu: „Nerozumím tajemství a skrývání, které zahluje Opus Dei, a nikdy mu také neporozumím. Proč a k čemu to vlastně je? Je-li cesta správná a vznešená, získá světlem ještě na jasů a vymaní se ze sobectví a temnoty země.“⁴³ V témže smyslu se vyjádřil i spisovatel a novinář Antonio D’Olano: „Současníkům, kteří nepatří k tzv. ‚Dílu Božímu‘, je porozumět ‚Opuslenci‘⁴⁴ ještě obtížnější, než pochopit teorii relativity... Temnota nás děsí. Všechno, co nám nabízí, je dvojsmy-

³⁹ Eva Jardiel Poncela, str. 173.

⁴⁰ Tamtéž, str. 188 ad.

⁴¹ Tamtéž, str. 38.

⁴² Fernando García Romanillos, *Skrytá tvář Opusu* in: *Historia*, č. 6, září 1975, str. 57.

⁴³ Eva Jardiel Poncela, str. 67.

⁴⁴ Ironická narážka na finanční bohatství („opuslenci“) Opusu Dei; p. něm. překl.

slné, kluzké a zneklidňující. V temnotách se lidé nestýkají a jako slepci si nemohou pohledět do očí. Jsme-li stoupenci něčeho, k čemu se můžeme směle a klidně hlásit, proč to potom proboha skrývat?“⁴⁵

Sklon Díla k tajemnosti a izolacionismu vedl k zavedení tajných hesel a poznávacích znamení podle obrazu a vzoru zednářstva. Mnohým pozorovatelům proto připadalo jen charakteristické, že členové Opus Dei užívají početných symbolů, tajných signálů i znamení, a proto si sekta již dříve vysloužila označení „bílý zednářstvo“. Tak např. když je do nějakého shromáždění uvedena nová osoba a do svého představovacího proslovu zamíchá slůvko „pax“, nesmí se z toho soudit, že přichází je snad tak trochu pomatený, nýbrž spíše to znamená, že je členem Díla a že právě vyslovil jeho „heslo“. Pokud se ve shromáždění nachází jiný člen Opusu, dá mu o své příslušnosti vědět slovy „in aeternum“.⁴⁶ To už je opravdu tajný esoterický rituál podle všech pravidel.

Takovéto praktiky jistě připadají členům jako cosi daného a nezbytného k dosažení pozoruhodných výsledků stejně tak, jako je tomu u zednářů. Opus převzal jejich taktiku mlčenlivosti a tajnůstkářství jakožto osvědčený prostředek k infiltraci i kontrole – navíc s tou nesmírnou výhodou, že má oficiální podporu kněžstva.

Mexický spisovatel Manuel Magaña nám v knize „Odhalení svaté mafie“ ukázal na existenci „tajných schůzek“ členů Opus Dei, k nimž ostatně dochází mnohem častěji, než se většinou má za to. Účelem takových setkání bývá většinou projednání postupů k dosažení kontroly nad tiskem, filmem, rozhlasem i televizí, což je nezbytné k prosazení vlastní politicko-náboženské infiltrace v mezinárodním měřítku. Napomáhá tomu samozřejmě také skutečnost, že obraz instituce na veřejnosti pomáhá skrývat její skutečné záměry.⁴⁷ V lehce humorné až ironické formě líčí satirik Manuel Summer tam, kde přichází řeč na Opus Dei, jak „mu již jako malému chlapci doma vštěpovali, že ‚tajnůstkářství ve společnosti je hrubou závadou dobrých mravů‘“, a pak dodává: „Mám rád svobodu a nijak netoužím stát se součástí stáda.“⁴⁸

Novinář Santiago Aroca, badatel a specialista na témata související s Opusem Dei, postoupil ve věci existence již zmíněných tajných schůzek ještě dále, když psal přímo o „interním kryptojazyku jejich účastníků“. Tak například „při shromážděních elity Díla se vyšší členové a vůdci neoslovují jménem, nýbrž čísly“.⁴⁹ Světu jednoduše scházejí i ty nejzákladnější informace, je-li konfrontován s tajnými společnostmi typu Opus Dei, tvořícími klany či kartely, přísně podřízené zákonu mlčenlivosti.

Označování Opus Dei za tajnou společnost zde bylo prakticky vždy. Ve své dokumentaristické knize „Opus Dei ve Španělsku“, vydané 1971 ve Francii, píše Daniel Artigues již na první straně, že se jedná o prakticky tajnou společnost, která usiluje především o získání elity, přičemž současně sleduje neznámé a spíše politic-

⁴⁵ Eva Jardiel Poncela, str. 74.

⁴⁶ Luis Carandell, *Život a divy (aneb jednání a konání) monsignora Escrivy de Balaguer, zakladatele Opus Dei*, Barcelona 1975, str. 160.

⁴⁷ Manuel Magaña, *Odhalení svaté mafie*, México 1978, str. 228.

⁴⁸ Eva Jardiel Poncela, str. 200.

⁴⁹ Santiago Aroca in: *Tiempo*, 7. července 1986.

ké než náboženské cíle. Poukazuje na všeobecně známou pověst, jaké Opus požívá, stejně jako na jeho zálibu v tajuplnosti a zatajování, a končí konstatováním, že „to-to puzení k diskrétnosti (jak to nazývají členové Díla) resp. kult tajemství (jak tomu říkají jeho protivníci) je v každém případě jedním ze základních rysů Opusu Dei“.⁵⁰

Proto spadá Opus Dei bez dalšího do kategorie „zájmových skupin“.

Nejspíš se nikdy nedozvíme, co přesně spadá do oficiální činnosti Díla, ani v jakých temných oblastech a pod jakými mistrnými záminkami uskutečňuje své infiltrační manévry. Podle Yvona Le Vaillant je např. prakticky nemožné zjistit přesný počet jeho poboček a studentských kolejí. Ani samotný název „Opus Dei“ není uveden v žádném telefonním seznamu. Opus zásadně nevystupuje veřejně, neprovádí žádný nábor či propagandu pod svým jménem – a přesto má rozsáhlé pravomoci, takže lze spolehlivě vyslovit dvojí závěr:

1) Přestože to na první pohled není zřejmé, Opus si vyhrazuje možnost „prosívat“ svoji klientelu, stoupence i lidi, které oslovuje.

2) Ponechává si vždy možnost nechávat příslušné pobočky a organizace fungovat jako „pasti“.

V každém případě je neupřímné až podvodné, když vůdci Díla mluví o naprosté průhlednosti své instituce. Jesús Ynfante, autor knihy „Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei“, vidí v *Escrivově Díle* „děsivý destilační aparát“,⁵¹ jehož členstvo je mnohonásobně a komplikovaně odstupňováno a sahá od jednotných, široce rozproštěných kruhů po tajné a uzavřené skupiny, pracující tajuplnými a pochybnými metodami... Proto také dostávají mladiství členové Díla příkaz mlčet i před vlastními otci o svém členství a toto tajemství jsou povinni uchovávat alespoň do té doby, kdy rodiče ztratí zákonnou možnost vyprostit je z Opusu Dei.⁵²

Tajnostkářství převládá do té míry, že jedna z autorit Díla mohla právem napsat: „Velice pochybuji, že sotva jeden z tisíce členů Opusu zná jeho konstituci...“ a dále: „Na otázku ‚Co je Opus Dei?‘ není jasná odpověď. Nelze ji ani rovnocenně nahradit otázkou: ‚Co chce tato instituce?‘, protože se tím dostáváme do roviny pouhých intencí, a to je velice nejistá půda.“⁵³

Antonio Pérez, jeden z nejbližších Escrivových lidí a po dlouhou dobu i jeho soukromý tajemník, řekl následující zajímavost: „Otec měl vždy mimořádnou zálibu v tajemnosti. To jej pak vedlo k tomu, že jí užíval jak v strategii, tak i ve vnitřních záležitostech. V praxi věc vypadá tak, že o práci a cílech ví jen několik málo osob v nejužším vedení instituce, kdežto ostatnímu členstvu se tyto informace zásadně tají. Dosahuje se toho především naprostou kontrolou všech materiálů Díla i přísně odstupňovaným přístupem k písemnostem a ostatním zprávám z Říma. Existoval dokonce tajný kód pro korespondenci, v němž mělo každé číslo resp. kombinace čísel a písmen daný význam...“ – „Klíč tohoto kódu byl pro zasvěcence obsažen v knize s titulem ‚San Girolano‘,“ doplňuje pak Pérezovy vzpomínky María del Carmen Tapia.

⁵⁰ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, Paříž 1971, str. 74.

⁵¹ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, Ruedo Ibérico 1970, str. 114.

⁵² *Opus Dei. Skutečná mocnost ve Španělsku*, in: *Tiempo*, 11. dubna 1988, str. 16.

⁵³ Alberto Moncada, *Opus Dei...*, str. 95.

Deník „Die Welt“ otiskl 4. prosince 1991 rozhovor s teologem Hansem Küngem, který byl právě přítomen v Madridu, kde představoval svou knihu „Koncept světové etiky.“⁵⁴ Na otázku, zda má Opus Dei v Církvi opravdu takovou moc, jak se tvrdívá, odpověděl bez váhání: „Jistě, a jakkoli je sama dnes překonána, podporuje nyní papež tajnou společnost Opus Dei, hájící ztracené pozice... Opus Dei je horší než sekta: Je to mlčenlivá a skrytá společnost.“

Charismatický vůdce

Príslušníci sekty jsou obvykle „otroky mesiáše“, řečeno slovy Pepe Rodrígueza, který jich dokonce použil za titul jedné ze svých knih o sektách. Podle autora existují v sektách dva vzájemně těsně spjaté, přesto však jasně odlišitelné předměty učení. Jedním z nich je mýtus osobnosti, druhým příslušná doktrína zjevení. Učení o mýtu osobnosti spočívá na zveličování lidských kvalit vůdce a vede pak k uctívání jeho hodnoty a schopností, které jsou vlastní pouze Bohu.

V sektách, jak dále uvidíme, odpovídá hierarchický stupeň duchovní vyspělosti, což je logické vzhledem k tomu, že základnu pyramidy tvoří nově vstoupivší adepti a nejvyšší post je vyhrazen vůdci. Proto má také každé důvěrnější sdělení o Mistrovi tím větší hodnotu a závažnost, čím výše jeho příjemce v dané hierarchii sídlí. Zmíněný mechanismus pak vyvolává další princip – pouze vůdce (tj. vrchol pyramidy) má právo na „učení mýtu osobnosti a na uctívání jeho prostřednictvím“.

V učení mýtu osobnosti se nezbožňuje jen vůdcova biografie, nýbrž je mu přibájena i odpovídající minulost a intelektuální erudice. Smyslem je pozdvihnout vůdce do tak vysokého postavení (ohledně jeho fyzických, morálních a duševních vlastností), aby žádný z adeptů nemohl ani ve snu doufat, že by jej kdy sám dosáhl. Jakmile je vůdcovo postavení akceptováno jako „naprosté“, plyne pak z něj automaticky i konec jakékoli kritiky a totální podvolení adeptů vůli „naprostého Mistra“.⁵⁵ Toto stručné shrnutí teorie charismatického vůdce, jak nám jej podal spisovatel Pepe Rodríguez, představuje v podstatě vzor, který se s nepatrnými obměnami stereotypně opakuje u všech sekt.

Autor ostatně odkazuje na další podrobnosti, které tuto teorii doplňkově ilustrují: „Vůdci sekt přicházejí ze společenského vzduchoprázdna a dokáží vytvořit a zformovat masu, která nemá žádný jiný účel a smysl než je následovat a slepě poslouchat. Všichni vůdci si rovněž nárokují ‚osvícení‘ božstvem.“⁵⁶

Ve všech případech je tedy patrné velikášství charismatického vůdce, jehož autorita nad skupinou svých přívrženců je absolutní.

Je jistě kuriózní konstatovat, co „bylo prokázáno v symbolické rovině, že totiž členové dané skupiny v ní spatřují matku a ve vůdci OTCE“⁵⁷ a právě to je označením, kterého adepti Opus Dei užívají pro Escrivu de Balaguera.

⁵⁴ V originále *Entwurf für eine Weltethik*.

⁵⁵ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 44 ad.

⁵⁶ Tamtéž, str. 28.

⁵⁷ Tamtéž, str. 78.

Kult, prokazovaný zakladateli, dosáhl v Díle Božím neslýchaných rozměrů. Jak uvádí Alberto Moncada ve svých „Vyprávěných dějinách Opusu Dei“, považují stoupenci Díla sami sebe za rodinu, v níž je hlavní a rozhodující postavou otec. Historie těchto prvních padesáti let Opus Dei není v podstatě ničím jiným, než rozšířenou biografií msgra Escrivy, jeho psychologického vývoje, vztahů k osobám blízkým i cizím, a především je příběhem bezpodmínečné poslušnosti jeho stoupců a následovníků.

Tato poslušnost, *naprostá oddanost vůči Otci*, je pro „syny“ smyslem jejich bytí, klíčem k náboženskému prožitku, a v důsledku pak vylučuje možnost jiného pojetí poslání v Opus Dei. Kult osobnosti Otce, v němž pozorovatelé spatřují největší překážku změny orientace Díla, má svou příčinu v samotném duchu tohoto muže, jehož víra ve vlastní poslání jej přivedla k následujícímu výroku: „Poznal jsem šest papežů, stovky kardinálů a tisíce biskupů – ale zakladatel Opusu Dei je pouze jediný!“⁵⁸

„Otec“ se nepřetržitě obklopuje kruhem nejbližších důvěníků a jeho vystoupení před členskou masou se konají vždy v kolektivním rámci; pokud možno dětí a oddaných stoupců.⁵⁹

Nejvyšší vzepětí kultu uctívání zakladatele sekty nám ukázal Luis Carandell,⁶⁰ který píše, že členové Díla před ním poklekají (křesťané tak činí obecně jen před svátostí). V jeho římské rezidenci vstupuje každé ráno do prezidentova apartmá pokojská a zatímco monsignore snídá, klade vkleče na jeho stůl ranní korespondenci na stříbrném podnosu. Všichni jeho „synové poklekají“, když mu líbají ruku. Nebo další doklad Escrivova nápadného charakterového rysu: Monsignore „trpí“ takový výraz uctívání, který mu synové projevují, ale chtěl by tento obyčej institucionalizovat, aby nikoho nenapadlo, že v jeho strpění je třeba jen stín ješitnosti, hrdosti nebo vypínavosti. Jistý bývalý člen Opusu, který v něm svého času zastával značně odpovědné postavení, líčil Carandellovi na generálním shromáždění instituce, jehož se těsně před svým opuštěním Díla ještě účastnil, že jediným bodem jednání, kolem něhož se rozvinula náležitá diskuse, byla povinnost členů poklekat před generálním prezidentem, a to bez ohledu na to, kdo jím právě je. Stalo se prý tak proto, aby se „budoucí nástupce otce Escrivy necítil ponížen při pomyšlení, že členové před zakladatelem Díla poklekali“.

Charismatický vůdce, otec Escrivá, tak ve své společnosti vystoupil na nedotknutelný piedestal a stal se již za svého života mýtem.

Carandell nám rovněž prozradil celkem nevinný a současně i dosti spolehlivý klíč ke zjištění, zda ta či ona osoba přísluší k Opus Dei – stačí k tomu nevázně promluvit o „Otcí“. Dotyční obvykle zapomenou na opatrnost a ohradí se s tím, že On je jejich „Otec“ a že by byl pobouřen každý, kdyby se tak před ním mluvilo o jeho otcí.

Pilar Salarrullanová, bývalá senátorka a poslankyně, napsala pozoruhodnou knihu „Sekty“ jako živoucí svědectví o postavách „spasitelů strachu“ ve Španělsku, v níž mimi jiné poznamenává, že vůdce ztělesňuje charismatický prvek sekt, neboť

⁵⁸ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 12 ad.

⁵⁹ Alberto Moncada, *Opus Dei...*, str. 125.

⁶⁰ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 98.

je „mesiánskou, charismatickou postavou s působivým osobním kouzlem, přitažlivostí a sugestivní silou“, tedy tím, co psychologové nazývají „expanzivním paranoikem“, který se zmocňuje těla, duše (a přirozeně také) peněženek svých stoupenců. Jak Pilar Salarrullanová dále uvádí, sám si říká „guru“, „mistr“, „prorok“, „ctihodnost“, „swami“, „pastor“, „prezident“, „velitel“ nebo „OTEC“. A v Opusu Dei bylo zavedeno právě posledně uvedené pojmenování.

Podle Pilar Salarrullanové je „Otec“ tím, který všechno ví, všechno kontroluje a předvídá. Nesmí se pochybovat o jeho slovech, stejně jako o jeho písemnostech nebo rozkazech; nelze projevit ani stín neposlušnosti!

„Otec“ Escrivá sám o adeptech Opusu Dei říká, že jsou jeho „syny a dcerami“, a proto musí v jeho přítomnosti poklekat.

V přehánění mytického významu vůdcovy postavy se zašlo k opravdu pozoruhodným extrémům. Jak napsala jistá příslušnice Díla v rozsáhlé reportáži pro ženský časopis *Marie Claire* s titulem „Krušný příběh jedné členky Opusu“, nelze jednoduše přestat lhát resp. stavět věci na hlavu, dokud „Otec“ pevně stojí na svém piedestalu.⁶¹

Další zvláštností tohoto typu osob je okolnost, že se spisům zakladatele sekty musí přikládat stejný význam a závažnost jako Písmu. Příklad nacházíme v knížce *Cesta*, sepsané „Otcem“, kde je slovo Boží vykládáno tak, aby „odpovídalo“ exegetickým vrtochům vůdce sekty.

Tak například vstup do Díla znamená samočinně naprostou podřízenost, a právo „Otce“ je všezahrnující a bezvýjimečné. Escrivovy „synové“ jsou zde stavěni na roveň *osla u žernovu*: jeden okruh, druhý, další a další... ale osel zůstává pevně připoután k trámu, otáčejícím žernovem. Takto jsou „synové“ připoutáni k „Otcovi“ – nemohou nic konat ani uvažovat mimo jeho magnetický silokruh. Ba dokonce lze bez nadsázky říci, že jsou prakticky pod vlivem drogy.⁶² Escrivá de Balaguer je zkrátka neodolatelnou (a nepostradatelnou) drogou pro ty, kdož se nechali polapit do pevných ok jeho sítě. Otrava drogou u nich došla té míry, že jejich myšlení, projevy i konání už nevede Kristus, nýbrž „Otec“!

Opravdu není myslitelné výstižnější přirovnání než zmíněný osel u žernovu, který chodí stále dokola, aniž by se kdy vydal jiným směrem. Otec Escrivá požaduje od svých „synů“, aby byli v duchovním ohledu právě takovými tahouny v kole. A mezi členy Díla je dokonce „módou“ mít doma keramickou, dřevěnou nebo slámenou figurku nešťastného soumara.⁶³ Přítomnost sošky oslíka v hale domu nebo přijímací místnosti kanceláře bývá proto jednou z nepřímých indicií, z nichž může expert na otázku Opusu Dei usuzovat na příslušnost majitele k Dílu.

Covadonga Carcedo, bývalý člen Díla z Asturie, obžaloval Opus Dei zcela veřejně: „Opus je mafie, která všechno kontroluje. Já, který jsem díky tomuto sdružení odpadl od víry, bych chtěl svým spoluobčanům odhalit nekonečné pokrytectví a lichoměrnost těchto lidí, všech synů a dcer José Maríi Escrivá de Balaguera, markýze, který sám sebe pozdvihá na oltář.“⁶⁴

⁶¹ Měsíčník *Marie Claire*, prosinec 1987.

⁶² Nicolás Cobo Martínez, in: *Nezaměnitelný maják*, č. 23, červen 1988.

⁶³ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 125.

⁶⁴ Covadonga Carcedo in: *Interviu*, duben 1988.

Pokud se týče dnešních sekt, klade novinář Pepe Rodríguez rovněž otázku, zda by nebylo zajímavé jednou zjistit, proč se u tolika španělských vůdců jistých sekt objevuje přiznávaná nebo skrývaná homosexualita.

Společenství vyvolených: Učedníci a zasvěcenci

Jednou z nejlepších studií na téma sekty ve Španělsku je dílo Stevena Hassana s titulem „Praktiky sekt ke kontrole myšlení a jak proti nim bojovat“, v němž nás autor informuje o „nebeském podvodu“, kdy „Bůh promíjí ‚vyvoleným‘ lživý manévry, jde-li při něm o získání nových ‚duchovních synů‘“, a těm posledním se vštepuje, že musí v Otci vidět zástupce Božího na Zemi.

Příslušníkům sekty se vytrvale vtouká do hlavy myšlenka, že jako členové skupiny či klanu patří k zvláštní kastě vyvolených, ke společenství privilegovaných, k jádru povolovaných, ke kruhu predestinovaných.

Sekty s religiózně motivovanými komponenty staví svým adeptům před oči nezbytnost osobního prožitku božství a podněcují je tak, aby se následkem toho sami označovali za *vyvolené*, ba dokonce jim důtklivě připomínají, že se vyrovnají ostatním „svatým“⁶⁵ čímž v nich vyvolávají pocit umělé a liché převahy.

Další ideou, která je na členy sekt přenášena, je exkluzivní a odlišný charakter vlastních mravů a chování. Tento elitářský životní postoj nachází svůj výraz ve falešné představě, že členství v sektě vede automaticky k odmítání těch, kdo k ní nepatří. Od té chvíle dotyčného zajímá pouze sekta a všechno „ostatní“ je bezcenné.

Očividný klam se projevuje tím, že každá sekta se sama vydává za „nástroj spásy“, svým členům předkládá rozdílné předpisy a směry cest, které však mají vždy společného jmenovatele ve vztahu k vnějšímu světu, jenž je totožný s čistým zlem.

Zmíněný pocit převahy pak dovoluje věřit, že členové sekty přežijí díky zvláštní Boží ochraně,⁶⁶ protože je v nich vyvoláván pocit „vyvolenosti“, tedy faktor, který danou skupinu nejen udržuje konsistentní, ale mění i její morálku. Hříšníci nemohou být „vyvoleni“ a proto je spravedlivé, že jsou vyloučeni. Pro hříšníky není ani soucitu, ani odpuštění.

Jiný prostředek, sloužící k ukazování společnosti jako zásadně nepřátelské, spočívá v tom, že adept není pouze od ní izolován, ale je mu také implantován zárodek obav, který se při obratné manipulaci může na příkaz vůdce rychle proměnit v agresivitu.⁶⁷

V Opusu Dei stále silněji převládá pocit, že Bůh k tobě přichází prostřednictvím organizace. Myšlenka, že tvoje cesta k naprostému štěstí vede přes Dílo, pak ospravedlňuje všechny akty poslušnosti, které ti ukládá nebo nechává ukládat.⁶⁸ Tužba po štěstí a nesmrtelnosti, po nekončícím bytí, která tak děsila Miguela de Unamuna, když cítil odumírat své křesťanství, je schopna vynutit si všechna odříkání, jsi-li přesvědčen, že je cenou za jejich plnění.

⁶⁵ Steven Hassan, *Praktiky sekt ke kontrole myšlení a jak proti nim bojovat*, in: *Sešity pro sociální skutečnosti* (Institut užité sociologie, Madrid), č. 35/36, leden 1990, str. 39.

⁶⁶ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 110.

⁶⁷ Tamtéž, str. 113.

⁶⁸ Alberto Moncada, *Opus Dei...*, str. 116.

Podle názoru spisovatele Evarista Acevedy „to vypadá, že Opus dává na srozuměnou, že ‚v Bohu‘ jsou pouze ti Španělé, kteří přísluší k jeho organizaci. Je v tom znát jasný rys monopolismu a výlučnosti, který neodpovídá mým náboženským měřítkům“.⁶⁹

María Angustias Moreno, dlouholetý člen Opus Dei, nám k tomu podal vysvětlující příklad: „Co říká Dílo o sobě samém? Že je nelíčené, autentické, a že jeho členové nejsou nic jiného než ostatní lidé ve světě. Přesto však jim hned po vstupu do organizace vtoukají do hlavy, že patřit k Dílu je čímsi neobyčejným, největším a nejlepším na světě. Tedy něco, co v logické souvislosti vede k tomu, aby na ostatní hleděli svrchu: my jsme osvíceni velkým mystériem, my patříme k tisícům vyvolených, my jsme členové plné jednoty. Svou příslušností k Dílu jsme vždy v právu a jen my můžeme těm ubohým bloudícím, zaslepeným a naivním poskytnout pravé učení. Proto okamžitě po vstupu do organizace přebírají vůdci za každého záruku a odpovědnost. Vůdci jsou speciálně vybírané osoby, které se díky svému spojení s otcem nikdy nemýlí a v Dílu se všechno děje skrze otce: ‚Musíte všechno nechat projít *mojí* hlavou a *mým* srdcem,‘ zdůrazňuje Escrivá vůdcům při každé příležitosti.“⁷⁰

Pro Opus Dei nemůže dokonce být dobrým křesťanem, kdo má nějakou tělesnou vadu, chorobu nebo jinou potíže. Není připuštěn, kdo neobstál při zevrubné lékařské prohlídce. *Klub Boží* je zkrátka vyhrazen pouze pro zdravé, jak nás o tom informuje smutný příběh jedné kandidátky, která byla šokována tím, když jí bylo sděleno jen několik dní před „zapísknutím“ (tj. před vstupem do Díla), že se musí podrobit lékařské prohlídce. „Co má společného můj zdravotní stav s příslušností k Dílu? Nebylo snad rozhodující poslání? Může snad o něm rozhodnout lékař, zjistí-li mi náhodou třeba ledvinové kameny? ‚Tato mladá paní trpí srdeční arytmií. Zapomeňme na všechno, co jí bylo až dosud řečeno – ona nemůže patřit k Dílu‘... Vtipné, že? Smyslem tohoto podivného počínání je nechat zatěžovat se jen zdánlivě mladými a zdravými lidmi, u nichž by se krátce po jejich vstupu mohla objevit nějaká více či méně závažná choroba, protože pak by bylo třeba se o ně postarat. Dílo si zkrátka nepřeje žádné předčasně choré, přestože ještě dva dny před lékařskou prohlídkou bylo moje poslání považováno za skálopevné. V mém případě lékaři nic nenašli. O celé záležitosti s lékařem jsem samozřejmě doma nesměla mluvit; musela jsem být přece diskrétní.“⁷¹

V knížce „Cesta“, sepsané „charismatickým vůdcem“, se rovněž objevují dva protikladné a evidentně vzájemně neslučitelné charakterové obrazy,⁷² dva typy lidí. Předně skvělý obraz nadčlověka, bojovného, hrdého, s pevnou vůlí, neotřesitelného v ideologii svých představených a plného chladného opovržení pro všechno ostatní, jakéhosi Božího supermana, funkčního a odosobněného, disciplinovaného až do absurdity, intolerantního a neustále usilujícího o absolutno.

Na druhé straně vidíme něžný obraz pokorného sluhy, kohosi lehce zranitelného, skromného, nejnižšího z nejnižších, se sklopenýma očima a nesmělým pohledem,

⁶⁹ Eva Jardiel Poncela, str. 41.

⁷⁰ María Angustias Moreno, *Opus Dei – doplněk jednoho příběhu*, 5. vyd. Madrid 1992, str. 61.

⁷¹ *Truchlivý příběh jedné numerariery Opusu*, in: časopise *Marie Claire*, prosinec 1987.

⁷² Yvon Le Vaillant, str. 28.

pronásledovaného, trpícího obecným nepřátelstvím, příležitostně i masochistického, jindy zase licoměrného, občas i troufalého, trochu zženštilého, ale především nikdy odvážného. Oba tyto obrazy se vzájemně překrývají a mísí, aby tak vytvořily prototyp „člověka Opusu“, jak jej potkáváme v živoucí podobě.

Příslušníci a členové Díla ztratili v jistém smyslu dar rozpoznávání, takže si myslí a slepě věří, že jakýkoli útok na Dílo Boží je pouhým „pomlouváním“, ⁷³ jakmile přichází ze strany ostatních členů katolické Církve.

Bažení po bohatství a moci aneb bezbřehá chamtivost

Příslušníci Opus Dei představují syntézu *Božích obchodníků a chrámových kupců*. Pere Pique řekl, že klan, který dokáže ročně vydělávat tolik milionů a masově podnikat v podezřelých podnicích, zatímco Kristus kázal a praktikoval chudobu a prostotu, je k zamyšlení a musí dát vznik nejrůznějším pověstem. Nadto byl Opus Dei založen člověkem, který se stal později markýzem a jeho institut byl sporným polským papežem povýšen na prelaturu. ⁷⁴ Bude tedy čas celou záležitost osvětlit.

Jak ukázal *Institut pro užitou sociologii* ve svých příslušných publikacích, nevěnují sekty nijak příliš mnoho času na projevy lásky k bližnímu mimo okruh svých členů, protože prakticky všechny materiální prostředky jsou určeny pro vlastní potřebu. Co všechny tyto sekty shánějí především, to jsou „levné pracovní síly k obstarávání vlastních záležitostí“.

Pokyny, které příslušník Opusu dostává, se týkají především způsobů, jakými má použít svůj čas i peníze ve prospěch instituce. ⁷⁵ Jestliže někdo v Opusu odevzdával po celý život veškeré své příjmy organizaci a může prokázat, že spotřeboval méně nežli vložil, může si nárokovat vyplacení rozdílu nebo dokonce odškodnění? Vůdci Díla odpovídají jednoznačně: „Ne!“ ⁷⁶

Podle ekonomického řádu, jemuž členové a přidružené osoby (zvláště numerariové) Opusu podléhají, žijí ve společenstvích obvykle osmi až deseti osob, nazývaných „rodinami“. Na konci každého měsíce pak předají své platy či jiné příjmy tajemníkovi a když si pak některý člen „rodiny“ chce pořídit např. nové boty nebo oblečení, vyhledá příslušného vůdce a požádá o zmocnění k takovému mimořádnému vydání. ⁷⁷ Přestože vůdce vlastně nemá žádné jmenovité oprávnění určovat, jakým způsobem se má nákup provést, není pochyb o tom, že má jeho „rada“ závažnost příkazu. Podle výpovědi některých bývalých příslušníků bylo dokonce období, kdy pro každé město byla určena osoba, které příslušelo členům „poradit“, kdy potřebují nové oblečení a pak je poslat za nákupem do určitého obchodu, který byl tak či onak propojen s Dílem.

Tuto verzi zastává s nepatrnou obměnou také Alberto Moncada, který potvrzuje skutečnost odevzdávání všech příjmů členů do společné pokladny i okolnost, že členové později musejí o povolení výdajů na své životní potřeby žádat, lépe řečeno

⁷³ Jesús Ynfante, str. 63.

⁷⁴ Pere Pique in: *Tiempo*, 28. července 1986.

⁷⁵ Alberto Moncada, *Opus Dei...*, str. 94.

⁷⁶ Tamtéž, str. 119.

⁷⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 59.

musejí si je vyprosít, a to vždy ve velice skromných mezích, které jsou jim vrchností stanoveny. Členové Opusu nesmějí mít svoje bankovní konta a žádný soukromý majetek. Na konci každého měsíce resp. týdne mají v rámci „důvěrného pohovoru“⁷⁸ s vůdcem povinnost referovat o svých výdajích.

Jak nás informuje členka A. L. M. N. s registračním číslem D.N.I. 1.489.253, vedla si od svého vstupu do Díla podrobný přehled svých příjmů a vydání. Obvykle příjmy převyšují výdaje, takže je zde pravidelně přebytek. Když však z Opusu odcházíš, jsou předem zbytečné snahy dostat tyto peníze zpět. A pokud snad přece ano, budeš přesvědčován, že Dílo je záležitost duchovní. Veškerý tvůj majetek musí být přepsán na Dílo, protože se má žít v „chudobě“ a Bůh od nás vyžaduje všechno – tak znějí obvyklé argumenty. Tvůj majetek bude přepsán na jména spolehlivých numerariérů. Při skládání slibu věrnosti se vyžaduje současně sepsání závěti ve prospěch Díla.⁷⁹ Pokud však z instituce odcházíš, pak raději zapomeň na testament i všechno ostatní, co jsi jí mezitím odvedl.

Takové hanebné zneužívání důvěry ospravedlňují tím, že jsi při vstupu do Díla (jak se ti snaží namluvit) zcela správně bez prohlížení podepsal, co ti předložili, neboť jak by tě mohlo ošidit Dílo, pocházející od Boha i svatého zakladatele (jak tě dále přesvědčují) a je matkou svých dětí. A tak zkrátka podepíšeš, co ti předloží.⁸⁰

Jestliže bys byl (jak předstírají) členem čistě a výhradně světského sdružení, jak je možné, že jsou to oni, kdo spravují tvé příjmy? Pokud bys se skutečně těšil tolik vychvalované svobodě, měl by jsi své vydělané peníze k vlastnímu volnému použití. Ale tak tomu není. Nikdy se nedozvíš, jaký máš majetek a nemůžeš s ním disponovat. Stejně tak nikdy nedostaneš do ruky žádný doklad o penězích, které jsi jim odevzdal.⁸¹

Časopis *Interviú* poprvé v dubnu 1988 zveřejnil mimořádně průkazný dokument. Jde o fotokopii závěti jednoho z přidružených členů Díla Maríi del Carmen Rodríguez Pinta ve prospěch instituce. Závěť byla pořízena před ovíedským notářem José Antoniem Caicoyou a ve dvou ustanoveních určuje za univerzálního dědice studentský domov „Los Arces“ ve Valladolidu s podmínkou, že při ujmoutí se dědictví bude duchovní správa domova svěřena Opusu a jím také skutečně vykonávána. Závěť spolu s platnými blanco stvrzenkami na nákup pozemků byla na pokyn Díla vypracována v tajnosti a pečlivě uschována.

Covadonga Carcedo, bývalý příslušník Opusu a po léta jeho aktivní člen, který se po dlouhých pochybnostech a zklamáních z postoje sekty rozhodl vystoupit z katolické Církve, veřejně prohlásil: „Poté, co jsem se vyrovnal s nátlakem, potížemi a dokonce výhrůžkami smrti, odcházím. Nechci již nadále patřit k hospodářsko-finanční sektě, která vykořisťuje vlastní prostoduché lidi. Od nynějška chci žít zase podle čestných morálních zásad a navždy zapomenout na svět pokrytectví a šalby.“

⁷⁸ Každotýdenní „důvěrný pohovor“ s vůdcem příslušné „rodiny“ je velmi přísně nařízenou a závaznou povinností v Opus Dei; pozn. němec. překl.

⁷⁹ Měsíčník *Marie Claire*, prosinec 1987.

⁸⁰ Tamtéž.

⁸¹ Tamtéž.

Sekty zásadně pracují podle nejpřísnějších kritérií hospodářské rentability.⁸² Pokud adept onemocní a místo užítu přináší jen výdaje na léčení, poklepe se mu na rameno a je svěřen veřejné péči nebo poslán zpět ke své rodině, případně na ulici. A totéž platí bez výjimky pro všechny destruktivní sekty. Nikdo není jako ony tak horlivý v přesvědčování svých členů o nezbytnosti hromadit majetek pro „jejich“ Boha nebo ideu.

Způsoby obcházení a zneužívání zákonů, jichž tyto organizace používají, jsou velice rozmanité. Nestydaté vykořisťování svých členů je vydáváno za „dobrovolné darování“. Charismatický vůdce nebo otec sekty žije pravidlem v přepychu, přebývá v palácích obklopen vším myslitelným luxusem a pohodlím, ale přesto před zákonem nevlastní paradoxně vůbec nic, protože veškeré bohatství, jehož užívá, patří formálně kvůli zdání určitému počtu právnických osob a komisařských správců, kteří mají jeho důvěru. Nicméně si vůdce pro sebe vyhrazuje znalost čísel a hesel bankovních kont. Tímto poměrně jednoduchým způsobem se „otec“ resp. charismatický vůdce sekty zbavuje jakékoli odpovědnosti.

Poměr mezi vůdci a přívrženci je v zásadě vztahem božstva a otroka. A v takto vhodně připraveném prostředí se zmocňují nejen ducha svých oddaných stoupenců podrobením si jejich duše, nýbrž i (což je důležitější) jejich práce a pracovních výsledků, jejich bankovních kont a veškerého majetku.

V *konstituci* Opusu Dei je sice tato strategie zamaskována, ale současně je tam implicitně obsažena. Tak např. článek 90 nařizuje: „Členové Opusu Dei vystupují dílem individuálně, dílem prostřednictvím sdružení, a to formou kulturní, uměleckou či finanční, které se mohou nazývat pomocnými společnostmi. Tyto společnosti obecně ve své činnosti rovněž podléhají povinné poslušnosti vůči hierarchickým autoritám institutu.“ Podobně nestoudně zní článek 202: „Prostředkem zvláštního apoštolátu Institutu jsou veřejné služby a úřady, především pak takové, které zaručují vedoucí místa.“

Licenciát⁸³ filosofie a literatury Armando Segura Naya předložil k úvaze následující logický vývod:⁸⁴ „Opus Dei je nevysvětlitelné sdružení. Především je nepochopitelné, že ‚obyčejní věřící‘ nebo jednoduše osoby vyšší či nižší hospodářské a společenské kategorie nemají právo na vlastní majetek a jeho spravování, nemohou dodržovat služební tajemství a dokonce si ani nesmějí svobodně vybírat místo svého sídla. Rozumí se samo sebou, že stupeň neuvěřitelnosti tohoto jevu úměrně stoupá s ohledem na společenskou úroveň dotyčného... Žádný numerarier nebo oblat nespravuje svůj majetek ani k němu nemá právo z titulu majitele, který je přenesen na Otce. Nepochopitelné rovněž je, že se tato absurdita skrývá za ‚nadpřirozený pohled‘. Jde o cosi, co nemá být, co z přirozené pohledu není dobré a z nadpřirozeného rovněž ne.“

Ospravedlnění Opus Dei vůči svým důvěřivým stoupencům spočívá v tvrzení, že soukromé vlastnictví je egoistické a překáží v dosažení štěstí. Proto je absolutně nevyhnutelné, aby mladí adepti zůstavili svůj veškerý majetek sektě, která jej bude lé-

⁸² Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 92.

⁸³ Především v románských zemích střední stupeň akademické hodnosti přibližně mezi bakalářem a mistrem; p. překl.

⁸⁴ Eva Jardiel Poncela, str. 191.

pe opatrovat. Tím nezištným gestem má být demonstrováno, že je proniknuta *duchem Díla*, které se obojetně a nadutě nazývá dílem Božím. Nevíme pouze, na jakého Boha se má tohle vztahovat – zda na Boha křesťanů nebo na zlaté tele, božstvo mamonu.

Jak známo, sekta nevyhledává lidi z vyšších kruhů proto, aby z nich udělala kazatele, kněze nebo misionáře, nýbrž bankovní ředitele, šéfy nakladatelství a ministry, posedlá ideou výhradního oprávnění použít jich v případě potřeby jako mocenské páky.

Specialisté v oboru sekt razí pro skupiny typu Opus Dei označení „Multinárodní společnost ducha a. s.“, protože jsou postaveny na duchovních pilířích milionových finančních obchodů.⁸⁵ Přitom je nápadné, že „Opus Dei nevlastní prakticky nic pod svým jménem. Není to ani nutné, protože kontrola produktivního či jiného majetku je lépe zaručena poutem oddanosti než smluvními závazky. Zmocníme-li se vůle nějaké osoby, kontrolujeme tím současně i její majetek a konání, a navíc se tím vyhneme jakékoli – zvláště daňové, ale i obecně právní – odpovědnosti.

Nedávno ve Španělsku vydaná kniha s názvem „Moc sekt“ je jakýmsi průvodcem po všech těchto organizacích, které sídlí a beztréstně působí na iberském poloostrově. O Dílu se tam mj. říká:

„Není žádným tajemstvím, že Opus Dei čerpá sílu ze svých skrytých věřících, na jejichž soukromý i veřejný život má obrovský vliv. Zvláště v současné éře technokracie, kdy lidé Díla okupují značnou část Francovy moci, je skrytá politická činnost Opusu v současnosti stejně vlivná nebo ještě vlivnější než dříve.

Jeho věřící kontrolují značnou část španělského finančnictví, stovky jich sedí na klíčových místech státní správy, mají své spřízněné politiky – na něž se musí pohlížet jako na oddané *Dílu Božímu* – ve všech stranách a zvláště pak v seskupeních jako Lidová strana (Partido Popular) a Demokratická unie Katalánska (Unió Democràtica de Catalunya). Dílo kontroluje dalekosáhle aparát Vatikánu a Španělské biskupské konference, což je jen další a neméně významná forma jeho zasahování do politického dění, atd. V ostatních zemích, jmenovitě v Latinské Americe, je jeho vliv poněkud slabší než ve Španělsku.

Pokud by věřící Díla byli obyčejnými ‚dobrymi křesťany‘, jak si s oblibou sami říkají, nedávala by zmínka o nich v knize o sektách žádný smysl. Avšak vliv, kteří jeho vůdcové na své stoupence mají, daleko překračuje legitimní ideologický rámec, jenž je společný všem náboženským nebo politickým ideovým konstrukcím. Tím nejhorším v Opusu Dei – což však nevylučuje možnou výjimku – je kontrola psychiky svých stoupenců pod záminkou péče o duši. Necháme-li stranou poetický balast, v praxi to znamená převzetí kontroly nad jejich současným pozemským konáním ve prospěch hypotetického onoho světa budoucnosti.“⁸⁶

„Opus Dei se svým nepopiratelným smyslem pro praktično a racionalitu se prostřednictvím svých věřících věnuje soustředování světské moci zde a nyní; snad proto, že svou intuicí pro nadpozemské tuší, že v nebeském ráji – pokud existuje –

⁸⁵ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, str. 137.

⁸⁶ Tamtéž, str. 225.

není místo pro panovačnost jak materiální, tak duchovní povahy. Říše *Díla Božího* je bezpochyby z *tohoto světa*.⁸⁷

Na stránkách jednoho celostátního týdeníku vyjadřuje Fernando Chimenéz Loitegui z Almería své podivení nad tím, že „úřady nejsou schopny nařídít vyšetření jednání bankéřů Opusu Dei, kteří kontrolují banky a spořitelny a vykonávají na společnost vliv, který se vymyká řádné kontrole“.⁸⁸

Salvador Bernal, autorizovaný „hlas“ instituce a současně autor pochlebné knihy o životě zakladatele Opusu s titulem „Monsignore Escrivá de Balaguer“, kterou r. 1976 vydalo oficiální nakladatelství sekty Rialp, ospravedlnil kontrolu majetku svých adeptů těmito naivními a současně cynickými slovy: „Děti nemají nic vlastnit, všechno patří rodičům... a otec již ví velice dobře, jak takový majetek spravovat.“⁸⁹

Nábor a získávání členů

Nábor a získávání členů je v každé sektě prvořadou povinností. K dosažení tohoto hlavního cíle (který si můžeme v umělecké podobě demonstrovat na známém Goyově obraze „Saturn požírá své syny“) používají tyto organizace doslova všech prostředků. Patří mezi ně přirozeně i podvod a lež, protože stále trvá propast mezi navenek cílenou propagandou a realitou vnitřního života sekty.

Znalci tématu nám potvrdí, že k náboru užívané lži se vyskytují v nejrůznějších odstínech od výslovně formulovaných nepravd až po polopravdy s vědomým „zamlčováním“ k zahalení identity a skutečných cílů sekty.⁹⁰

Nikdo by se neměl považovat za přirozeně imunního vůči nebezpečí získání těmito destruktivními sektami, nikdo by si neměl být jistý před takovými pokusy, protože nezbytnost víry v to či ono nadpřirozeno patří neodlučně k lidskému bytí, a lidská pospolitost obsahuje jisté psychologické komponenty, takže bychom se i my mohli v jistém okamžiku – zvláště v depresivní nebo jinak kritické situaci – rovněž stát snadnou kořistí tohoto druhu organizací.

Každý člověk má své chvíle krize, útlumu či zlomu, a *přesně to jsou pro sekty nejprůzračnější momenty k oslovení případného adepta*. U mladistvých se pečlivě sleduje (a využívá) např. stresový čas školních zkoušek, který může vyvolat jisté narušení rovnováhy nezralé osobnosti, nebo chvíle, kdy se někdo z nejrůznějších důvodů stáhne z dosavadního okolí a je blízko možnému osamění.

Až stereotypně se opakuje scéna, zaranžovaná sektami k podpoře proselytismu. Vždy začíná triviálním, zajímavým a příjemným rozhovorem, který pak pravidelně pokračuje pozváním⁹¹ na bezplatnou přednášku na to nebo ono téma, tedy v podstatě na shromáždění, kde poznáme skupinu přátel, abychom s nimi občas mohli zajít na oběd nebo večeři a s nimiž ještě můžeme uvolněně promluvit a případně strávit

⁸⁷ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, na cit. místě.

⁸⁸ *Tiempo*, 11. srpna 1986.

⁸⁹ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, Rialp 1976, str. 208.

⁹⁰ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 54.

⁹¹ Pepe Rodríguez, *Sekty zde a nyní*, str. 22.

příjemný víkend v „lákavém venkovském domě“, duchovně se zablouhat nebo podniknout něco jiného a vždy potěšujícího.

Přijmeme-li takové velkorysé (a naléhavé) pozvání, pak to vždy znamená vstup do preparovaného, umělého, iluzorního a fantastického prostředí, kde vidíme pouze usměvavé a šťastné lidi v uvolněné a velice přátelské atmosféře, protože jejich úkolem je připravit novému „příteli“ milé přijetí a projevovat mu srdečnost a zájem.

Budou projevovat živý zájem o jeho problémy, city, obavy, pocity ohrožení či nepříjemnosti. Je přirozené, že začátečník se v takové společnosti bude cítit přátelsky přijímán a chápán. Členové skupiny budou s účastí probírat jeho obavy i naděje, a při tom se jeden z přítomných vyjádří v tom smyslu, že jej zcela chápe, protože se mu v minulosti vedlo přesně tak do té doby, nežli našel cestu k překonání svých potíží. Všechno, co ve skupině neopatrný novic vypoví, je vždy pečlivě registrováno a uloženo na kartu potenciálního člena. A pokud se jím pak skutečně stane, vedoucí jeho skupiny mu později prozradí, že jeho počáteční otevřenosti použil k tomu, aby mu pomohl zbavit se obav a umožnil naplnění jeho očekávání otevřením nových duchovních dimenzí.

Vybrání nového adepta za člena a stoupence sekty se tedy prakticky vždy odvíjí v osobní formě pomocí přímých kontaktů a lidských vztahů.

Ve velmi hodnotné studii o získávání adeptů do určitých škodlivých sekt za použití psychologie, kterou vypracoval dr. John G. Clark ve spolupráci s dalšími specialisty Všeobecné nemocnice v Massachusetts, je podrobně vyličená metodika, užívaná sektami při získávání mládeže.

- * Mladiství: Především takoví, kteří trpí duševními změnami následkem uvolnění přirozených vazeb, k nimž dochází nástupem puberty. Členové sekt, pověřeni získáváním proselytů, pravidelně za tím účelem navštěvují univerzitní knihovny, společenské místnosti a pod.

- * Přemlouvání: Potenciální adepti jsou k odstranění svých problémů zváni na poradenské kurzy. Během těchto počátečních kontaktů a při první návštěvě budoucího adepta v kroužku členy sekty se náhončí ze všech sil snaží, aby své náboženské společenství ukázali nováčkovi v co možná nejpřitažlivějším světle. Obvykle se jim podaří vyvolat v něm hluboké pohnutí okázalým zájmem o jeho duchovní blaho, jednájí s ním mimořádně laskavě a dávají najevo dobře vykalkulovaný zájem o jeho myšlenky, sklony a naděje.

- * Obracení: Spolehliví a na svou úlohu předem připravení členové sekty nenechávají nového adepta ani na okamžik o samotě (je běžné, že jej dokonce doprovázejí až k toaletám a pod.).

- * Indoktrinace: Jedním z následků takové „převýchovy“ je polarizace adeptova myšlení. Je postupně přiváděn k přesvědčení, že sekta reprezentuje všechno to dobré a prospěšné, čeho je mu zapotřebí, a na druhé straně že ostatní sdružení jsou škodlivá až perverzní, jimž je třeba se vyhnout.

- * Zatímco indoktrinace pokračuje, využije vůdce a duchovní průvodce každé příležitosti k tomu, aby adeptovi předestřel celé spektrum nadpřirozených trestů za případnou neposlušnost. Spása, posvěcení a záchrana jsou vyhrazeny pouze věřícím

a z přesvědčení praktikujícím členům.⁹² Takto se adept krok za krokem mění v jiného člověka, zcela odlišného od toho, jakým byl dříve.

Co se týče odpovědí na otázku, proč člověk současnosti tak často propadá svodům sekt, mohou být dosti odlišné podle úhlu pohledu: sociální potřeba lidské povahy po životě ve společenství, odstranění neduhů a zlořádů, které nás trýzní, zvláštní sklony k určitým věroučným směrům, touha po mystičnu, dále pak potřeba kompenzace našich zklamání, v neposlední řadě i snaha po lepším společenském postavení atd., atd.

V knize „Skrytý svět Opusu Dei“ Michaela Walshe je podrobně vyličen fenomén proselytismu v kruhu Díla.⁹³ Nemá-li kdo zápal a nadšení pro získávání jiných, pak jen proto, že jeho srdce nebije. Je mrtev. A můžeme na něj použít slov Písma „Iam foetet, quadriduanus est enim“ (J 11, 39), „Již zapáchá, neboť čtyři dny jest v hrobě“. – „A já,“ říká Otec (Escrivá de Balaguer), „se mrtvolami nezabývám. Mrtvé pohřbívám.“

Stále se rozhlížet po nových adeptech je prvořadou povinností a předmětem porad a hodnocení na týdenních schůzkách kroužku – nakolik kdo splnil svoji úlohu „rybáře“ (výrazivo Díla!) nových členů? „Toto je okamžik pravdy: Kolik povolání jsi přivedl?“ – „Náš osobní apoštolát je v první řadě zaměřen na vycvičení našich přátel v práci svatého Rafaela.“ Apoštolát svatého Rafaela je výraz, používaný Dílem pro vyhledávání mladistvých členů („...neříkám,“ vysvětluje otec, „že se mezi dospělými nemůže objevit žádný povolání, ale je to... vždy poněkud obtížnější“), kteří se v případě projevených schopností později stávají plnoprávními členy (apoštolát svatého Michaela) nebo mohou být vyškoleni i na otce rodin. „Jak jsi se posmíval, když jsem ti radil, abys dal svoji mladost pod ochranu svatého Rafaela, aby tě – tak, jako to udělal s mladým Tobíašem – přivedl do manželského svazku s dívkou, která je dobrá, hezká a bohatá“ (Escrivá).

Těm příslušníkům Opusu, kteří mají přátele, může být osobně jistě nepříjemné vědomí, že jejich přátelství je považováno za prostředek k nalákání nových adeptů. Pokud pak jsou již jednou získáni, nastupují na jejich místo (tj. výše zmíněných příslušníků) profesionální členové, aby pokračovali vyzkoušenými metodami organizace.

Postupné odlučování synů od jejich rodin jde ruku v ruce s pěstováním stále silnějšího pocitu závislosti na Opusu.⁹⁴

Následující svědectví katalánského kněze nás poučí o jeho zkušenostech.⁹⁵ „Říkali nám: ‚Pojďte s námi, přijďte do našeho domu, do našeho hostince. Povídáme si tam a modlíme se s dalšími mladými lidmi, kteří mají stejné problémy jako vy. Najdete tam prostředí, v němž se i vy budete cítit dobře a pokročíte ve svém duchovním životě.‘ Obklopilo – lépe řečeno obklíčilo – mne několik přátel, ale to jsem ještě netušil, že jsou členy Opus Dei. Pak jsem si to znenáhla uvědomil. Bylo obtížné uniknout jejich neústupnému tlaku. Rozumíte mi...”

⁹² *Sešity pro sociální skutečnosti* (Institut užité sociologie, Madrid), č. 35/36, leden 1990, cit. místo str. 34-37.

⁹³ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, Barcelona 1990, str. 172 ad.

⁹⁴ Tamtéž, str. 175.

⁹⁵ Yvon Le Vaillant, str. 209 ad.

Přesto všechno jsem do Opusu vstoupil tak jako ostatní. Až do té doby jsem nechtěl, že to byla léčka, slovem past. Aby si to člověk plně uvědomil, je asi nezbytné do ní upadnout. Šel jsem tedy cestou, kterou jsem musel jít, to znamená s nimi. Účastnil jsem se jejich zábav, rozprav atd. Ihned mi byl přikázán duchovní vůdce, laik, který mi vypracoval ‚životní režim‘, tj. co musím od rána do večera dělat a co naopak vypustit. Každý týden jsem musel pravidelně skládat účty ze svého konání našim představeným. Jinak jsem se nepotřeboval o nic starat. Pokud měl někdo jakýkoli vnitřní problém, byl povinen svěřit se s ním duchovnímu vůdci, který pak stanovil způsob jeho řešení. To bylo jistě docela pohodlné. Obešlo se tím vlastní svědomí, které na sebe ‚převzal‘ vůdce. Když jsem si konečně uvědomil, že se tu vlastně jedná o jistý druh pokračujícího věznění, šel jsem od toho pryč.“

Veřejnosti nejsou obecně známy *metody*, jimiž Opus zpracovává španělskou mládež.⁹⁶ Postupy jeho proselytismu si nijak nezadají se způsoby orientálních sekt, které se nyní na celém Západě šíří, a konflikty s otci rodin, jejichž nezletilí synové byli zlákáni Dílem, jsou stále početnější.

Sekty, jako je Opus, se zaměřují na školství jakožto nejvhodnější pole působnosti při náboru nových adeptů, přičemž využívají učitelstva a poslucháren jako laboratoří, v nichž začíná proces výběru a získávání budoucích členů. Na Opusu lpí početná a podložená obvinění ze sektářské manipulace, jejíž obětí jsou především žáci a studenti, navštěvující jeho pedagogická střediska.

Je k dispozici bezpočet důkazů o infiltraci Díla do gymnázií. Nejlepší studenti jsou předmětem nepřetržitých pozvání a lákání nejrůznějšího druhu. A je třeba zde hned dodat, že tyto čilé námluvy jsou v občanských vrstvách velice úspěšné. Pozornost je zaměřena hlavně na žáky ze zámožných rodin, aby tak pomohli udržet a rozmnožit veškerý majetek sekty.

Stále častější jsou scény, jako je ta následující: „Opus unesl našeho Conchiho...“ Policisté obce San Vicente (Alicante) nevěřili vlastním uším, když je v lednu 1988 vyhledali manželé, místní obchodníci s dobrou pověstí, s tímto opravdu nezvyklým oznámením.

Podaná oznámení těchto (a dalších) rodičů, většinou dobrých katolíků, proti Opusu Dei, mají za obsah obžalobu z únosu jejich nezletilých dětí, následného vymývání mozku, zbavení vlastní vůle a současně i hospodářské vykořisťování, přičemž rodiny dětí jsou o této věci drženy v nevědomosti.

Je velice příznačné, co se přihodilo odbornému lékaři Mosquerovi⁹⁷ na policejní stanici ve Vía Layetana, kam přišel oznámit případ své dcery Marie Pilar. Ta odešla do Vídně studovat hudbu, kde současně pracovala jako au-par-girl v domě jedné rodiny z Díla. Záhy byla vystavena nejhorším nástrahám a pronásledování ze strany Opusu, kteří ji dokonce obtěžovali i v jejím pokoji a použili svého vlivu k bojkotování školních zkoušek. „Po telefonické domluvě mne na strážnici přijal velice příjemný policejní seržant,“ vypráví Mosquera, „a je těžko popsat moje překvapení, když mi po vyslechnutí mého příběhu řekl: ‚Chápu vás, sám mám devatenáctiletou dceru, kterou lidé z Opusu Dei bezmála připravili o rozum‘.“

⁹⁶ *Tiempo*, 11. dubna 1988, str. 11.

⁹⁷ Tamtéž, str. 13.

Vedoucí klubu „Motealegre“, jednoho více než ze sta, které Opus ve Španělsku provozuje, obdržela svého času notářskou výzvu. Obraceli se na ní rodiče jedné z návštěvnic klubu, kteří touto cestou žádali, aby okamžitě přerušila všechny styky s jejich sedmnáctiletou dcerou a současně nechali notářsky prohlásit za neplatné všechny sliby a závazky, které jejich nezletilá dcera případně složila. Současně vedoucí upozornili, že nehodlají uhradit žádné výdaje, které by si Opus eventuálně nárokoval.⁹⁸

Takové počínání Díla, které je lstivě označováno za apoštolskou akci, ale ve skutečnosti je pustým „proselytismem“, se v Opus Dei pokrytecky nazývá „posvátným přinucováním“.

„Statistiky nejsou pro nás důležité,“ ujišťuje Escrivá. Ale přesto je důležitý, ba dokonce velice důležitý počet těch, které se podaří umluvit ke vstupu do díla. Jde to až tak daleko, že jsou pro každou pobočku resp. město stanoveny kvóty, a členové jsou přísně vedeni k tomu, aby stanovené počty plnili a pokud možno ještě překračovali...

Na téma lapání mladistvých pan Juan de Cozar Martin z Línea de la Concepción v cádizské provincii odhalil, jak tyto náboženské sekty pomocí vlastních technik (vymývání mozků, pravidelné důvěrné informace, nátlak na svědomí) mladistvé do té míry „přeorientují“ s cílem přimět je především k odcizení vlastní rodině tím, že je systematicky vzdalují a izolují od rodičů a sourozenců. Zbavují je osobnosti a mění v stroje, které jsou naprogramovány výhradně k prospěchu sekty. Konec toho všeho pak dobře vystihuje příměr k vymačkanému a odhozenému citrónu.⁹⁹

Eva Jardiel Poncela, dcera slavné španělské spisovatelky, nám líčí své osobní zážitky takto:¹⁰⁰ „Moje první zkušenost s Opusem ve mne vyvolala ošklivost a odpor. To je čirá pravda! Připadalo mi to neskutečné a říkala jsem si, že lidé, které jsem poznala ve chvíli nejhlubší krize svého života, vstoupili do Díla nepochybně ze zbabělosti, a v duchu jsem děkovala Pánu Bohu, že mne doma nevychovali k bojácnosti.“

Nejdůležitějším prostředkem dalšího „školení“ jsou v Opusu Dei kurzy a exercicie, které se obvykle pořádají ve speciálně zařízených budovách daleko od rušných městských center. Tak jsou zde budovy pro numerariery, diecézní klérus a pro dívky, v nichž společenské postavení a úroveň účastníků působí diskriminačně.¹⁰¹ Tak např. v dívčím kurzu se nikdy neobjeví služebná – s výjimkou úklidu domu. Při exerciciích nemůže být vedle obchodníků dělník a pod. Podle doby trvání a psychologického dopadu se rozlišují kurzy, komunity, exercicie, krátkodobá setkání a další podniky.

Manipulace, jíž jsou alumni vystaveni, je mnohdy tak nehorázná, že o ní občas proniknou do tisku nějaké zprávy a úřady jsou na základě oznámení rodin dotyčných nuceny zabývat se závadami a výstřelky ve školicích střediscích Opusu.¹⁰² Školský odbor katalánské zemské vlády prošetřil předpokládané nesrovnalosti v in-

⁹⁸ María Angustías Moreno, *Opus Dei...*, str. 218.

⁹⁹ *Tiempo*, 4. srpna 1986.

¹⁰⁰ Eva Jardiel Poncela, str. 13.

¹⁰¹ Jesús Ynfante, str. 120.

¹⁰² Deník *El País*, 8. prosince 1989, str. 28.

stitutu „El Vallés“, dívčím internátu v obci San Cugat del Vallés poblíž Barcelony, který je majetkem Opusu. Vyšetřování bylo zahájeno na základě oznámení rodičů chovanky internátu, Gemy Saiz Brochové.

Podle dívčiny matky „využívá Opus Dei svých škol k náboru a získávání nezletilých. Budoucností mé dcery je být služkou v budovách Díla, které jsou nákladně vybaveny a vždy září čistotou – díky této odrůdě výpomocných členek, které tam pracují zadarmo. Kdyby se dceři nezatemnil rozum, jak jinak by mohla ve svých šestnácti letech již složit slavnostní slib jako služebná?“¹⁰³

Dotyčné středisko nemělo oprávnění k vyučování domácím pracím a školský dozor navrhl zahájit proti internátu řízení, jehož výsledkem mohla být následující opatření: zrušení hospodářské smlouvy, odnětí akademické licence nebo uzavření střediska. Duchovní Don Luis Hernández, který zastával úřad starosty v obci Santa Coloma de Gramenet, zaslal představenému biskupské konference Angelu Suquióvi¹⁰⁴ dopis, v němž Opus Dei obvinil, že „ve své horlivosti získávat adepty vážně porušil osobní svobodu“ a zdůraznil, že „vzdělání, jehož se nabývá ve střediscích, závislých na prelatuře [tj. Dílu], není školou práce, nýbrž je výhradně zaměřeno na přeměnu žáků v slepé nohsledy Opusu“.

Výběr možných kandidátů se provádí mezi středoškoláky, maturanty a studenty. Ti mohou být „vyhlédnuti již od svého třináctého roku“¹⁰⁵ a od toho okamžiku se stávají předmětem pozornosti a úsilí verbířů Díla, kteří kolem nich spřádají stále pevnější a hustší síť. Jsou zváni do kroužků, shromáždění a na výlety. Po určité době je kandidátovi přidělen duchovní vůdce. Pokud je adept dostatečně zralý – obvykle kolem patnácti let – a vpravil-li se náležitě do stanoveného rámce, napíše dopis „Otcí“, v němž jej „prosí o členství v Opusu Dei“. Všudypřítomná oddanost *Otcí* je v Dílu doslova ústředním fenoménem.

Osmnáctileté Susaně Crespi Boixadorové se „z tohoto pekla podařilo vrátit. Její otec Jaime Crespi říká: „Naše děti nám nepatří navždy... Kdyby však moje dcera skočila do řeky, aby se utopila, vrhl bych se tam za ní a zachránil ji. A přesně to se stalo v Opusu. Ocitla se v síti nepřírozeně slepé poslušnosti, která ji zničila vlastní vůlí“. Nyní, kdy je zase volná a svobodná, je jí smutno při pomyšlení na dívky, které ještě vězí v tenatech Opusu. Svým přítelkyním by ráda předala upřímné a láskyplné poselství, protože sama dobře ví, že „Opus je mnohem horší než sekta. Získá tě ještě jako dítě, aniž bys si toho byl vědom, a průběhem doby tě přetvoří v automat bez schopnosti rozlišovat mezi dobrem a zlem. „Dobré“ je pouze to, co ti zde vtlukli do hlavy“.¹⁰⁶

Univerzita v Navaře ve vlastnictví Opusu se stala obřím semenišťem „apoštolů“ a představuje jeho celosvětově nejrozšířenější verbovací základnu.¹⁰⁷

Po získání adepta následuje SLAVNOSTNÍ SLIB, který je nejprve skládán na rok a po dalších pět let vždy obnovován; je to tzv. oblace. Dalším krokem je pak

¹⁰³ Deník *El País*, 6. ledna 1989, str. 28.

¹⁰⁴ Deník *El País*, 6. ledna 1990, str. 23.

¹⁰⁵ Yvon Le Vaillant, str. 64 ad.

¹⁰⁶ Časopis *Interviu*.

¹⁰⁷ Jesús Ynfante, místo str. 80.

řádné začlenění do Díla, které se nazývá složením přísahy věrnosti a představuje vyvrcholení odosobňovacího procesu.

Týrání a donucování

„Moje dcera pracuje bezplatně jako uklízečka,“ říká matka. „nechávací ji dřít od deseti dopoledne do půl jedenácté večer bez jakékoli přestávky, aby nemohla přemýšlet. Řekla jsem té slečně, že doba černých otroků je pryč, ale její odpověď zněla, že všechno co děláme, děláme pro Boha. Jenže moje dcera neuklízí zdarma pro Pána, který to vůbec nepožaduje, nýbrž pro Dílo.“¹⁰⁸

Rovněž Covadonga Carcedo vypráví o zkušenostech s trýzněním, jemuž byl jako člen Opusu Dei vystaven.¹⁰⁹ „Vstával jsem v šest hodin, políbil zem a zvolal při tom ‚serviam‘. Pak následovala sprcha studenou vodou. Po práci jsem si každý den připnul na dvě hodiny kajícínický pás a odevzdal jsem výdělek Dílu. V Opusu, stejně jako ve všech sektách, jsou obdařeni úžasnou schopností vymýt ti mozek, a není pochyb o tom, že jsou houfem zákoníků a farizejů. Tvrdí, že se u nich nenajde žádný luxus, nicméně bohatí numerarierové musí být při svých duchovních rozjímáních obsluhováni pokojskými. V současnosti přichází hodně lidí, především mladistvých, kteří ovšem nevědí, že jak jednou vstoupí, stanou se skutečnými otroky.“

Každodenní povinností člena, žijícího v některém domě Opusu, jsou velice rozsáhlé.¹¹⁰ Jistý člověk, po více než deset let člen-numeriarier Díla, mne ujistil, že prvních sedm let žil v trvalém napětí a nebyl stavu plnit všechny uložené povinnosti. Ba nabyl dokonce přesvědčení, že toho nebyl schopen nikdo, s kým tam společně žil.

Dalším důležitým zjištěním je fakt, že všechny tyto soubory povinností jsou integrální součástí „ducha Díla“. Při probouzení líbají členové zemi a oběťují všechny záležitosti dne Bohu, avšak hmatatelné ovoce jejich obětí sklízí vůdcové sekty. Pak se členové osprchují studenou vodou a po celý den jsou tak pilně zaměstnáni, že vyčerpáním ani nemluví, natož aby byli schopni se zamyslet nad mizérií, v níž se proměnil jejich život.

Dynamika donucování a nátlaku je podstatným znakem struktury každé sekty, a není proto divu, že se s ní setkáváme i u tak zdánlivě početné organizace jako je Opus Dei.¹¹¹

Známý architekt Miguel Fisac, který patřil k první dvanáctce členů Opusu Dei a byl tedy skutečný představitel staré gardy, rovněž potvrzuje:

„Po dobu svého členství v Dílu jsem byl tlačěn do nesnesitelných extrémů. Když jsem se tím již nechal vléci, požádal mne Alvaro del Portillo (velký guru a nástupce Escrivy de Balaguera) o prominutí a pochopení za donucování slovy, že když jsem projevil takovou šlechetnost, chápou ji jako moje poslání.“

¹⁰⁸ Časopis *Tiempo*, 11. dubna 1988.

¹⁰⁹ Časopis *Interviu*, 6. dubna 1988.

¹¹⁰ Jesús Ynfante, str. 117.

¹¹¹ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, str. 70.

Tento prapodivný zlořád, označovaný za přílišnou horlivost nebo – v terminologii Díla „posvátné přinucování“ – a plně identický s vykořisťovatelským sektářstvím a iracionálním otroctvím, nelze ospravedlnit ani pozemskými, ani zdánlivě nadpozemskými argumenty.

Snaha vydávat ubožácké donucování všeho druhu u libovolných skupin za „nezištnou oddanost ideálu“ je stejně nevkusná a zbytečná, jako by bylo označování činnosti lupičské bandy za humanitární kampaň proti egoistickému a hříšnému materialismu.

Trýzeň obětí ovšem není pouze tělesná, nýbrž i mnohem subtilnější, tj. duševní. Jedním z mnoha dokladů je např. svědectví Marie del Pilar Domínguez Martínezové z Tuy (Pontevedra),¹¹² že se hned po svém vstupu do organizace (kam byla získána jinou členkou) musela podrobit prohlídce lékařem Díla, který pak vystavil posudek, že netrpí žádným fyzickým neduhem. „Trestná cvičení“ ji později znetvořila tělo a „důvěrné pohovory“ nabyly charakteru regulérních výslechů. Když s tím María del Pilar vyjádřila nespokojenost a její nadřizená poznala, že pomýšlí na odchod, byla promptně dopravena k psychiatrovi Opusu.

Roku 1965 povolali slečnu Tapiovou do římského sídla Opusu, kde byla osm měsíců držena ve skutečném domácím vězení. Nebylo jí dovoleno stýkat se s vnějším světem, a to ani písemně nebo telefonicky. Řekli jí, že každému, kdo by se po ní vyptával, jednoduše sdělí, že je vážně nemocná resp. nepřítomná. Rozhodně jí také odmítli žádost o návštěvu rodiny ve Španělsku. Slečna Tapiová byla vedoucí ženského oddělení ve Venezuele; odebrali jí pas i ostatní osobní doklady. Před odchodem, jako závěr celého děsivého zážitku, byla donucena se vyzpovídat.¹¹³ Jeden kněz Opusu ji upozornil, že trest a pokání, které ještě za svá různá „provinění“ podstoupí, ji sotva mohou zachránit. Ve zprávě v *National Catholic Reportu* slečna Tapiová podrobně vyličila nepřístojné a urážlivé nakládání ze strany zakladatelů. Závěrem dodává: „Jsem nepopsatelně zděšena, když slyším, že s monsignorem Escrivou byl zahájen proces blahořečení.“

K nátlaku se také užívá různých dokumentů, které se dávají adeptům k podepsat, a obava z následných represí jim pak brání zaujmout kritické stanovisko.

Členky musejí v domech Opusu spát zásadně bez matrací. Postele jsou ovšem rafinovaně výškově upraveny tak, že po přikrytí dekou vyhlížejí normálně – je to opatření pro případ, že by do místnosti vstoupila osoba, která nepatří k Dílu.¹¹⁴ Otec říká, že žena musí své tělo držet v přísné kázni a nesmí mu dovolovat žádné pohodlí, protože je zdrojem pokušení.

„Kajícnický pás“ musejí numerariery nosit dvě hodiny denně s výjimkou nedělí a příkazaných svátků. Bičování je dalším nástrojem v arzenálu „výchovy těla“; konkrétně jde o provázkové biče s roztřepenými konci. V koupelně se musejí svléknout a kleče si bičují záda po dobu odříkání Zdravas Maria. Rovněž se musejí pravidelně zpovídat i tehdy, kdy nezhřešily ani se nedopustily závažnější chyby.

¹¹² Časopis *Tiempo*, 4. dubna 1986.

¹¹³ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 181.

¹¹⁴ Měsíčník *Marie Claire*, prosinec 1987.

Pokud jde o mužské členy, vysvětluje Alberto Moncada,¹¹⁵ je i u nich zavedeno jednou až dvakrát týdně bičování a rovněž „pás kajícníků“, omotaný kolem stehů po dvě hodiny, vyhrazené studiu. Jednou týdně musejí spát na zemi, a to při pověstné „hlídce“, do níž jsou postupně určováni kvůli dohledu na řádová pravidla.

„Kajícnický pás“ – jak se adeptům Opusu vysvětluje – je naprosto nezbytným prostředkem umrtvování, přestože se podle shodného názoru bývalých členů Díla jedná o „cosi překonaného, působícího jen zbytečnou bolest“.¹¹⁶ Užívání „pásu kajícnosti“ (tj. opasku s ostny) je v sektě předepsáno. V jednom potvrzeném případě si mladistvá členka způsobila tržná zranění na noze, a když se jí matka vyptávala na původ rány, zalhala jí jinou příčinu. Matka patnáctileté dívky až později zjistila, že šlo o „kajícnický pás“.¹¹⁷ A takové obelhávání rodičů se roztomile nazývá „tajemstvím Díla“.

Abychom si vůbec mohli vysvětlit dobrovolné trpění takového i jiného týrání ze strany sekty, musíme si blíže ukázat proces odosobnění, jímž členové prošli, i následný komplex viny. Vštěpuje se jim, že je třeba vážit si tělesné bolesti, působené sebepoškozováním, protože je cestou duchovního rozvoje a usmířením i odpuštěním hříchů. Toto velebení špatného nakládání a pohrdání, jemuž jsou členové Díla vystaveni, je projevem iracionálního nadšení a horlivosti. Čím úžeji je ostnatý pás kolem těla přitážen, čím větší rány a bolest působí, tím lepším adeptem se dotyčný cítí být. A krvavé stopy na stěnách umývárny po každotýdenním (sebe)mrskačství jsou zásluhou a samozřejmě se tím také demonstrovuje, že dotyčný má již nesmazatelné charakterové rysy správného člena sekty.

Lidské trosky aneb psychická destrukce

Saralegui říká:¹¹⁸ „Je to smysl pro autoritu, kvůli němuž se mladiství vymaňují z rodin a který jim zapovídá říci rodičům o skutečném stavu svých vztahů k instituci, jež určuje jejich četbu, denní rozvrh a kontroluje jejich společenské styky, zakazuje jim návštěvu veřejných produkcí a k denní práci jim ještě přidává činnost vnitřní, aby jim ztížila klidné, kritické a hluboké uvažování. Tuto tragikomedii psychického nátlaku na ještě nezkušená srdce a nezralé mozky bych nikdy nemohl schvalovat. Existují i další svérázy Díla, které mají své dobré i špatné stránky, tak jako ostatně všechno lidské – tento však pro mě měl po léta jen tu špatnou.“

Když Dílo pochází od Boha – jak oni tvrdí – a jeho cíle jsou dobré, jak je potom možné, že tak mnoha lidem přineslo ztrátu a škodu?

Někteří sice dosáhnou v Dílu značného prospěchu, ovšem za cenu velké újmy vnitřně zhroucených existencí podle panující zásady bezcitnosti.

Lze tedy spolehlivě konstatovat, že Opus Dei je zhoubným zjevem!

Příslušné zprávy se stále znovu vznášeny stížnostmi a obžalobami o tom přináší dostatek příkladů a svědectví: „Sledovala jsem, jak se její chování změnilo,“

¹¹⁵ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 141.

¹¹⁶ Časopis *Interview*, 6. dubna 1989.

¹¹⁷ Tamtéž.

¹¹⁸ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 123.

říká matka o své jediné dceři, která odešla do Lakefieldu, univerzitního institutu Díla v londýnském Hampsteadu. „Bývala dobrou dcerou, ale teď je zcela odmítavá a introvertní.“¹¹⁹

Nejrůznější omezení pro dívky vycházejí z obavy, že by se jejich emotivní vztahy rychle obnovily, pokud by byly vystaveny každodennímu vlivu rodinného prostředí. Na jejich účast při rodinných oslavách (křty, svatby a pod.) se pohlíží jako na něco obzvlášť nebezpečného. Přinejmenším dvě bývalé adeptky Opusu v Anglii prohlásily, že důvodem jejich odchodu bylo zdráhání vrchnosti povolit jim účastnit se svatby svých sester jako družičky. Návštěvy domova jsou obecně velmi vzácné a upravované zvláštními předpisy. Zůstat několikrát do roka doma přes noc je všechno, co se tak nanejdříve připouští. Jednou se stalo, že řidič kamionu náhodou potkal svou dceru v Londýně, která se spontánně rozhodla zajet domů na návštěvu. Jeden z nadřízených Opusu k nim po nějaké době zatelefonoval a vyčetl otci, že si nemůže dovolit takto „nakládat“ se svou dcerou.

Vztahy mladistvých k rodičům se prakticky rovnají nule. Vstupem do Díla je dovršeno jasné oddělení duchovní a přirozené rodiny. Dokonce i vánoce prožívají numerariové s těmi, o nichž jim namlouvají, že jsou jejich pravou rodinou – s lidmi Díla.

Jestliže existují odprogramovací střediska od členství v Opusu, pak jen proto, že předtím proběhlo naprogramování. To je jasné a evidentní. Vymývání mozků, jak k němu dochází v námi sledovaných případech, nezbytně vyžaduje odpovídající klinické ošetření, které osobě pod diktátem organizace může případně vrátit svobodnou vůli a důsledné myšlení. Pseudonáboženskou manipulací lze dosáhnout průlomu do psychiky jednotlivce, změny přirozených pocitů i přesvědčení, a strhnout jej do propasti iracionality a fanatismu.

Jde o efekt, který je podle *Amerického sdružení pro psychiatrii* znám pod jménem „dissociativní atypické pomatení“. Dr. Clark nazývá tentýž jev „syndromem obrácení ke kultu“.¹²⁰

Je bezesporu zahanbující a nemorální, přivádět lidi pomocí perfektně vypracovaných technik za využití strachu a donucování do náboženské i duševní povahy podřízenosti a otroctví, aniž by si toho dotyční byli vědomi.

K formám a metodám ničení vůle a dosažení předem stanovených cílů patří také přidělování nepostačující potravy. Oslabené organismy jsou choulostivější a méně schopné odporu. Je zcela běžné, že sekty nařizují speciální diety, které po delší době vedou k cílené podvýživě, případně z „náboženských“ důvodů zakazují řadu potravin, které bývají pro zdravou výživu nezbytné.

Další „zásada“ – odpočinek musí být nepostačující. Je například žádoucí, aby adept spal málo a špatně, tj. aby se nemohl náležitě zregenerovat. Je mu doporučováno noční bdění kvůli modlitbám a různým pohotovostem. Adept bývá dokonce mnohdy předčasně buzen s „odůvodněním“, že je čas k různým úkonům a modlitbám, které podle vůdců prospívají duši. Ve skutečnosti však nedostatek spánku podlamuje schopnost dotyčného k odporu. Lůžko musí být zásadně tvrdé a nepo-

¹¹⁹ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 176.

¹²⁰ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 139.

hodlné. Říkají, že je nezbytné přinášet i tuto oběť Bohu, který nás za bdění resp. bezohledné předčasné buzení odmění.

Jedinci se musí ukládat přemrštěná, vyčerpávající a zcela jej pohlcující činnost. Musí být stále „udržován v poklusu“ zaměstnáváním zhola neužitečnou prací až po úkoly všeho druhu, a to hned od samotného znáborování až po vlastní proselytství. Výkony povolání, náboženská cvičení, mrskání, studium, sebetrýznění, kroužky a setkání – slovem adept se musí pohybovat v nepřetržitém zběsilém rytmu, při kterém mu nezůstává čas k zamyšlení. Je třeba mu vštípit pocit neustálé úzkosti, protože uložené denní úkoly a povinnost není schopen splnit, aby se tak cítil provinile, neužitečně a nedosti svatě, neboť svatosti lze dosáhnout pouze překročením hranice nemožného. Při lopotné a vysilující činnosti, nedostatečném odpočinku a méně než postačující výživě je organismus oslaben a osobnost dotyčného ponížena.

Informace, kterých se mladému adeptu dostává, musejí vždy pocházet od samotné sekty. Komunikace adepta s vnějším světem je silně podvázána, veškerá jeho hnutí, činnost ve volném čase a dokonce i myšlenky a pocity jsou trvale kontrolovány, a to především tak, že je stále někým doprovázen.

Jeho mysl je napadena a zasažena blokadou pod záminkou, že se dopouští trvalého a soustavného hříchu. Smysly adepta je třeba kárat a trestat jejím oslabováním, což má za následek psychomotorické výpadky a vyvolání velmi závažných organických změn. K potlačování mysli slouží Damoklův meč cudnosti a tresty za neexistující, vymyšlené a iluzorní hříchy, které však přesto v dotyčném vyvolávají pocit méněcennosti a vnitřní hříšnosti. Strach ze života je pak důsledkem polarizace a rozštěpení osobnosti. Je to sekta, která předkládá směrnice pro rozlišování čistého a nečistého, chvalitebného a opovrženého, spravedlivého a nespravedlivého, a vyvíjí rovněž tlak na to, aby příkázání byla dodržována. Jakékoli odchylky jsou přísně trestány ponižováním, opovržením kolegů a následnou vnitřní izolací.

Nervózní vyčerpání a teror – to jsou dva klíče k oslabování schopnosti myšlení a umocňování emocí až k neuvěřitelným extrémům.

Takto je dosahováno také účinků jako jsou regrese a infantilita, což se projevuje i v pokřivené, zvláštní řeči s víceznačnými a spikleneckými významy, již je používáno ve vnitřním životě sekty. Dospělí a mnohdy již značně staří lidé užívají výrazů mluvy malých dětí.

To všechno pak při správném dávkování zákonitě vede ke „skupinové drogové závislosti“, k bezvýhradné přichylnosti k sektě a (což je ještě horší) rovněž k naprosté (duchovní) zkáze adeptů, kteří jsou takto zredukováni na pouhé nástroje cílů, jež jim určuje „Otec“. Poslušný a slepě důvěřující adept ctí jeho všechny vrtochy a nálady jako nezpochybnitelné pravdy, jakožto dogma, a tím *ukolébává sám sebe v přesvědčení, že je v sektě jen a jen z vlastního rozhodnutí, a že fanatiky jsou ti ostatní, tj. zbytek lidstva*. Vnitřní soudržnost sekty je ještě posilována semknutostí kolem „Otce“ a veškerá kritika zvenčí je považována za nehorázné pomlouvání. Adeptům je samozřejmě zakázána jakákoli kritika „otce resp. chování vůdců sekty“. Jsou moderními otroky na prahu XXI. století, tj. naprogramovanými a řízenými roboty.

K tomu ještě přistupuje ztráta osobního majetku adeptů, která jim pak neponechává žádný jiný prostředek k přežití než železně neochvějnou závislost na sektě.

Odstraněním individuality je tedy dosaženo cíle – odosobnění!

*Často není důležité, v co adept věří, ale důležitý je způsob, jakým věří.*¹²¹

Adepti jsou zkrátka chyceni jako mouchy na mucholapce.¹²²

Stručně řečeno, vřadit se do Opusu znamená vzdát se svých intelektuálních, volných i duchovních schopností a stát se jen automatem, loutkou ve službách organizace a „Otce“. Opus je tragikomedii pokrytectví. Miguel Fisac upřímně přiznal, že „skutečné duševní martyrium až do posledního dne“ bylo jediné, čím ho Dílo obdařilo, a že „teprve po svém odchodu vykonal něco opravdového“.¹²³

Úspěšné „odprogramování“ člena je záležitostí postupné převýchovy. Vyžaduje vyvolání určitého průlomu, aby mohla začít fáze zotavování a asimilace subjektu na skutečnost a mohl se zbavit přeludů, které mu naočkovali v Dílu.

Sekty a náboženství: Podvodníci Boží

Problém sekt tísnil Církev od samého počátku.¹²⁴ Již svatý Pavel stál před podobnými obtížemi v církevní obci, kterou založil v Korintu. Čtyři nebo pět roků poté, co ji kázáními přivedl k víře, konstatoval s hlubokou lítostí přítomnost „štěpení“ a partajnictví, na které si stýskal a ostře je odsuzoval

Nesmí se přitom zapomínat, že náboženské cítění je pro lidské bytosti čímsi podstatným a charakteristickým, čímž se liší a odděluje od světa zvířat. Odtud pak také nebezpečí spekulace s náboženským přesvědčením, slovem s vírou.

Religiozita sama se nikdy nesmí proměnit na zvonivé mince, aby tím lidi klamala, i když se jako v případě Opusu vydává za „druh obchodu, o jakém sní každý podnikatel – prodává zboží bez výrobních nákladů, zboží, které je trvalé a přizpůsobivé novým trhům, a to všechno jen díky struktuře, využívající bezplatné práce svých věřících a úročící jejich soukromé peníze. Slovem, ráj na zemi!“¹²⁵

Mějme také na paměti, že hromadění majetku je velkým religiózním smyslem, duchovním cílem a mystickým vrcholem tohoto druhu sekt. Omlouvají a zahalují svůj „marketing“ přesvědčováním stoupenců, že peníze korumpují, že jsou čímsi špinavým a je tedy třeba se od nich osvobodit, aby bylo možno sloužit Bohu a jeho dílu, tj. sektě. Tytéž peníze, které pro ostatní představují zřídlo zkázy, jsou ovšem pro Dílo léčivým pramenem, čímž se jejich hromadění stává výkonem svátosti. Následkem toho jsou pak členové dokonce povinni vydělávat peníze, aby je sektě mohli odevzdávat.

Sekty bezohledně zneužívají nadpřirozena, transcendentna, náboženství a smyslu pro posvátno třeba i tím, že cílevědomě „prodávají odpustky“ za profánní každodenní práci a tedy následně na získávání prostředků obživy a hromadění majetku – ovšem ne pro ty, kdo vydělávají, nýbrž pro Dílo. Apeluje se při tom s oblibou na

¹²¹ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, str. 30.

¹²² Nicolás Cobo Martínez, in: *Nezaměnitelný maják*, č. 23, červen 1988.

¹²³ Eva Jardiel Poncela, str. 215. – Jak už byla výše zmínka, Fisac je známým španělským architektem; p. němec. překl.

¹²⁴ Julian García Hernando, str. 20.

¹²⁵ Pepe Rodríguez, *Sekty zde a nyní*, str. 34.

nebeskou důstojnost, na nejcitlivější struny lidské bytosti, sekta je *zbožšťována* až k opovážlivosti a jsou jí přikládána nejsvětější jména. V našem případě „dílo Boží“.

Skandální uzurpace

Název „Opus Dei“ obsahuje ve druhém slově „Dei“ *genitivus subjectivus*, jímž se vyazuje jako dílo Boží, tedy jako výsledek činnosti samotného Boha. Jiný výklad latinských slov není možný!

Jako se kdysi setkal Mojžíš s Hospodinem, aby vyslechl Jeho vůli, uslyšel prý 2. října 1928 Escrivá Boží přání a založil „Opus Dei“. Jeho základní koncepce, organizace, vnitřní život i cíle, to všechno – podle něho samého – odpovídá až do nejmenší podrobnosti Boží vůli. Nejedná se tedy o čistě lidskou záležitost nebo (pouze) rozumový záměr, nýbrž o něco jedinečného a nadpřirozeného.

Mojžíš uslyšel Boží hlas, který mu sdělil jasně vyznačená přikázání. Escrivovi se dostalo čehosi ještě většího, totiž jistého druhu generální plné moci. Odtud pak všechno, co mu při provádění zadaného úkolu *prochází hlavou*, se těší Boží garanci, je neomylně zamýšleno samotným Pánem.

Vzhledem k takové „pojistce“ je následně jakýkoli nepřátelský počín jaksi samočinně *protivením se Bohu*. V celých dlouhých a bohatých dějinách Církve nikdo takový nárok nevzněl, ať to byl papež nebo světec, ba ani heretik ne.

A ještě poznámka na okraj: vyhlíží pak zcela přirozeně, když Escrivá s tímto zdánlivě Božím stigmatem vyžaduje, aby se v jeho přítomnosti klečelo.

V našem světě byl Bohočlověk, který o sobě řekl: „Já jsem cesta a pravda a život“ (Jan 14, 6). Nyní se nám prezentuje Žid,¹²⁶ který o své vznešené osobě tvrdí fakticky totéž, když nestydatě napodobuje důstojnou Kristovu osobu, neboť cestou, pravdou a životem je přece on (třeba i v údajném [Božím] pověření). Escrivá to říká – a věří se mu!

Lze si představit hroznější rouhání, nebo řečeno jinak, drzejší podvod?

A konečně, není to všechno také ukázkovým příkladem nesmiřitelného a neustávajícího *boje judaismu proti Kristově Církvi*?

Jsou to jako z udělání především mladiství, na něž se obracejí, protože se dobře ví, že touha po náboženství, altruismus a potřeba spirituality je vlastní právě mládeži. Je to hra kočky s myší, vítězné tažení na předem dobře připraveném poli.

Náboženskou horlivostí okrášlená teologická laboratoř vychází z potřeby transcendentna, kterou Opus – po objevení svého kamene mudrců – alchymisticky přeměňuje na tužby po (duchovním) růstu, čímž navozuje „komplikované a dokonce zdraví zhoubné“ vztahy ke své klientele.

Mezi lidmi koluje vtip, přirovnávající stoupence Opusu Dei k létajícím talířům UFO (Unidentified flying object): „Víte, jak se říká lidem z Opusu?“ – „Ne.“ – „Jmenují se URO (Unidentified religious object), neidentifikované religiózní objekty.“¹²⁷

¹²⁶ O Escrivově židovském původu bude podrobněji řeč dále; p. němec. překl.

¹²⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 49.

Dr. Alfonso Alvarez Villar, profesor madridské univerzity a vedoucí oddělení na Institutu veřejného mínění, odborník v psychiatrii a psychologii, má pro fenomén Opusu následující vysvětlení:¹²⁸ „V podvědomé rovině se nám alespoň jednou v životě vynoří touha ‚vklouznout do úkrytu‘ nějaké mocné organizace, která nám pak ulehčí věci, povzbudí, kulturně i odborně povznese, a konec konců i ochrání před španělskou závistí, která dělá z keltského Iberu arénu boje všech proti všem. Potom se ovšem dostaví pochybnosti a především se ptáme, zda bychom se za takovou ochranu nemuseli vzdát části své svobody. Při různých příležitostech jsem mnohokrát mluvil o kryptonáboženstvích. Opus Dei je bez jakýchkoli pochyb kryptoreligiózní organizací, přestože – samozřejmě! – deklaruje svou pravověrnost. Ostatně již její pouhý název ukazuje na tajnou sektu, protože *Opus Dei* je po našem *dílo Boží*. To znamená, že členové této organizace se považují za zástupce Boží na Zemi. Opus Dei v sobě koncentruje všechny síly trvalé lidské dimenze, kterou jsem označil pojmem ‚iluminismus‘. Jenže zde se iluminismus stal odnoží jedné ze dvou možných forem – šíří se v podzemí. Musím se zde rovněž dotknout následující zvláštnosti. *Jak se může čistě náboženské sdružení změnit ve skupinu s mohutným vlivem v politické, společenské, hospodářské atd. rovině?* – To se ovšem nestalo z pouhé vnitřní dialektiky; skrytý, podzemní iluminismus je náchylný k realizování toho, co také nazývám ‚mýtem o ráji‘. Jeho modelem může být např. ‚Nový Jeruzalém Apokalypsy‘. Novinář Mario Rodríguez Aragón dokonce píše, že ‚v Torreciudadu se snaží etablovat tajný kult jako konkurenci Vatikánu‘.“

Je příznačné sledovat, jak tyto sekty v křesťanském prostředí přibývají a rostou, ale za žádných okolností se nevěnují obracení nevěřících. Jsou cosi jako úponkovité parazitní rostliny ve světě flóry.¹²⁹ Jak už řečeno, daří se jim výhradně v křesťanském prostředí, a čím hlouběji je křesťanské cítění v daném národě nebo společnosti zakořeněno, tím příznivější jsou podmínky pro činnost těchto sekt, přestože ve skutečnosti představují **antítezi ke křesťanskému duchu**.

Nelze současně sloužit dvěma pánům, a stejně tak nelze tvrdit, že ideály Díla jsou slučitelné s evangeliem. Lucía Jonesová napsala: „Jako katolička si ošklivím Opus Dei z toho jednoduchého důvodu, že se jeví jako prostituce křesťanství a semeniště skandálů.“¹³⁰

Člen královské akademie pro španělský jazyk, spisovatel Juan Antonio de Zunzunegui, si povšiml, že „Opus slibuje prostým lidem naší konzumní společnosti nejen spásu jejich duší, nýbrž i to, co je atraktivnější a bližší – útočiště pro tělo ve formě výhod, postavení, sinekur a vydatných příjmů. Jaké to blaho! Nenasytlost Opusu po penězích je příslovečná.“¹³¹

Bryan Wilson napsal *Sociologii sekt (The Sociology of Sects)*, kterou pak v rámci eseje *Náboženství v sociologické perspektivě (Religion in Sociological Perspective)* vydala r. 1982 oxfordská univerzita. Autor v ní analyzuje typ sekt, které vykazují následující příznaky: mají sklon 1) naprosto se uzavřít; 2) nárokovat si monopol na naprostou náboženskou pravdu; 3) skládat se z laiků, i když se v nich může vytvořit

¹²⁸ Eva Jardiel Poncela, str. 42-45.

¹²⁹ Julian García Hernando, str. 32.

¹³⁰ Lucía Jonesová in: *Tiempo*, 25. srpna 1986.

¹³¹ Eva Jardiel Poncela, str. 215.

skupina profesionálních organizátorů; 4) upírat komukoli „zvláštní náboženskou dokonalost“ se samozřejmě výjimkou svých zakladatelů a vůdců; 5) zakládat si na „dobrovolnosti“ (každý se sám rozhoduje pro členství); 6) dbát na dodržování pravidel a předpisů a trestat nepoužitelné a nepoddajné; 7) vyžadovat naprostou loajalitu.

Opus Dei se hladce vejde do většiny uvedených kategorií.¹³² Je 1) exkluzivní v mnoha rovinách svým selektivním nábořem členů i tajnůstkářským prostředím. Nebylo by sice výstižné tvrdit, že si nárokuje monopol na náboženskou pravdu, avšak jeho členové jsou 2) naprosto přesvědčeni, že v interpretaci katolické víry (k níž se hlásí) je jedinou pravověrnou verzí ta, kterou potvrdil svým věřícím Escrivá de Balaguer po II. vatikánském koncilu. Dále se 3) pyšně chvástá, že je laickou organizací, přestože technicky vzato je prelaturou a bezpochyby jej ovládá klérus. Jedna z dalších zvláštností Opusu spočívá také v tom, že jeho členové jsou závislí na spisech svého zakladatele. Potud Opus odpovídá přesně bodu 4), jak jej výše formuloval Wilson. Metody náboru, vnitřní disciplína a totální povinnosti každého člena jsou pak v plném souladu s body 5) až 7).

Pro členy Díla je spása prostřednictvím otce/zakladatele zaručena: „Až přejdou léta, nebudete ani věřit, že jste žili. Bude vám připadat, že sníte. Jak mnoho nádherných, velkých a podivuhodných věcí ještě spatříte! Mohu vás ujistit, že zůstanete věrni, i když mnohdy budete trpět. Ostatně – JÁ VÁM SLIBUJI NEBE.“¹³³

Podle učení Opusu Dei se v Církvi mohou vyskytnout omyly a bludy, u „Otce“ však ne.¹³⁴

Totalitarismus a fanatismus

Osobně otcem/zakladatelem vypracované zásady a příkazy jsou kategorické, a neponechávají sebemenší prostor pro kontroverze. Tak např. v *Cestě* čteme:

941: „Poslušen... bezpečné cesty. – Slepě poslouchat vrchnost, ... cestu svatosti, neboť Dílu Božímu musí panovat duch POSLOUCHAT NEBO JÍT.“

484: „Tvoji povinností je být nástrojem.“

617: „Poslouchat tak, jako poslouchá nástroj ruku umělce, nezabývajíc se uvažováním, proč dělá to či ono – to všechno s jistotou, že nám nebude nařízeno nic, co by nebylo dobré a nebylo plně určeno k Boží cti.“

622: „Jak dobře jsi pochopil poslušnost, když mi píšeš: ‚Povždy poslouchat znamená být mučedníkem a nezemřít!‘“

619: „... nikdy nezapomínej, že jsi jen prováděcím orgánem.“

Rovněž konstituce Díla přímo překypuje pojmy poslušnost a podřízenost. Jako příklad si uvedeme alespoň dva články:

Čl. 21, 3: „Všude, kde se nacházejí dva členové institutu, můžeme vždy pozorovat jistou podřízenost, jejímž prostřednictvím podléhá podle pořadí jeden druhému. Smyslem je, aby se nikdo necítil připraven o zásluhu poslušnosti.“

¹³² Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 194.

¹³³ Tamtéž, str. 198.

¹³⁴ María Angustias Moreno, *Opus Dei...*, str. 122.

Čl. 148: „Začlenění do institutu je podmíněno složením privátního slibu poslušnosti před obcí. Podle tohoto slibu se všichni členové institutu, numerariové i obláti, zavazují naprostou poslušností v každém ohledu svému generálnímu představenému i vlastním nadřízeným.“

Novým proselytům Opusu se doslova káže: „Zřekni se snahy být sám sebou, abys byl Opusem.“¹³⁵ Neexistuje žádné jiné tak naprosté odevzdání se byrokratickému aparátu, než jaké je vyžadováno v Dílu. V dopisu svým „synům“ Escrivá napsal: „Kdo přiloží ruku k dílu, nesmí již nikdy zůstat stranou.“ V Opusu se praktikuje tuhá nesnášenlivost s kolektivně totalitárním laděním.

Je také zvláštní píseň resp. hymna, která se v ústřednách a zřízeních Opusu často zpívá. Má zajímavý už samotný název „Uháněj, oslíku!“¹³⁶ Jiná letrilla¹³⁷ zní takto: „Povídám si vždy a znovu, / co mi řekli při příchodu: / Oslem jen jsi u žernovu, / zapomeň už na svobodu...“

Nikdo menší než Antonio Senillosa, bývalý poslanec a vedoucí řídicího výboru ministerstva zahraničí, jednou prohlásil, že není stoupencem „slepé poslušnosti vůči vrchnosti“, o níž se mluví zásada č. 941 a dodal: „Escrivova *Cesta* mi připadá jako pomatená kniha, jako projev otřesné duševní bídy.“¹³⁸

V Dílu se neodbytně a důrazně opakuje: „Nemůžeš-li chválit, potom mlč!“¹³⁹

Slepá poslušnost je také neodmyslitelně spojena se systematickým kontrolováním členů. To v sobě zahrnuje kontrolu zadaných úkolů, četby i hodinového rozvrhu je-jich denní činnosti.¹⁴⁰ Navíc se členům udělují směrnice prostřednictvím zpovědi, jejíž tajemství je soustavně a bezostyšně hrubě porušováno v zájmu přehledu o informovanosti podřízených.

Každý týden vydává Opus Dei seznam knižních novinek, které jsou rozříděny podle vlastních přísných směrnic.¹⁴¹ Kroužek vedle titulu znamená, že členové mohou knihu číst, ale s rezervou a opatrně. Dva kroužky naznačují, že četba je dovolena pouze vedoucím Díla a dalším dobře připraveným osobám. Tři kroužky znamenají zatracení knihy: nikdo ji nesmí číst.

Časopisy s všeobecnými informacemi jsou obecně zakázány. Jak řekl zakladatel, „je třeba se starat o pohled, ohlédnutí i výhledy“.¹⁴²

Jedna bývalá členka vypráví, jak kdysi požádala knihovnici o zapůjčení nějaké četby. Nebyl jí vydán Exuperyho „Malý princ“, přestože jí tehdy bylo 23 let a knihu znala z dětství bezmála nazpaměť.¹⁴³ Podle nepsaných, ale striktních kritérií Díla není dovoleno číst žádnou knihu, která by mohla obsahovat nějaké „nebezpečí“.

¹³⁵ Jesús Ynfante, str. 390.

¹³⁶ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 122.

¹³⁷ Španělská básnická forma; p. němec. překl.

¹³⁸ Eva Jardiel Poncela, str. 194.

¹³⁹ María Angustías Moreno, *Opus Dei...*, str. 44.

¹⁴⁰ Manuel Magaña, *Odhalení svaté mafie*, str. 29.

¹⁴¹ Santiago Aroca in: *Tiempo*, 30. června 1986

¹⁴² V originále vtipná, ale zcela nepřeložitelná slovní hříčka. „La vista, la revista y la entrevista, přičemž „revista“ znamená nejen „ohlédnutí“ ale i „časopis“.

¹⁴³ Časopis *Marie Claire*, prosinec 1987.

Další příklad dosvědčuje žena pod šifrou M. R. S., která prožila v Opusu čtrnáct let.¹⁴⁴ Byla nucena přijmout takové zaměstnání, které vyhovovalo Dílu. Po vystudování filosofie a duchovních věd pracovala jako učitelka umění a scénografie, poté se stala vedoucí podniku Delsa, který řídil činnost všech knihkupectví Díla, a posledních šest roků byla vedoucí galerie Neblí. Již dva týdny po odchodu z Díla vedla díky své dobré pověsti Sala Durán v Madridu. M. R. S. je si jista, že „v Opusu člověku jako jednotlivci nedovolí myslet a hnout se z místa. Nadřizení jsou posedlí představou nebezpečí, které pro ženu představuje normální pracovní život. Kdybych se vrátila domů po půl desáté, bylo by zle. Nemohla jsem si ani dovolit vypít kávu se zákazníkem, a abych s ním vůbec mohla promluvit, musely dveře do mé kanceláře zůstat stále otevřené. Bez zvláštního povolení jsem ani služebně nesměla nic číst“.

Duch Díla v podstatě spočívá v iracionální poslušnosti a absolutní věrnosti „Otcí“ a jeho satrapům. Členům se důtklivě vštěpuje, že základní poslušnost je ta, které nás naučil Kristus na Hoře olivetské, tj. podřízení rozumu Boží vůli, jíž se poddáváme, aniž bychom ji chápali.¹⁴⁵ A svoboda? Otec si přeje, aby jeho synové byli svobodní, ovšem tím, že udělají přesně, okamžitě a výhradně to, co chce on. V tom spočívá tajemství svobody.

Řehole Opusu je shrnuta v Otcově požadavku: „Plňte předpisy a nařízení. Zůstaňte zcela upřímní k nadřizeným a nebudou žádné problémy!“, což nabývá zřetelně podoby duchovní dětinskosti, za níž členové „vděčí“ Opusu jako takovému.

Kdyby se „zverbovaní“ chtěli případně vzpamatovat, je pozdě – nejsou už pány sama sebe a začínají rychle chápat, jaký dosah má složený slib poslušnosti. Spočívá totiž ve stručné odpovědi „prosím ano“ na všechno, co se jim uloží či naznačí, neboť „přejí-li si od nich něco, je to závazné“. Slova „rozkaz“ se zásadně neužívá; raději se mluví o „návrhu“, který ovšem musí být vykonán do všech důsledků.

Slib poslušnosti znamená bezpodmínečné přijímání *Boží vůle, oznamované vrchností Díla*. Nejohrovnější je při tom pomyšlení, že jde o lidi, zastávající důležitá a odpovědná místa v politice i hospodářství. Závislost těchto členů na své vrchnosti z Opusu je tak silná, že se kvůli ní mnohdy dostávají do potíží ve vlastní profesi nebo funkci.¹⁴⁶ Slib poslušnosti v tak hierarchicky uspořádané instituci, jakou je Opus Dei, předpokládá naprostou, totální rezignaci na vlastní vůli a schopnost rozhodování.

Ještě neuvěřitelnější je však skutečnost, že se s odvoláním na náboženské příkazy, tedy jménem samotného Boha, dovoluje silnějším ovládat slabší, kteří jsou pak svým tyranům dokonce ještě vděční, protože jim odměnou za pozemské otroctví slibují svatost a po smrti nebeské království.

Přirozeně, že je zapovězena kritika, jiné názory a všechny podobné odchylky, které „Otec“ ve své *Cestě* šmahem označuje za „žvásty, babské klepy, intriky, hloupé tlachy a pomluvy“, protože „poslušnost musí být němá“. Kritika „dogmat“ sekty je považována za svatokrádež. Protilek na obviňování, tj. schopnost odpouštět, není ničím jiným než mechanismem k upevňování moci a autority a dalším roz-

¹⁴⁴ Deník *El País*, 1. května 1988.

¹⁴⁵ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, Barcelona 1980, str. 40.

¹⁴⁶ Dr. Luis de Castro Feito in: Eva Jardiel Poncela, str. 6.

šířením odpovídajícího výběru trestů.¹⁴⁷ Opuštění je odměnou za podřízenost stejně, jako je trest zaslouženou „mzdou“ pro toho, kdo se odváží nedodržovat pravidla skupiny.

Loajalita k osobě Otce musí být mimo jakoukoli diskusi. „Přemáhat rozum“¹⁴⁸ znamená nabývat přístupnosti k poslušenství, což neodmyslitelně ukládá intelektuální cenzuru. Ta má dokonce v Opusu svůj výbor, mezi jehož úkoly patří také vydávání objemného seznamu zakázaných děl a autorů, k jejichž četbě je zapotřebí výslovného svolení Otce.¹⁴⁹

Obecně platí, že „muž ulice“, tj. profánní osoba, nemá vůbec tušení, v jaké míře je ta či ona osoba zavázána Opusu, protože vstupní slib není skládán veřejně, jak je tomu u velkých a tradičních náboženských řádů, přestože je s nimi srovnatelný.¹⁵⁰ Mohou členové sekty podle výše roviny své činnosti představovat dvě rozdílné osobnosti? Přísaha, kterou „numerarierové“ a „supernumerarierové“ skládají, má totiž silně znepokojující obsah: „Podle závažnosti případu... se budu se svými přímými i vyššími nadřízenými vždy radit o svých pracovních, sociálních i všech ostatních problémech, byť i nebyly přímo předmětem slibu poslušnosti; tím ovšem nikdy nebude odpovědnost přesunuta na vrchnost samu.“ – Takto se pak mezi členy prelatury a prelaturou samotnou vytvářejí současně stabilní a vzájemné vztahy, přičemž členové zůstávají vždy a ve všem morálně pod vedením svých nadřízených, kteří od nich vyžadují přísnou kázeň bez nejmenší stopy samostatnosti.¹⁵¹ Kde přesně leží hranice svobody pro člena Díla při výkonu jeho povolání a do jaké míry zavazuje Opus své řádné členy v jejich osobní, občanské i politické činnosti? To je zatím otevřená otázka.

Sex a zdrženlivost

Sexuální problematika je v Dílu (jako ve všech celibátních institucích) něčím víc než jen autoritativní manipulací – stala se formou sebeopovrhování¹⁵² a zdrojem nepopsatelných konfliktů svědomí, které mnohé přivádějí až k dialektické autodestrukci.

Jak dobře rozpoznal psychiatr Alvarez Vilnar, je právě přehnaný důraz Díla na cudnost a pohlavní čistotu příznakem jeho vlastní žádostivosti. Je-li pohlavní žádost spoutávána, přenáší se její kinetická energie na jiné funkce psychy.

Následkem příkázané zdrženlivosti bývá často neuróza. Sexuální potlačování vyvolává v subjektu trvalý pocit viny v napětovém poli mezi pokušením a zákazem, mezi silou touhy a Dílem tak živě líčenými hrůzami, mezi instinktem a jej svírajícím pojmem hříchu. Toto se děje kvůli poslušnosti a poddajnosti lidí.

Všechny současné psychoanalytické teorie se shodují v tom, že sexuální zábrany a potlačování, které se v jazyku Opusu nazývají „obětováním tělesného egoismu“,

¹⁴⁷ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 99.

¹⁴⁸ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 100.

¹⁴⁹ Tamtéž, str. 117.

¹⁵⁰ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, str. 62.

¹⁵¹ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 99.

¹⁵² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 158.

jsou základem jeho autoritativního a despotického chování.¹⁵³ Jak by řekl psycholog, přirozená sexualita a schopnost lásky sublimují tímto nebezpečným způsobem.

V Opusu neschází ani pohlavní diskriminace, které jsou vystaveny ženy, protože jsou obecně považovány za méně než jejich mužské protějšky a běžně jsou určovány k jejich službám.

Paní A. G. C. takto líčí své zkušenosti z patnáctiletého členství v Opusu: „Do Díla jsem vstoupila v sedmnácti letech ale za celou tu dobu mi nikdo jasně neřekl: ‚Opus je to a to...‘. Jediné, co mi ‚prozradili‘, byla idea spásy světa. Všechno ostatní musí člověk odkrýt sám...“¹⁵⁴

Ženám, které se starají o domy mužů, je jakýkoli styk s nimi zakázán. Domovy bývají obvykle v jednom stavebním komplexu, ale jsou přesto odděleny zamčenými dveřmi. Příslušné klíče mají pouze vedoucí mužského a ženského oddělení. Tak např. vedoucí mužské části domu ráno zavolá domácím telefonem svoji kolegyni: „Dnes jsme od tolika do tolika u snídane.“ Dvě hodiny po budíčku nesmějí muži vstoupit do svých příbytků, aby se tam nesetkali s uklízejícími ženami. Stejně tak nesmějí ani promluvit se služebnými, které jim přisluhují u stolu.

Rozdíl mezi životem mužů a žen v Opusu je křiklavý. Zatímco muži požívají v rámci svých povolání jisté volnosti, jsou ženy plně odkázány na své vedoucí. Není jim dovoleno přenocovat v domě svých rodičů, leda s výjimkou zvláštního povolení. A to se – navíc jen zřídka – vydává pouze tehdy, když v bydlišti rodičů dotyčné nemá Opus žádné vlastní zařízení.

Jak již byla zmínka, musejí ženy spát na holých prknech, „aby tak navykaly tělo kázní“. Není jim rovněž dovoleno cestovat v noci a musejí si vyžádat zvláštní povolení k návštěvě kadeřníka či zakoupení šatstva.

Na ulici ženy „hledí k zemi“, aby se vyhnuly pokušení, stejně jako muži ze stejného důvodu svírají prsty v kapse krucifix.

Jidáš při práci

Jidáš Iškariotský nevešel do historie jako Kristův apoštol pro své ctnosti, nýbrž kvůli zradě svého Mistra, slovem za *udání*, které vedlo k zjetí Mesiáše. V tak pevném a hermeticky uzavřeném společenství, jakým je Opus, všichni zrádci, skrytí i zjevní žalobníci a donašeči udávají své vlastní bratry i nejbližší osoby, a to z nej-různějších důvodů. Mimo jiné i proto, že udávání je v Dílu praxí i „ctností“, čímž se členové trvale pohybují v ovzduší vzájemné nedůvěry, strachu, nejistoty a izolace. Není třeba zdůrazňovat, že jde o důležité faktory, jimiž jsou doživotně připoutáni k sektě.

Opus věnuje až malichernou pozornost a mimořádnou péči tomu, co označuje za soustavné a nepřetržité duchovní vedení. Zavazuje a nutí všechny jednotlivé členy ke každotýdennímu „*důvěrnému pohovoru*“, čímž navozuje a posiluje přísné hierarchicko-duchovní pořadí.¹⁵⁵

¹⁵³ Jesús Ynfante, str. 13.

¹⁵⁴ Deník *El País*, 1. května 1988.

¹⁵⁵ Oscar H. Wast, str. 62.

Zrada spolubratra, zběsilost i zahanbení – to všechno je normou a povinností v samotných stanovách a předpisech Díla. Denuncování je běžnou denní normou, podněcovanou, posilovanou a schvalovanou představenými organizace.

Týdenní důvěrný pohovor je povinná rozmluva člena s vedoucím,¹⁵⁶ kdy první vyjevuje druhému bez zábran a zatajování své niterné pocity, sklony i tužby, a současně musí skládat účty z veškerého konání v daném týdnu. Jde tudíž o akt solidarity a poslušnosti. Členové se po nějaké době cítí potlačeni a rdoušeni zmíněnou praxí, k níž se ještě druží zpověď, což je navíc umocněno nepsaným zákazem zpovídat se „mimo dům“ nebo jinému duchovnímu, který není určen pro příslušné středisko Díla.

Důvěrné pohovory ve stejné rovině se odvíjejí rovněž mezi kněžími a laiky, kteří společně žijí v jednom domě. Laik je pak ve zvláštní situaci – stává se posluchačem důvěrného pohovoru, který mu kněz šeptá. Světský duchovní tak může být „správcem“ intimností řádového bratra či duchovního, a zase naopak. Pokyn, který přišel od generální rady Opusu z Říma, nejnověji předpokládá, že pro vedení důvěrného rozhovoru není nutný kněz, a proto jsou touto funkcí pověřováni vedoucí nebo další členové místní rady příp. i jiné vybrané osoby.¹⁵⁷

Pro Opus je institut důvěrného pohovoru důležitý nejen proto, že odhalí i ty nedostatky a pochybení člena, o nichž se při zpovědi nemluví, ale navíc poskytuje psychologickou úlevu.¹⁵⁸ Ještě více však formuje charakter jedince a přispívá tak k růstu „ducha Díla“. Naproti tomu zpověď slouží k odpuštění hříchů a sejmutí (Bohem seslaných) příkoří.

Bývalí členové Díla prozradili, že funkce kněze-numerariera je obecně pocíťována jako čiré špehounství a donašečství¹⁵⁹ „včetně zneužívání zpovědního tajemství a odhalování tajností věřících, která Dílo mohou zajímat“. Členové Opusu vědí, že všechno, co svému zpovědníkovi svěří, je neprodleně postupováno vrchnosti, pokud to zpovědník považuje za vhodné.

Důvěrné rozhovory a zpověď Opusu musí být „bezohledně upřímné“,¹⁶⁰ protože (podle argumentace hierarchie) k svatosti lze dospět pouze cestou dbalosti v práci, rodině i svědomí, a oznamováním všeho, co se děje v politickém nebo intelektuálním světě.

Je nepochybnou skutečností, že duchovní vůdce i vedoucí důvěrných rozhovorů spolu s příslušnou vrchností pečlivě analyzují sklony, vlastnosti a problémy jednoho každého numerariera i supernumerariera, spadajícího pod jejich jurisdikci.

Kněží Opusu musí být podle udělených směrnic naprosto diskrétní a jsou povinni sdělovat jenom vůdci dotyčného člena příp. vyššímu nadřízenému všechno, co potřebují vědět ke „spáse jeho duše“.

Je mnoho členů, kteří byli Dílem krutě zklamáni, když se přesvědčili, že všechno, co svým nadřízeným sdělili, bylo ihned postoupeno dál.

¹⁵⁶ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 149.

¹⁵⁷ Jesús Ynfante, str. 120 ad.

¹⁵⁸ Tamtéž, str. 121.

¹⁵⁹ Manuel Magaña, str. 236.

¹⁶⁰ Tamtéž.

Můžeme si na tomto místě uvést neobyčejné svědectví, naprosto jednoznačné vyznání ženy, která byla již po léta členem Opusu: „O jedné věci jsem se dozvěděla teprve až bezmála v době, kdy už jsem byla rozhodnuta Dílo opustit, a zjedнала mi definitivně jistotu, že moje pravé místo není zde. Zajít dál by znamenalo zcela ztratit osobní důstojnost. Zjistila jsem, že moje vedoucí i kněz si vzájemně vyměňují sdělení z důvěrných pohovorů i zpovědí (je nařízeno zpovídat se výhradně duchovnímu Dílu pod hrozbou vyloučení). To znamená, že jeden druhému klidně říkají věci, které jim členové svěřují, aby zjistili, zda vzájemně souhlasí a mohli sledovat společnou strategii. A mimo této ‚výměny informací‘ pak ještě vedoucí zasílá každý týden nadřízeným hlášení o stavu svého oddělení. Na základě toho, co tímto nečestným způsobem zjistí, si pak někdo jiný (který mne zcela jistě ani nezná) může přechytit o mém vnitřním životě, o mých chybách, nedostacích – zkrátka průběh všech ‚důvěrných‘ pohovorů... Přišla jsem na to náhodně, když jsem procházela obydlím své vedoucí, abych odtud něco přinesla. Vedoucí nebyla přítomna, a protože papír vyčníval z psací stroje, neodolala jsem pokušení nahlédnout. Co jsem si tam přečetla, připadalo mi nejošklivější, nejubožejší a nekřesťanštější ze všeho, co jsem kdy životě viděla. Jakým právem manipulují se svěřenými intimitami? Minimální zásady etiky – a třeba ani ne křesťanské – přece nařizují respektovat tajemství důvěrného sdělení. Jak se něco takového může nazývat ‚dílo Boží‘, když kleslo tak hluboko? Jen sám Bůh ví, jaké zprávy jsou o mně uloženy v římských archívech, když dosah mých důvěrných sdělení prošel špinavýma rukama osob, které mne vůbec neznaly. Z domu jdou hlášení do úřadovny, odtud do oblastní kanceláře, a končí na ústředí v Římě. V tu chvíli se definitivně zlomilo všechno, co by mne mohlo pojít s Dílem.“¹⁶¹

Escrivá de Balaguer říká: „Zamlčuje-li vedoucí něco osobního, znamená to, že má pakt s ďáblem.“ A v Dílu sahá tohle „něco“ od božího až po čistě lidské.¹⁶²

Jiná bývalá členka nám potvrdila, že adeptky Díla mají přísně nakázáno vyznávat se své vedoucí. Musejí jí svěřovat i ta nejintimnější přání, obavy, pochybení i nejprchavější a nejkrytější sklony. Jde o prvořadou povinnost člena bez ohledu na všechno, není to však podmíněno resp. nezakládá nárok na žádnou protihodnotu. Je třeba být zcela a beze zbytku upřímný, musí se říkat všechno a mít srdce otevřené (tak zní příkazy Otce), ale jen vůči takovým nadřízeným, jež nepotřebují vysvětlovat nebo zdůvodňovat, co je vhodné a žádoucí pro podřízeného, který jim právě otevřel své svědomí. Obrnění povinností zachovávat tajemství, kterou jim – jak říkají – ukládá jejich úřad, mohou klidně tvrdit, že neznají informace, s nimiž klidně pět minut před tím pracovali, nemusejí odpovídat na přímou otázku a klidně přislíbí diskrétní mlčenlivost, o níž předem vědí, že ji nedodrží.

Týdenní důvěrné pohovory jsou jistým druhem duchovního bilancování i příležitostí k podrobné informovanosti o nejružnější činnosti členů. Kde však při nich prochází hranice mezi náboženským životem resp. apoštolátem na jedné, a pracovním příp. občanským životem na straně druhé? – Otázka, která zůstává bez odpovědi. Mezi praktikami Díla jsou právě týdenní důvěrné pohovory jednou z nejvíce znepokojujících.

¹⁶¹ Měsíčník *Marie Claire*, prosinec 1987.

¹⁶² María Angustías Moreno, str. 147.

Jsou-li již tak znepokojující zmíněné pohovory, co teprve potom *veřejné obžaloby*, nechutná blamáž, která musí být rovněž pořádána jednou týdně. V zásadě jde o prostou paralelu s Jidášem, jenže v našem případě není odměnou třicet stříbrných, nýbrž „svatost a nebeská nádhera“. Veřejná obžaloba s pokáráním je nezbytná a nevyhnutelná povinnost, předepsaná v samotné konstituci Díla, jejíž článek 270 říká: „Numerarierové a obláti necht’ se každý týden shromáždí na krátkém setkání, kde budou korigovány chyby a nedostatky, probírány prostředky apoštolátu a kde se jako v rodinném kruhu mluví o všem, co musí vést našeho ducha a naše specifické akce.“ Každý člen je povinen se tomu podřídit, jinak bude volán k pořádku.

V konstituci Díla (čl. 195) dále čteme: „Příslušníci jsou vedeni k oznamování nadřizovým, pokud by činnost jiných členů hrozila poškodit působení institutu.“ Starost o působení institutu jako takového je obrovská, vážnost a úcta k jedinci nepatrná, zacházející – samozřejmě vždy pro blaho organizace – až ke zradě¹⁶³ a udávání vlastních druhů.

Dopustí-li se někdo chyby, je podroben tzv. *bratrskému pokárání* – to ho buď zařadí zpět do šiku (Opusu), nebo je vyobcován. Duch nedůvěry a podezírání je v Dílu nesmírně silný a všudypřítomný. Tvůj nejlepší přítel ti může být sadistickým nepřítelem, ty sám jsi na druhé straně neoblomný vůči tomu, jemuž dáváš najevo sympatii.

Bratrské pokárání je v Opusu zcela regulérní výchovnou metodou.¹⁶⁴ Dozví-li se o chybě či pochybení svého „bratra“ jiný člen Díla Božího, musí neprodleně vyhledat některého člena rady vedoucích, aby mu případ předložil a ten rozhodne, zda má být chyba korigována či nikoli. Je-li rozhodnutí pozitivní, podrobí příslušník rady dotyčného provinilce bratrskému pokárání. Duch Díla přímo fabrikuje jako na běžícím pásu „vosí hnízda“ jejichž žihadla se jen třesou, aby mohla svým vrstevníkům vstříknout dávku jedu.

Veřejnost byla také informována,¹⁶⁵ že spřátelení členové jsou při týdenních rozhovorech popichováni a vybízeni k vzájemnému „trumfování se“ ve veřejném vyznávání „hříchů“, přestože se většinou jedná o malichernost, jako je např. nedodržení přesné doby k denním úkonům a „slabost“ vůči pokušení.

Členové Díla většinou sami sebe obžalovávají z hříchu pýchy a nedostatku pokory, což se stalo doslova módou. Vina (či lépe řečeno pocit viny) nese své ovoce při důvěrném pohovoru i při bratrském pokárání nebo udání. Je také pravidelně zdrojem vnitřního napětí, emocionální zátěže, což vyžaduje určitou formu ventilu. Proto také škodlivé sekty zavádějí rituál, při němž je od adeptů vyžadována povinnost rozpovídat se o svém vnitřním životě, slovem *svěřit se*.¹⁶⁶ Používaná technika je diferencovaná podle vlastností dané skupiny a může mít podobu jakéhosi přátelského povídání, při němž se svěřují nejintimnější záležitosti.

Metody *důvěrného pohovoru a bratrského pokárání* jsou aktem sebepodřizování, jehož morální trest se projevuje veřejným pokáráním, což dále navozuje trvalou vnitřní prázdnotu, odvozenou ze vsugerovaného pocitu vlastní hříšnosti. To pak

¹⁶³ Yvon Le Vaillant, str. 233.

¹⁶⁴ Jesús Ynfante, str. 120

¹⁶⁵ *Kritischer Bereich*, č. 2, červenec 1983: *Opus Dei nahlížen zevnitř*, str. 34.

¹⁶⁶ Pepe Rodríguez, *Otroci mesiáše...*, str. 100 ad.

vede k tomu, že dotyčný se před kolegy stylizuje do postavení méněcenného, jehož jediným právem je poslušnost.

Je typické, že se adept po vyzpovídání a rozhřešení rychle mění ve fanatického žalobce a karatele svých soudruhů, a zcela zapomíná, že jen o málo dříve seděl sám na obžalovací lavici sadomasochismu ve jménu Božím.¹⁶⁷

Zrada však může nabýt ještě zcela jiných rozměrů. Je příznačné, co potvrdil bývalý papežský nuncius msgr. Riberi,¹⁶⁸ že se totiž cítí být přísně střežen a nemůže říci ani udělat nic, aby se o tom Opus nedozvěděl. Okolnost, že celý pomocný personál nunciatury příslušel k Opusu, vedla k ironickému přejmenování na „Opustolickou nunciaturu“. Výmluvné rovněž je, že Opus vlastní všude roztroušená ústředí *výuky domácího hospodaření*, které jsou školami domácích prací a se svými žáky-němi dělají skvělé obchody jako zprostředkovatelny služeb v domech horních společenských vrstev, které si sice mohou dovolit luxus hospodyň a služebných, ale obvykle nezpozorují, že jde o „trojské koně“ Opusu.

Bylo by nesmírně zajímavé otevřít badatelům i interesované veřejnosti obrovský archiv, který v římském sídle Díla tak žárlivě střeží Bruno Buozzi. Vedle samotné konstituce jsou tak také postupná vydání instrukcí pro vedení sbírek *poznámek a pokynů*, které rok za rokem dokládají styl vládnutí i myšlenky Escrivy de Balaguer o tom, co se stalo resp. má stát v Církvi, politice, veřejné i soukromé morálce, a především v sídlech a životě jeho poddaných.¹⁶⁹

Sítě žádné tajné služby nemohou být rafinovanější, necitelnější a opovrženímhodnější.

Opuštění Díla Božího: Pronásledování a odstřel zběhů aneb občanská smrt

Podle slov otce Díla spočine biblická kletba na těch, kteří přestanou být členy sekty. „Kdo se vyloučí z Díla, opouští bezpečnou loďku a vydává se do temnot.“¹⁷⁰

Odpadlíci jsou houževnatě pronásledováni, pomlouváni a všemožně izolováni, aby nemohli vyprávět o svých zážitcích a zkušenostech, a pokud by tak přesto učinili, aby jim nikdo nevěřil.¹⁷¹ Masová média, z největší části závislá na bankách nebo jimi přímo řízená, nevěnují takovým svědkům téměř žádnou pozornost.

Dílo Boží, říká Alberto Moncada,¹⁷² užívá k paralyzování rebelů všech dostupných prostředků. Patří mezi ně i ve správnou chvíli vytažený „velký klacek“. Nevytrvat v Dílu znamená upadnout do věčného zatracení, čímž se současně i možným spoluviníkům a nerozhodným dává najevo, že se dopouštějí těžkého hříchu.

Samo vystoupení z Opusu je zvláštní jev, protože dotyčný okamžitě pocítí, jak málo znamená těm, kteří byli po léta svědky jeho upřímného snažení. Stane se pouhou listinou pro archiv; je prostě odbytý. A čím méně dává o sobě vědět, tím lépe, protože představuje připomínku nezahojené rány selhání instituce.

¹⁶⁷ María Angustías Moreno, str. 84 ad.

¹⁶⁸ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 163.

¹⁶⁹ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, na cit. místě.

¹⁷⁰ *Kritischer Bereich*, č. 2, červenec 1983: *Opus Dei nahlížen zevnitř*.

¹⁷¹ Tamtéž.

¹⁷² Alberto Moncada, *Výklad Opusu Dei*, str. 116.

„Boží hněv“ nachází svůj výraz v pronásledování, jemuž mnohé sekty vystavují své bývalé členy. Byly již publikovány početné obžaloby a stížnosti, zaručené důvěryhodností dokladů a/nebo jejich autorů, které obviňují Opus Dei resp. jeho lidi z pronásledování a štvavých kampaní proti bývalým členům.¹⁷³ Pomocí nespočetných mocenských pák, kterými oddaní stoupenci Díla ve společnosti hýbají, se v řadě případů podařilo zničit občanský život a profesní kariéru příliš sdílných odpadlíků. Každý, kdo se snaží někoho přimět k poskytnutí informace na téma Opusu Dei, rychle narazí na trvalý fenomén – strach promluvit.

María Angustías Moreno napsal, že opustit Dílo není vůbec lehké.¹⁷⁴ Býval-li jsi uvnitř a pak se ocitneš mimo, jsi okamžitě a bezezbytku zařazen mezi „ostatní“, do „vnějšího světa“. Náležití ti pak jen opovržení. Od okamžiku odchodu je konec se všemi vztahy i jakýkoli zájmem o tebe. Ti samí lidé, kteří prohlašovali jak tě mají rádi a tvrdili, že jsou ochotni dát za tebe život, tě už neznají – jsi zcela, úplně zapomenut. Nezajímají se o tvé potřeby a už vůbec nikdo ti nepomůže s novým životem. Nejsi nic; nechťejí o tobě ani slyšet a na ulici se ti vyhýbají. Je to naprosto přesvědčivý důkaz, jak málo pro Opus člověk jako takový znamená.

Titíž lidé, kteří se ze samého zájmu o někoho předháněli, jej už později neznají a vyhýbají se mu z téhož důvodu – není v Díle. Kdo odešel z institutu, je na tom stejně, jako by byl mrtev.¹⁷⁵

Pro mnohé v Opusu se odchod rovná dezerci, zradě, je podlehnutím ďáblově pokušení a uzavřením paktu s ním. Z toho se pak konsekventně vyvozuje, že odcházející se vrhá do propasti definitivního zatracení. Všechno jeho další úsilí není k ničemu. Osobně jsem přesvědčen, říká María Angustías, že v Dílu dávají přímo najevo povinnost odpadlíka zatratit sám sebe.

Vystoupení z Opusu Dei tedy postačuje ke ztrátě „svatosti“.

Aby jisté člence vyhnali z hlavy myšlenku na odchod, dávali jí následující poučení: „Kdo opustí Dílo, zrazuje a prodává Ježíše.“ – „Žádný z dezertérů už nikdy nemůže být šťastný“ a „Čeká tě jenom peklo“.¹⁷⁶ Výstup z Díla se lidem všemožně ztěžuje a opravdu není snadný. Jistý kolumbijský jezuita informoval v této souvislosti dokonce o sebevraždách,¹⁷⁷ stejně jako John Rocho, který je bezprostředně informován o sebevraždě v Opusu Dei v Keni a ze spolehlivého pramene ví o dvou sebevražedkyních v Londýně, z nichž jedna vyskočila z okna čtvrtého poschodí přímo v budově Opusu.

„Když odejdeš, staneš se ‚neosobou‘ a žádnému členu Díla není dovoleno ti pomáhat,“ říká María del Carmen Tapiová. „Kdo opustí Opus, ocitne se na ulici jak finančně, tak i duchovně a psychologicky.“¹⁷⁸

Otec Susany Crepiové říká konejšivě dceři: „Uklidni se, teď už jsi zase volná...“ „Já ano, ale ony ne,“ čímž myslí své bývalé družky, které zůstávají ve stínu Opusu, zaslepeny zlověstnou sektou. Otec potom dodává: „Nám se naštěstí podařilo dostat

¹⁷³ Pepe Rodríguez, *Moc sekt*, str. 75.

¹⁷⁴ María Angustías Moreno, str. 84 ad.

¹⁷⁵ Tamtéž, str. 87.

¹⁷⁶ ALMN. D. N. I. 1.489.253.

¹⁷⁷ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 183.

¹⁷⁸ Tamtéž.

dceru zpět, ale cítíme povinnost lidem vysvětlit, co to vlastně Opus je a proč je tak obtížné jej opustit. Moji dceru pronásledovali po dlouhé měsíce, aby se zase vrátila. V Opusu existují pouze tři kategorie členů: *vládci, otroci a hlídací psi*.“

Během celé doby pobytu v Dílu se členům vštěpuje obava z hříchu a nebezpečí z bouří vnějšího světa pro jejich duchovní přežití. To se děje za tím účelem, aby neupadli do pokušení překročit uzavřenou ohradu organizace, jasně vymezený okruh sekty. Proto se také existence členů všemožně uvádí do naprosté závislosti na dané skupině tím, že jsou udržováni v chudobě až bídě, což většinou spolehlivě potlačuje případnou tužbu po návratu do normálního života.

V Dílu ujišťují, že kdo odchází, dělá tak proto, že přestal praktikovat jisté formy zbožnosti (což nazývají „normami rozvrhu života“) resp. že se nechává rozptylovat osobními egoistickými problémy. Z ostatních uváděných příčin je to dále neupřímnost, necudnost a pýcha. Těmito argumenty jsou preventivně konejšeni a uspáváni ti, kteří v Opusu sice zůstávají, ale ve slabé chvíli by mohli také připadnout na myšlenku odchodu.

Když Covi Carcedo G. Rocesová opouštěla Opus Dei, bylo jí řečeno, „že zmizí“ a „ulice Ovieda budou z kropeny její krví“. Paní Rocesová prohlásila, že „to všechno dělají ze zbabělosti a nikoli z odvahy, kterou dává člověku poctivost a pravdivost, nýbrž právě ze zbabělosti, která vychází z (očekávaných) výhod“. Po svém odchodu podala na Opus Dei trestní oznámení pro podvod.¹⁷⁹

Pokoušejí se ti nahnat strach, vysvětluje M. R. S.: „Znovu a znovu opakují, že se zatracuješ; oni že jsou pravda a ostatní její zrádci.“¹⁸⁰ – „Jsou to klasické argumenty morálního vydírání.“¹⁸¹

Kdo z Díla odchází, jsou obecně traumatizováni svými zkušenostmi.

Několik názorných příkladů uvádí Alberto Moncada. „Známý architekt Miguel Fisac vstoupil do Opusu hned v jeho počátku a později odešel kvůli morálním konfliktům, které začaly po jeho sňatku s Ane Marií Badellovou. Fisac dnes nechce ani slyšet o Dílu a jeho stoupencích. Antonio Pérez, kdysi vycházející hvězda Opusu, zažil zarpnuté pronásledování, když po bolestném procesu sebepoznání z organizace vystoupil... María del Carmen Tapiová se po záhadném obratu osudu změnila z významné vedoucí ve vězně téže instituce. ... Raimund Panikkar byl další intelektuální chloubou první gardy Opusu poválečných let, který pak odešel za dramatických okolností. Přísně věřící křesťan Francisco José de Saralegui zastával téměř až do svého odchodu velice důležité místo v hospodářské správě Díla...“¹⁸² – Jesús Ynfante ještě dodává, že Antonio Pérez Hernández de los Granales byl jedničkou ve výběrovém řízení pro právníky státní rady, kolegou Amadea Fuenmayora a brilantním mužem podle názoru všech známých. Byl vysvěcen na kněze a roku 1948 vstoupil do Kněžského bratrstva Svatého Kříže.¹⁸³ Mimo to zastával ještě funkci vedoucího domova v madridské ulici San Justo. Jednoho dne znenadání všeho nechal a odešel pouze s tím, co měl na sobě. Když byl později objeven v Mexiku, po-

¹⁷⁹ Covi Carcedo G. Roceso in: *Tiempo*, 21. července 1986.

¹⁸⁰ Deník *El País*, 1. května 1988.

¹⁸¹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 30.

¹⁸² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 11.

¹⁸³ Takto si z počátku říkal pozdější Opus Dei; p. němec. překl.

koušeli se ho bezvýsledně přemluvit. Opus Dei jej tehdy alespoň donutil změnit jméno a slíbit, že se nikdy nevrátí do Španělska.¹⁸⁴

Členům se při odchodu ze sekty jako je Opus Dei obvykle nabízí následující psychologický obrázek: 1) deprese, 2) pocit osamělosti, 3) negativní sebehodnocení, 4) komplex viny, 5) snížená úroveň samočinného vpravení do běžného života, 6) otupění rozumové bystrosti, 7) náchylnost k rozrušení, 8) konec komplexu vyvolenosti, 9) odpor k sektě následkem traumatických zkušeností, 10) strach ze sekty.

K rehabilitaci i obnově pocitu reality a volnosti bývalých členů sekty je v mnoha případech zapotřebí odprogramování, které pacienty zregeneruje a dovolí jim postupně zapomenout na šokující zážitky.

KAPITOLA II

Skrytý život Escrivy de Balaguera

Nemilosrdná lež

Biografie „Otce“ narážejí v líčeních světských i zázračných činů charismatického vůdce Opusu na jeden základní problém. Je jím na pravidlo povýšené falšování a zamlčování důležitých životních dat, což zkresluje a zatemňuje obraz jeho skutečné osobnosti. Nabízí se nám Escrivův portrét, značně vzdálený skutečnosti, jakási retušovaná, vylepšená a tedy zcela lživá fotografie.

Způsobilstvo monsignora k montážím a kolážím všeho druhu přirozeně působí. Byly to právě tyto „koláže“, které z něj udělaly „velikána“, a Otec – to je on a jeho koláže.¹⁸⁵

Značná část propagandistického a náborového aparátu, který si Opus za obrovské peníze vybudoval, je zaměstnána upravováním, rozšiřováním a popularizováním zmanipulovaných rysů Escrivovy charakteristiky, silně přibarveného obrázku jeho života a přizpůsobeného vkusu nekritického a naivního publika, na němž jsou „žádoucí“ detaily zdůrazněny, podtrženy a až neskutečně zveličeny, „přičemž důležité údaje o jeho biografii a jím založením Díle se zatajují a mizejí jako kouzlem“.¹⁸⁶ S mnohomluvným patosem jsou vyzdvihovány aspekty, které by působily pozitivně u kteréhokoli člověka, avšak my víme, že se nám zde jen drze a nemilosrdně lže.

V chvalo zpěvné biografii, sepsané z Otcova vlastního podnětu a točící se skoro výhradně kolem jeho osobnosti, je kladen zvláštní důraz na zakladatelovo akademické vzdělání, přičemž je mu zcela neoprávněně připisována řada studií a titulů. Mezi nejčastěji rozšiřované nepravdy patří např. tvrzení, že byl „představeným semináře sv. Františka z Pauly v Zaragoze (vyslovená lež!), že byl „docentem kano-

¹⁸⁴ Jesús Ynfante, str. 353.

¹⁸⁵ María Angustias Moreno, *Opus Dei...*, str. 139.

¹⁸⁶ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 165.

nického a římského práva v Zaragoze a Madridu (další lež!), dále že „dosáhl licenciátu teologie na papežské univerzitě v Zaragoze (znovu lež!) a že „přednášel všeobecnou etiku a morálku [deontologii] na madridské škole žurnalistiky (rovněž vyhlášeno!). atd. Nejpodivnější a současně šokující je na tom skutečnost, že se stal doktorem práv na madridské univerzitě, aniž by tam kdy vůbec vkročil¹⁸⁷ a na základě doktorské práce, kterou (jak se zdá) vypracoval otec Bugar, zpovědník generalissima Franca.

Chvástání a falšování se ovšem nijak neomezuje na tu oblast Escrivových studií, která nikdy neabsolvoval. Jeho biografové se usilovně snaží vytvořit mu i vznešený rodinný původ, přičemž se zachází až k tvrzení, že „podle obou větví rodokmenu pochází ze staré rodiny čisté krve“, což je zfalšovaná informace, lež, slovem bajka, a že „si již v patnácti letech byl vědom Božího vyvolení k založení Opusu – opět čirý výmysl. Další lži je tvrzení, že se mu zjevila Nejsvětější Panna s růží v ruce a vyzvala jej k vytvoření Díla – nová bajka; že „Opus Dei byl založen roku 1928 z Božího pověření – je únavné opakovat: další lež, stejně jako že „intenzívně pastoroval na venkovských farách“ nebo že „začal pastorovat mezi chudými a nemocnými v madridských předměstích a nemocnicích“. Tedy stále jen výmysl na výmysl, lži a podvody, víme-li ovšem, že skutečnost vypadala úplně jinak. Citované (a další) nepravdy byly vykonstruovány a neustále opakovány za jediným účelem, aby totiž dodaly zdání pravdivosti s vědomím toho, že stokrát opakovaná lež je přijímána jako nesporná pravda.

Motiv překrucování a falšování biografických údajů tedy nelze nijak ospravedlnit. Spočívá hlavně ve snaze ukázat, že Escrivá skutečně absolvoval výše uvedené: byl představeným semináře, vesnickým farářem, znalcem práva atd.¹⁸⁸ – A tak se všechno úsilí pseudohistoriků Opusu soustřeďuje na prezentaci kněžské, akademické a světské postavy zakladatele pro vnitřní potřebu Díla Božího i pro všechny lehkověrné lidi.

Jestliže se na jedné straně rozšiřují nejisté informace, výmysly a lži o „otcově“ životě, jsou zde na druhé straně i ostatní údaje, které jsou autentické a drženy pod sedmi zámky. Tak například se úzkostlivě mlčí o důležitých a rozhodujících okolnostech, jako jsou Escrivův židovský původ, kryptožidovské kořeny jeho učení, jeho skutečný, tj. krátký a nepostačující intelektuální rozvoj do doby projektování Opusu, skryté inspirace, jeho kontakty k jistým větvím subverze, a hlavně skutečný a konečný cíl Díla!

Klade se přirozená otázka, kdo byl strůjcem biografického barvotisku, který nám byl Opusem předhozen ke zmatení a ošálení? Velmi pravděpodobně sám Escrivá, který si jako dobrý znalec sektářské taktiky vyrobil portrét, pitvořící skutečnosti. Podněty, jež dal svým spikleneckým stoupencům a které oni dalekosáhle rozpracovali, vedly v konečném efektu k podvodné glorifikaci vcelku obyčejné a z mnoha aspektů dokonce opovrženíhodné postavy.

V Escrivově osobnosti se projevuje jistá dvojznačnost, rozpolcení rozpornost – je zde skutečný a falešný Escrivá, reálný a mýtický Escrivá, Escrivá ze zkumavky i z masa a krve, jeho přívětivá i temná stránka, protiklady, Escrivá, který je nám na-

¹⁸⁷ María Angustías Moreno, *Druhá tvář Opusu Dei*, Barcelona 1970, str. 34.

¹⁸⁸ Jesús Ynfante, str. 7.

bízen se sebechválou a reklamním humbukem, i Escrivá skutečný, veřejný i skrytý, Escrivá viditelný i schovaný za kulisami.

Vytváření mýtu a „zbožnění“ postavy vůdce jsou techniky běžně používané ve všech sektách. Jejich cílem je udělat z něj nedostupný předmět modloslužebnictví pro navnaděné následovníky charismatického vůdce a pak pomocí příslušného vymývání mozků koncentrovat jejich myšlení a city na postavu vůdce, aby s nimi bylo možno snadno pohybovat – a to všechno za prozaickým cílem manipulování a vykořisťování.

V „Otcově“ biografii je smíšena fikce s realitou a skutečností jsou tendenčně propleteny se záměry, v mnoha případech je uváděn pravý opak faktu.

Oklamání čtenáře se například dociluje i pouhou sémantickou záměnou pojmů. Slovům je odebrán jejich původní smysl a naplněn jiným obsahem. Escrivá použil při koncepci svého Díla křesťanské terminologie, aby jí úskočně zakryl skutečný židovsko-talmudský význam a vpravil jej do naší společnosti.

Jeho biografie je tak mistrovsky vypracována, že zakrývá i skutečné jméno *Escriba* a příslušný etymologický výklad „učitel a vykladač zákona Hebrejců“, ¹⁸⁹ a dělá z něj křesťansky vyhlížejícího „Escrivu de Balaguer“, kterým ovšem nikdy nebyl a není.

Jediným možným výkladem a opodstatněním Opusu je postava Otce, což znamená, že k jeho pochopení je třeba porozumět duševní struktuře zakladatele.

Profesor trestního práva José Ortega v jednom stručném interview tehdy právem odpověděl (na příslušnou otázku) takto: ¹⁹⁰ „Ano, biografii Dona Josemaríi Escrivy jsem četl. O postavě tohoto muže jsem pak přemýšlel a došel k závěru, že Don José María není biografovateľný.“ ¹⁹¹

Kompletní osobnost Otce je normálnímu chápání nepřístupná, a proto je i on sám ve své exaktní dimenzi jako falzifikátor nesrozumitelný. Podrobná analýza předpokládá studium a antropologicko-historické znalosti včetně charakterologie, a navíc i nemalé úsilí.

Autentická biografie „Otce“ je jedním z nedotknutelných tabu. Dostupná literatura zamlžuje nebo překrucuje příslušná fakta, že například podstata Opusu spočívá v jediné osobě a že osobnost zakladatele je úhelným kamenem klenby celého Díla. Proto se v naší drobné studii snažíme – podle příkazu papeže Lva XIII. z jeho encykliky *Humanum Genus* (1884) – odhalit falešné mýty a demaskovat podvody, halící skrytý život a pohnutky osobnosti, která je nepochybně hnací silou Opusu.

Florentino Pérez Embid, oficiální Escrivův biograf, opakuje s nápadnou vytrvalostí, že „příběh vývoje Díla je v každém ohledu biografií samotného zakladatele“ nebo že „historie Opusu Dei není ničím jiným, než biografií svého zakladatele“. ¹⁹²

To samo bohužel stále ještě neukazuje na nejdůležitější směr nezaujatého hledání reality Escrivovy osobnosti a jeho Díla. ¹⁹³

¹⁸⁹ Encyklopedický slovník *CODEX*, str. 504.

¹⁹⁰ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, Rialp 1976, str. 9.

¹⁹¹ Jde o vědomou pointu profesora Ortegy, protože jím použitý španělský výraz „biografiable“ je novotvarem stejně jako české slovo „biografovateľný“; p. překl.

¹⁹² Jesús Ynfante, cit. místo str. 9 resp. 10.

¹⁹³ María Angustías Moreno, *Druhá tvář Opusu Dei*, str. 25.

Yvon Le Vaillant napsal: „Často se ptáme, zda si vůdcové Díla, započatého zakladatelem, nedělají prostě z celého světa blázny.“¹⁹⁴ – A je to pochopitelně právě ten farizejský výsměch, do jehož tajemství se pokusíme proniknout.

Rodinné prostředí

José María Escriba Albás se narodil 9. ledna 1902 v Barbastru (Huesca) jako druhý ze šesti bratrů. Jeho otec José Escriba Corzán se v místě zabýval obchodováním.¹⁹⁵ Narodil se 15. října 1867 ve Fonze, přestože jeho rodina pocházela z Peralty de la Sal. Jako obchodník byl již r. 1894 jedním ze tří společníků podniku „Cirilo Latorre, nástupce“, který však byl v květnu 1902 rozpuštěn pro obchodní neshody a spory při dělení zisku. Dva ze společníků, Juan Juncosa a José Escriba, pak pokračovali v obchodování látkami a sukrem (textilní obchod byl již od středověku oblíbenou živností španělských Židů) a užívali nového firemního názvu „Juncosa a Escriba“.

José María přišel na svět právě v době zmíněné krize společnosti „Cirilo Latorre“, tedy ve chvíli, kdy se jeho otec spolu s Juanem Juncosou snažili udržet v rukou větší část obchodu textilem a zbavili se za tím účelem třetího společníka. Jeho matka byla druhá nejmladší z třinácti sourozenců. Rodný dům José Maríi stál na tržišti, kterému se tak říkalo podle stánků kramářů. 13. ledna byl pokřtěn a dostal jméno José María Julián Mariano.¹⁹⁶

Bylo to právě na tržišti, kde si malý José hrál ve volných chvílích s místními dětmi na „četníky a zloděje“.¹⁹⁷ José vynikal v roli „zloděje“ mimořádným nadáním ukrýt se pátravým zrakům „četníků“.

Tělesnou silou neoplýval.¹⁹⁸ Jako sotva dvouletý onemocněl tak vážně, že se obávali o jeho život a lékaři již rezignovali.¹⁹⁹ Tři jeho sestry zemřely v rozmezí let 1910-1913. Všichni byli přesvědčeni, že José vzhledem k slabé a chorobné konstituci bude další. Po uzdravení se José začal vyhýbat vrstevníkům a upadl do hluboké deprese.

Jednou, když byl na návštěvě ve Fonze u Barbastry, odkud pocházel jeho otec a kde měl několik strýců jako faráře Teodora a tetu Josefu, „utrpěl opakovaný záchvat. Přivolaný lékař konstatoval, že případ je vážný. Šlo o padoucnici, které se dnes říká odborněji epilepsie“.²⁰⁰ Epileptickými záchvaty byl postihován i mnohem později, což se vždy diskrétně skrývalo a zamlčovalo.

José navštěvoval přednášky u piaristů v Barbastru a r. 1912 přistoupil k prvnímu přijímání. Podle vzpomínek lékárníka z Jacy, pana Aurelia Española, který svého času rovněž maturoval na zmíněné škole, tam bylo tehdy jen velice málo žáků.

¹⁹⁴ Yvon Le Vaillant, str. 9.

¹⁹⁵ Salvador Bernal, str. 16.

¹⁹⁶ Tamtéž.

¹⁹⁷ Tamtéž, str. 18.

¹⁹⁸ Michael Walsh, *Tajný svět Opusu Dei...*, str. 24.

¹⁹⁹ Salvador Bernal, str. 22.

²⁰⁰ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 137.

Dalším svědkem oné doby v Barbastru byl rovněž Josého spolužák José Mur, který potvrdil, že „jeho kamarád byl obyčejný mladík, nijak příliš zbožný a také ne mimořádně pilný“.²⁰¹

K jeho tehdejší zálibám, naznačujícím již sklony pozdějšího zakladatele, patřily ty, které nám zachytil jeho oficiální životopisec Salvador Bernal v knize, vydané nakladatelstvím Opusu „Rialp“ roku 1976: „Když večer matka zavřela krám, José jí pomáhal počítat stržené peníze; působilo mu to velké potěšení“²⁰² – tedy archetypický rys Žida.

Na druhé straně „měl velice rád vyprávění a báchorky“.²⁰³

Escrivá se sám zmínil, že „tou dobou mívali hodně návštěv. Přicházeli příbuzní a někteří přátelé matky. Jako syn pána domu měl povinnost uvítat je, ale když jej otcovy přítelkyně chtěly políbit, vzpouzel se. Zvláště se bál jedné vzdálené příbuzné babičky, které měla pichlavé strnisko jako muž“.²⁰⁴ Mladému Escrivovi se od rodičů dostalo přísné a staromódní *semitské* výchovy. „Od samého počátku svým dětem vysvětlovali, jak je důležité používat ze šetrnosti věci co nejdéle, vyhýbat se zbytečnému utrácení a každý výdaj dobře zvážit.“ Učili ho nacházet užitek i ze zdánlivě nepoužitelných věcí: „Z vyhozených zbytků příze ti čert uplete oprátku,“²⁰⁵ říkala paní Dolores dceři Carmen, která se v Barbastru učila šít.

Otec se ve městě netěšil právě dobré pověsti a koncem r. 1913 stál jeho textilní obchod na pokraji úpadku; pravděpodobně podvodného. Byly to „finanční nesnáze“, o nichž hovoří Daniel Artigues,²⁰⁶ které apk přiměly rodinu k nočnímu útěku z města poté, co otec zůstal dlužen sousedům a dodavatelům značné peníze.

Francisco Umbral ve svých celostátních novinách²⁰⁷ napsal: „Španělsko není typickou zemí zbohatlých povýšenců. Posledním z nich byl Escrivá. Jeho rodina utekla z Barbastra, aby se vyhnula věřitelům.“

Podle pokračování příběhu v podání Luise Carandella²⁰⁸ nastal r. 1915 v osudech rodiny dramatický obrat. Až dosud kvetoucí obchod textilem zkrachoval následkem bankrotu – všeobecně se mluví o bankrotu a ne o platební neschopnosti. O jeho příčinách existují různé verze a není pochyb o tom, že silně otrásl životem celé rodiny. Jeden Escrivův kolega ze zaragozského semináře řekl, že od něj samého ví, jak jeho otec vedl proces proti několika řeholnicím. V Barbastru se rovněž tvrdilo, že Mur, jeden z původních účastníků podniku, se rozhodl rozejít se svými společníky Juncosou a Escribou a že za tím účelem prodal svůj podíl, přičemž v příslušné dohodě měla být klausule o nepřipustnosti případné konkurence v oboru. Nicméně se zdá, že Mur klausuli pomocí nastrčené osoby obešel, což pak Escribu a Juncose vtáhlo do vleklého a složitého soudního procesu, který podle všeho pro ně nedopadl příznivě a nakonec zruinoval firmu.

²⁰¹ Tamtéž, str. 133.

²⁰² Salvador Bernal, str. 18.

²⁰³ Tamtéž, str. 19.

²⁰⁴ Tamtéž, str. 17.

²⁰⁵ Tamtéž, str. 32.

²⁰⁶ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 17.

²⁰⁷ Deník *El País*, 20. ledna 1986.

²⁰⁸ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 116.

Dramatický nádech dodává bankrotu již zmíněná skutečnost, že Escrivova rodina byla nakonec donucena k útěku z města. Juncosa odešel do Huescy a Escriba do Logroña.

„Někteří lidé z Barbastra, s nimiž jsem mluvil,“ uvádí Carandell, „mi řekli, že monsignore vůči svému rodnému městu ‚zatrpl‘ a to byl rovněž důvod, proč se mu vyhýbal. Don Josemaría Escrivá de Balaguer skutečně Barbastro nenavštívil, ale-
spon ne oficiálně.“²⁰⁹

Otcův obchodní krach a z něj vyplývající finanční potíže a strádání, kterému byla Escrivova rodina v následujících letech vystavena, zůstala v mysli José Maríi traumatem, které pak ovlivňovalo jeho celoživotní postoj, takže lze bez přehánění prohlásit: „Bez krachu firmy ‚Juncosa a Escriba‘ by osobnost zakladatele Opusu – a tím v zásadě i Opusu samotného – nabyla zcela odlišné podoby.“²¹⁰

Od roku 1915 žil třináctiletý José María s rodinou v Logroñu v podkrovní světnici Calle de Sagasta č. 18. v pochmurné atmosféře nedostatku a stálých finančních potíží. Ve školním roce 1915/1916 začal docházet na tamější gymnázium. Jeho otci, který byl pro svou nedávnou minulost označen stigmatem nedůvěryhodnosti, se nakonec podařilo získat zaměstnání v místním koloniálu.²¹¹

Za těchto okolností byl tedy jeho vstup do semináře spíše záležitostí obyčejného přežití než zřejmého poslání.

Rovněž tak nelze tvrdit, že jeho rodinné prostředí by bylo mravně povznášející nebo jinak příkladné.

Jako student byl José María průměrný. Je ovšem třeba spravedlivě konstatovat, že zmíněné rodinné prostředí nijak nenapomáhalo k osvěžení jeho mysli. Takový je skutečný rodinný rámec budoucího zakladatele, ovšem podaný bez zamlčování či svatozáře.

Seminář a mládí

Ohledně Escrivova rozhodnutí nastoupit církevní studia máme upřímné a bezprostřední vyznání samotného protagonisty, které neponechává žádné místo pro spekulace: „Nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych se stal knězem nebo se jinak zasvětil službě Bohu. Takovou otázku jsem si nikdy nepoložil, protože jsem věřil, že se mne netýká. Mé myšlení bylo dokonce tak antiklerikální, že mne přímo pohoršovala představa, že bych jednoho dne dosáhl kněžství.“²¹² Takto doslova se osobně vyjádřil Escrivá de Balaguer. A na druhé straně stejně tak ani ti, kdož se s ním stýkali ještě v době jeho dětství, nevěřili, že by se někdy mohl stát knězem.

Ohledně latinského jazyka se jednou v intimním a tedy důvěrném rozhovoru Escrivá vyjádřil takto: „Vzpomínám si, jak jsme v době mých gymnazijních studií navštěvovali přednášky z latiny. Neměl jsem v tom žádnou zálibu, a jednou jsem se

²⁰⁹ Tamtéž, str. 117.

²¹⁰ Tamtéž, str. 118.

²¹¹ Jesús Ynfante, str. 4.

²¹² Salvador Bernal, str. 55.

v té souvislosti vyjádřil: „Latina farářů a mnichů...“ Z toho vidíš, jak daleko jsem byl myšlenky stát se knězem!²¹³

Oficiální životopisec a člen Opusu, Salvador Bernal, který ve svém exegetickém²¹⁴ díle pro náborové a propagandistické účely Otcí spíše lichotí, musí vzhledem k evidentní skutečnosti připustit: „Ano, je nám známo, že církevní dráha Escrivu nezajímala; netoužil stát se knězem.“²¹⁵ – Když v Logroňu projevil otcí své představy a záměry, nebyly přijaty s radostí, nýbrž s nepochopením a zármutkem. Když svěřil otcí svůj úmysl stát se knězem, ten se nejen rozplakal, ale rozrušením ztratil vědomí, protože – podle vlastních synových slov – měl „s ním jiné plány do budoucna“.²¹⁶

Spolužák z Logroña, Augustín Pérez Tomás, vzpomíná, jak jiný kamarád José Maríovi jednou řekl, že by mohl být knězem, na což on zcela spontánně odpověděl: „Eh, neplácej hlouposti!“²¹⁷ Rovněž další vrstevnice, Paula Royová, trvá na tom, že ani v jeho chování nebylo nic, co by dovolovalo usuzovat na budoucí kněžské povolání.²¹⁸

Co tedy potom bylo zárodkem Escrivova rozhodnutí nastoupit církevní studia v semináři? Nejlepší odpověď nám dává znovu on sám: „Neměl jsem ani jedinou ctnost, ani jedinou pesetu.“²¹⁹ Vypráví nám o svém nedostatku ctností a zrádně – protože podvědomě – to uvádí v souvislosti s materiálním světem, s penězi. A dokonce se ještě chlubil: „Jsem umíněný a svéhlavý.“²²⁰

Roku 1918, tedy jako šestnáctiletý zahájil – podle vlastních slov – bez křesťanských ctností a bez peněz studium na semináři v Logroňu, aniž by se vzhledem k choulostivému zdraví stal řádným studujícím obyvatelem semináře; svoji kariéru tedy začal jako seminární „externista“.

Nedostatečná znalost latiny pak měla citelně poznamenat život i dílo otce Escrivy.²²¹ Táhl se s ním od jeho počátku v logroňském semináři a provázela ho i při studiu v semináři v Zaragoze. „V latině byl slabý,“ říkali o něm kamarádi v obou zmíněných městech. „Byl z povolaných ‚na poslední chvíli‘ a patřil k těm nemnoha farářům, kteří sice dobře vědí, jak se váže motýlek, ale o latině nemají ani ponětí.“

V logroňském semináři zůstal od října 1918 do září 1920, kdy se odebral do Zaragozy. Tato náhlá změna místa i ústavu je temným bodem jeho životopisu, který má ovšem jednoduché vysvětlení – byl propuštěn. Luis Carandell si položil otázku, co se v logroňském semináři stalo, že se Escriva rozhodl k přesídlení do Zaragozy, když právě v té době dostal exeat, tj. přeložení z příslušné jurisdikce z Barbastra do Calahhory, a nevylučuje možnost, že se Josémaría ocitl v nějakém incidentu a byl

²¹³ Tamtéž, str. 57.

²¹⁴ Tj. „vykládajícím“ ve smyslu Opusu, tedy přizpůsobujícím daným potřebám; pozn. něm. překl.

²¹⁵ Salvador Bernal, str. 59.

²¹⁶ Tamtéž, str. 58.

²¹⁷ Tamtéž, str. 27.

²¹⁸ Tamtéž, str. 31.

²¹⁹ Tamtéž.

²²⁰ Tamtéž, str. 30.

²²¹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 142 ad.

ze semináře dokonce vyloučen.²²² Rozhodnutí o odchodu do Zaragozy zatím ještě nikdo – ani sám protagonista – uspokojivě nevysvětlil.

Biografie vysvětlují volbu Zaragozy tím, že se Escrivovi po událostech v Logroňi naskytla možnost vstoupit do semináře města na Ebru, aby tam studoval práva. Toto nové „útočiště“ získal díky zprostředkování svého strýce Dona Carlose Albáse, který v té době byl arcikánovníkem tamnější katedrály. Kanovník, bratr Escrivovy matky, se jej na její prosbu ujal, přestože neměl dobré mínění o svém švagrovi a činil jej odpovědným za špatnou hospodářskou situaci rodiny. Opovržení vlastním švagrem se jasně ukázalo při jeho smrti v roce 1924, kdy se kanovník nezúčastnil exekvie ani samotného pohřbu. Don Carlos, který sám byl poctivým a ctnostným mužem a znal vnitřní sklony svého synovce José Marií, nebyl rovněž ani přítomen jeho primici 28. března 1925, přestože právě díky jeho zprostředkování vyrostla tráva zapomnění nad „omylem“ v logroňském semináři. Escrivá tedy mohl pokračovat ve studiích na semináři *San Francisco de Paula* v Zaragoze a díky vlivu svého strýce našel rovněž přístřeší v kněžském domově San Carlos. Je dobré mít na paměti, že primice – jak připomíná jezuita Michael Walsh, když se zmiňuje o nepřítomnosti Dona Carlose Abáse – je v katolickém prostředí jednou z největších rodinných slavností.²²³ Don Carlos znal svého synovce až příliš dobře...

Zachovaly se nám poznámky jednoho z profesorů José Marií ze studijního roku 1920/1921, které našeho seminaristu označují za „nestálého a domýšlivého“ a podotýkají, že „měl spor s Donem Juliem Cortésem a byl pak také za to přiměřeně potrestán“.²²⁴

Z tohoto období je vhodné zdůraznit, že Escrivá ve svých seminárních studiích nevykazoval žádné zvláštní výsledky.²²⁵ Roku 1924 dokonce vypustil předmět španělských dějin. Rovněž hodnocení jeho poměru k studijním kolegům není nijak příznivé. V jejich paměti zůstal jako „velice nesympatický mladý muž, který se s ostatními málo stýkal a nepodílel se na jejich společných problémech, zájmech a radostech“.²²⁶ Někteří z nich interpretují tento rys jeho charakteru jako ješitnost, pýchu nebo hrdost, avšak jiní si jej vykládají ostýchavostí, kterou tehdy ještě nedokázal překonat.

Ostatní jej hodnotí jako nevalného, omezeného a netečného, ale všichni se shodují v jednom: projevoval jistý sklon k modlářství... totiž k sebezbožňování.²²⁷ Jde tedy o formu skrývané ješitnosti, která se na vrcholu jeho života a uskutečnění ambicí náhle objevila v plné síle – když mu blahopřáli k nějakému mimořádnému úspěchu, měl ve zvyku odpovídat: „Ale prosím vás, vždyť nejsem nic jiného nežli obyčejný chudobný duchovní“, což dotyčným nezbytně navozovalo zcela opačný význam.

V Zaragoze jednou znenadání vyskočil ze své lavice a vykřikoval na své překvapené spolustudenty: „Velkolepý, já jsem prostě velkolepý!“ To ovšem značně kon-

²²² Tamtéž, str. 147.

²²³ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 25.

²²⁴ Salvador Bernal, str. 63.

²²⁵ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 151.

²²⁶ Tamtéž, str. 26.

²²⁷ Yvon Le Vaillant, str. 12.

trastuje s náhledem jiného Escrivova kolegy v semináři, Manuela Mindána Manera, který jej označil za „pochmurného, do sebe obráceného člověka nepatrného důvtipu a malého ducha“.²²⁸ Další kolegové ze studií jej líčí jako „mladíka, který se vyhýbal účasti na společném životě, choval se obvykle rezervovaně a jeho vzpurný a ohnivý temperament se občas vybíjel v divokých záchvatech zuřivosti“.²²⁹

V semináři byl počítán mezi chráněnce kardinála Soldevilly, zavražděného roku 1923, který se mu postaral o zvláštní postavení tím, že jej pověřil dohledem a informováním o chování ostatních studentů. Stal se jistým druhem důvěrníka a v poslušárně zastával něco jako funkci „prefekta disciplíny“. Jeho spolustudenti si ještě vzpomínají, jak mu kdysi kardinál nechal vzkaz: „Přijď mne navštívit, jakmile budeš mít trochu času.“ – Jako uznání této práce a odměny za denunce se mu dostalo vyznamenání a na ubytovně ještě zvláštního příbytku s posluhou (tu zastávali seminaristé, kteří kvůli chudobě studovali bezplatně a na oplátku se zase starali o úklid a posluhu ve vybraných příbytcích).

K závěru církevních studií začal Josémaría pracovat na doktorské práci o kněžském svěcení mesticů a dalších míšenců v 16. a 17. století. Zmíněnou práci ovšem nikdy nedokončil.²³⁰

Primici sloužil 28. března v mariánské kapli v Pilaru, a již účast sotva dvanácti osob²³¹ dosvědčuje, že se novokněz obecně těšil jen nepatrným sympatiím.

Proto se připojil ke skupině mladých duchovních, kteří se snažili opustit své dědičné diecéze, aby se usídlili v Madridu, a jak nám jeho životopisec naznačuje, „je tento úsek Escrivova života značně nejasný“.²³² V březnu 1927 obdržel od svého ordináře souhlas s přesídlením do Madridu,²³³ přestože se mladý Escrivá už tehdy nijak zjevně nezajímal o církevní záležitosti. Ačkoli se v duchovních věcech obracel na jistého jezuitu, měl notorickou nedůvěru ke kléru a mluvil velice nepříznivě o zakládání mužských i ženských řádů, které „povstávají k uskutečňování evangelických idejí a končí tím, že se věnují výchově bohatých dětí“.²³⁴

Pokud se týče Escrivou údajně absolvovaných právnických studií, tak Antonio Pérez, který byl po určitou dobu jeho soukromým tajemníkem, uvádí, že „otec Escrivá nebyl žádným velkým právníkem, jak se nám ho snaží prezentovat. *Dokonce silně pochybuji, že by kdy práva studoval.* Nikdy jsem neviděl jeho absolventský diplom, a jak znám poměry v Opusu, kdyby jej měl, jistě by někde visel v přepychově zlaceném rámečku. Z rozhovorů, které jsem s ním mnohokrát vedl, jsem přesvědčen, že pokud někdy vůbec práva studoval, pak se mu z nich všechno dávno vykouřilo z hlavy. Naproti tomu měl alespoň mlhavou představu o církevním právu jako logický důsledek studia v semináři. Rozhodně nebyl nijak nakloněn právní vědě a dával vůči ní najevo dokonce opovržení.“²³⁵ Tento citát je opravdu výmluvný.

²²⁸ Jesús Ynfante, str. 6.

²²⁹ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 17.

²³⁰ Michael Walsh, str. 27.

²³¹ Salvador Bernal, str. 67.

²³² Yvon Le Vaillant, str. 11

²³³ Dominique Le Tourneau, *Das Opus Dei*, Oikos-Tau 1986, str. 13.

²³⁴ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 15.

²³⁵ Tamtéž, str. 19.

Jemu připisovanou disertaci o abatyši z Las Huelgas, kterou roku 1944 zveřejnil pod svým jménem, napsal od prvního do posledního řádku kněz Bugar. Jakmile byla práce jednou publikována, našel Escrivá v sobě „svatou troufalost“ předložit ji univerzitě, za což mu byl propůjčen titul doktora práv. Skutečný autor disertace byl kdysi zpovědníkem caudillovým²³⁶ a jejím tématem je rozbor soudní pravomoci zmíněné řeholnice. Mezi indiciemi, které prokazují, že Escrivá nemohl být autorem zmíněného textu, jsou početné citáty z němčiny a idiomy, které nemohl znát. Upozornila na to María del Carmen Tapiová.²³⁷

Získané akademické tituly se však každopádně znamenitě hodily do receptu na úspěch, který měl již Escrivá připraven. Můžeme si to potvrdit v knize Angustiase Moreny *Druhá tvář Opusu Dei*, v níž jsou citována z dopisu advokáta Felixe Ponce slova otce Escrivy ohledně využívání titulů, jako např.: „V Zaragoze jsem měl dobrého přítele, který mě nechat projít bez zkoušek a přiznal mi titul,“ nebo jak mu Escrivá říkal, že není nutné studovat, „neboť jak máme katedru, přijdou už akademická studia, doktorát a tituly, protože to lidi vábí“, a konečně třeba: „Je naším cílem získat pro sebe všechny katedry, neboť tak projdou našinci celá studia bez zkoušek a navíc se dostanou k mnoha titulům a oceněním.“ – Tak to bylo řečeno a zaznamenáno. Můžeme tedy mít za prokázané, že Escrivá, pro něhož láska k bližnímu začínala vždy u vlastní osoby, uplatnil také pro sebe to, co kázal a doporučoval svým lidem.

Julián Cortés Canavillas poznal Escrivu r. 1928 a popsal jej jako z Barbastra pocházejícího duchovního, „jenž tou dobou představoval typ, jaký bychom dnes z jistých vnějších i dialektických aspektů označili za progresistického a nepevného duchovního, který chodí nejčastěji v civilu“. Ve svém článku nám ukázal jednu dosud nikde jinde nepublikovanou zajímavost, totiž „kolísavost, kterou po smrti svého otce Dona José 27. listopadu 1924 v Logroňu občas svému povolání projevil“.²³⁸

V Madridu pak začínal jako vychovatel synů jistého markýze. V době, kdy začal „předjímat“ to, co mělo být později Opusem,²³⁹ docházel každý den do domu jednoho madridského aristokrata. Kvůli vyššímu příjmu přijal funkci kaplana v konventu řeholnic. Roku 1932 se jeho matka přistěhovala do Madridu a žila ve skromném obydlí v č. 4 ulice Callé Martínez Campos, kde poskytovala ubytování a zaopatření studentům.²⁴⁰

Architekt Fisac přibližuje dva aspekty Escrivovy osobnosti té doby: „Podle mého názoru nebyl páter Escrivá žádným intelektuálem,“ a dále (což je pro nás důležitější: „V jeho pokoji nebyly téměř žádné náboženské knihy.“²⁴¹ List *Socialistický Bask* jej v jisté souvislosti označil za „nijak skvělého a neotesaného aragonského duchovního“.²⁴² Až do roku 1944 byl Escrivá jediným duchovním Opusu.

²³⁶ Tj. generála Franca, dlouholeté hlavy španělského státu; pozn. němec. překl.

²³⁷ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 20.

²³⁸ Julián Cortés Canavillas, *Můj přítel Otec Escrivá*, in: deníku ABC, 14. září 1986, str. 52

²³⁹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 70.

²⁴⁰ Tamtéž, str. 169.

²⁴¹ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 90 resp. 91.

²⁴² Jesús Ynfante, str. 386.

Oficiální hagiograf Díla, Salvador Bernal, který důkladně probádal (a překroutil) Escrivův život vášnivým, subjektivním a nadsazeným stylem, připomíná slova, která padla tři měsíce před náhlým úmrtím zakladatele Díla, konkrétně na den sv. Josefa r. 1975. Stalo se tak během poměrně triviální scény, která však – jak se zdá – byla výsledkem spíše podvědomí než čistého svědomí. Escrivá prohlásil: „Právě jsme míjeli budovu (Luchana 33, zvýšené přízemí, akademie DYA) a mé srdce se prudce rozbušilo...! Takového žalu! Tolik zmatků! Jaké to dryáčnictví! Kolik lhářství!“²⁴⁴ – Zdůrazněme si zde tři Escrivovy autentické pojmy: *Zmatky, dryáčnictví a lhářství*.

Když byly takové začátky a prameny, pak ovšem Dílo a Escrivá vzájemně splývají, neboť „Dílo až dodnes nebylo ničím jiným než osobou svého zakladatele. Boží inspirace jeho koncepce, nadpřirozený původ, jeho pozdější vývoj, to všechno muselo zůstat inkarnováno v jeho osobnosti, jeho lidské osobnosti, protože Escrivá to považoval za oportunní. Dílo představoval do počátku on a jenom on“.²⁴⁵ Temná léta, celou nebulózní minulost bylo třeba obklopit božskou auroou a uzavřít smlouvu s Nejvyšším, aby to zapůsobilo na věřící. Escrivá musel následovat tradici biblických proroků resp. zakladatelů náboženství, musel osobně „vyrobit“ setkání s Bohem, od něhož dostal příslušné pokyny. Vize, zjevení – to byl mýtus a současně počáteční impuls.

Na otázku: „Odkud se vzal jeho mimořádný nimbus, jeho přitažlivost?“, odpovídá Alberto Moncada, který znal Escrivu dobře a důvěrně: „Páter Escrivá je svým věřícím tím, k němuž *promluvil Bůh jako k Mojžíšovi*. Interní a navzájem potají našeptávaná historka mluví o zjevení, o Božím poselství, které si ovšem nikdy nelze zcela a správně vysvětlit. Předložíme-li tyto základní údaje parapsychologii, můžeme snad dostat určitou představu, co se v této slavné hodině jeho života odehrálo. Osobně se však domnívám, že věda ještě k tomu náležitě nedozrála a pochybuji, že jí budou tyto údaje poskytnuty.

Určitá citová předpojatost, s níž věřící přistupují k nadpřirozenu, pozdvihuje pak údajné posly Boha za polobožstva, což až dosud vedlo k tomu, že z jejich oděvů se dělaly talismany a z jejich výroků slova orákula.

„Jediný vhodný prostředek ke vzdorování takovým osobnostem spočívá v tom, že jejich dílo, výsledky a chování posuzujeme skromnými měřítky a základní etikou.“²⁴⁶

Názory, výklady a kontroverze o božském původu, o nebeském poselství a magickém duchu, jimiž se stala osoba původce spasitelem a zakladatelem Díla, jsou velice rozmanité. Pro některé byl dnem alfa 2. říjen 1928. „Právě se věnoval duchovním cvičením, když náhle nahlédl, co od něj Bůh očekává. Uzřel, jak jej Bůh vyzývá, aby celý život a všechny síly dal do služeb toho, co mělo být později Opu-

²⁴³ V originále „con mucha vista“, což je mnohovýznamová, ale nepřeložitelná slovní hříčka. Může být totiž stejně dobře (a současně ironicky) překládáno také jako „s dobrou vyhlídkou“ (respektive „s dobrými vyhlídkami“); pozn. němec. překl.

²⁴⁴ Salvador Bernal, cit. místo str. 175.

²⁴⁵ María Angustias Moreno, *Opus Dei...*, str. 16.

²⁴⁶ Alberto Moncada, *Opus Dei...*, str. 126.

sem Dei.²⁴⁷ – Pro některé historiky jako je třeba Artigues „je 2. říjen 1928 datem startovního výstřelu, rozhodujícím dnem, úplným vyhlášením Opusu, výchozím bodem Díla. Podle některých publikací byl Escrivá Bohem podnícen k založení. Nesympatizující komentátoři datují počátky Díla – přinejmenším toho, jak jej dnes známe – mnohem později, asi k roku 1939, do prvních měsíců po občanské válce. Zbývá poznamenat, že toto poslední pojetí obecně převládá i mezi dlouholetými členy Opusu Dei, kteří z něj vystoupili“.²⁴⁸

Další autoři se odvolávají na následující scénář: „Při mši 2. října 1928, právě po konsekrování hostie a kalicha, se Escrivovi dostalo slov z nebes o tom, co se jednou mělo stát Dílem.“²⁴⁹ – Opět je zde tedy kladen důraz na nadpřirozený původ zjevení! Podle verze, kterou nám podal jezuita Walsh, dlel Escrivá právě na modlitbách v domě, vedeném lazarity v blízkosti Madridu, když „spatřil Opus. Ve stejnou chvíli uslyšel zvony sousedního kostela Panny Marie, neboť 2. října katolíci slaví svátek Anděla strážného. Není však zcela jasné, co se skutečně odehrálo. Mnozí lidé Opusu chtějí věřit, že Escrivá de Balaguer měl nebeské vidění, avšak on nikdy nezašel tak daleko, aby to sám tvrdil“.²⁵⁰

Existují početná a rozličná zjevení, uznávaná Církví. U všech se pro jejich oficiální uznání vyžadují zjevné důkazy, konkrétní fakta, data i nezpochybnitelná svědectví. Spolehlivé rozhodnutí mezi nadpřirozeným a podvodným spočívá na základě vážného a opravdového projednání delikátních a sporných záležitostí. Escrivá se postaral o roznesení a rozšíření své božské vize, aby pak v okamžiku založení svého „vynálezu“ s ním byla uváděna do spojitosti. Nespornou skutečností zůstává, že katolická Církev jeho *zjevení resp. inspiraci nikdy oficiálně ani oficiálně neuznala*, protože „nebyly žádné potřebné důkazy“.²⁵¹

Nejsou žádné důkazy, protože prostě být nemohou. Jde pouze o další lež, přednesenou k podpoře zneužití víry a k podpoře jejího senzačního působení.

Nyní si uvedeme jedno kromobyčejné svědectví Escrivova přítele z mládí, jenž říká, jak „je pozoruhodné, že bez ohledu na opravdu srdečné přátelství, které ke mně vždy choval, mi v startovním roce 1928 nikdy nic neřekl o svém velkém projektu. Až následujícího roku mi vyprávěl o svém úmyslu vytvořit společnost nebo kongregaci především pro studující mládež, které dal zpočátku název ‚Bílí Rytíři‘ (Caballeros Blancos). Ale v oné době se mi přes naše přátelství nikdy nesvěřil, že by se zmíněného 2. října předcházejícího roku v kostele lazarity u Madridu během rozjímání náhle cítil povolán ‚stát se na Zemi‘ – jak dnes prohlašuje jeho biograf Salvador Bernal – ‚vyvoleným nástrojem k vytvoření Božího díla, Opusu Dei‘.

Skutečností zůstává, že Escrivá se vždy vzpíral promluvit zcela jasně a srozumitelně o této události ze 2. října 1928. Současný prelát Opusu, Alvaro de Portillo, svého času samozřejmě prohlásil, že mladý José María v době duchovního rozjímání u lazarity „spatřil Opus Dei“ – to jsou jeho vlastní slova – „a slyšel mocně znít zvony nedalekého kostela Panny Marie i vedlejšího chrámu k oslavě svátku své

²⁴⁷ Dominique Le Tourneau, str. 12 ad.

²⁴⁸ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, na cit. místě.

²⁴⁹ Jesús Ynfante, str. 12.

²⁵⁰ Michael Walsh, str. 30.

²⁵¹ Manuel Magaña, str. 16.

patronky'. Pravdou však je, že to bylo poprvé roku 1931, kdy se mnou dosti abstraktně mluvil o ‚Dílu‘ a když se ho pak kdosi ptal (jak nás informuje Bernal): ‚Nu tak, jak to vypadá s dílem Božím?‘, odpovídal, že nechce, aby mělo nějaké jméno to, co se snaží chápat jako apoštolát. Nicméně si však Escrivá tento výraz zapamatoval, protože se [později] rozhodl pro jeho přijetí: ‚Dílo Boží‘, Opus Dei‘, ‚Operatio Dei‘, ‚Působení Boží‘.²⁵²

Zatímco otázka – Církví nikdy neuznaného – Božího zjevení zůstává v přítomní, ukázalo se jasně, že se ze strany Opusu jedná o to, aby se událost vyfabulovala a povstalo z ní něco tak závažného, jako je mystický příkaz a pověření našeho Pána Ježíše Krista, aniž by se to ve skutečnosti stalo a aniž by Církev dostala k uznání nějaký důkaz nebo indicii.

Členy Opusu ražené označení „Dílo“ „zní jaksi předběžně, prozatímně. Má se tím naznačit, že jeho zakladatel občas uvažoval nazvat jej Společností pro intelektuální spolupráci (Sociedad de Cooperación Intelectual), zkr. SOCOIN“²⁵³ byt' i tato idea nebyla realizována.

V Opusu Dei se lži propůjčuje oficiální charakter. Vymýšlí se datum 2. října jako den založení, vybájí se i samotná Boží intervence i její zázračné zjevení Escrivovi. „Existuje zde prehistorie Opusu, o níž se neví nic nebo jen málo, až po občanskou válku a vlastně až do jejího skončení, ale i když sami členové Opusu nevědí o svých začátcích, zaměstnávají se oficiální exegeti a podkuřovači vytvářením a rozšiřováním úplné mytologie, zlaté legendy kolem tohoto výplodu a jeho tajuplných počátků.“²⁵⁴ Věci jsou takové, jak jsou, a nesmí jimi být klamáni neopatrní.

Pro Moncadu je poselství, jež měl Escrivá dostat shůry a které zasvěceným skrytě sdělil, poselstvím působení křesťanského učení na občanský svět. Nebylo ničím náhodným, sporadickým či neočekávaným. „Vznětlivý kněz z Barbastra věděl velice přesně, co dělal, když se na základě Boží inspirace – jak sám řekl – rozhodl.“²⁵⁵

Podvědomí znovu zradilo Salvadora Bernala, fanatického a nadšeného biografa, když říká (a připisuje toto důvěrné sdělení samotnému Escrivovi): „Co má dělat stvoření, pověřené naplněním poslání, když nemá postředky, vyhovující věk, vědění, ctnosti, když nemá vůbec nic? Má jít za otcem a matkou, za těmi, kteří něco mají, má prosit o pomoc u přátel. ... To jsem v duchovním životě dělal. Ano, na pokyn [Božího] prstu jsem se chopil kružítko.“²⁵⁶²⁵⁷ – A také úhelníku a zástěry, dovolil bych si dodat.

Pracuje se tedy s nepravdivými zprávami o Božím zjevení kolem původu Díla, a jeho stoupenci „institucionalizovali“ událost, k níž nikdy nedošlo. Jeden z členů Díla přiznává: „Od šedesátých let jsem nepoznal větší evangelium nežli *Cestu*, ani žádného většího proroka než Escrivu“²⁵⁸ a to bez ohledu na to, že v „*Cestě* není

²⁵² Julián Cortés Canavillas, *Můj přítel Otec Escrivá*, na cit. místě.

²⁵³ Michael Walsh, str. 11.

²⁵⁴ Yvon Le Vaillant, str. 14.

²⁵⁵ Fernando García Romanillos, *Skrytá tvář Opusu* in: *Historia*, č. 6, září 1975.

²⁵⁶ Takto doslovně vzato může znít vedlejší smysl těchto slov („llevando le Compás“) – čehož autor této knihy poněkud jízlivě využil –, který z Escrivových úst resp. Bernalova pera pak zněl v idiomatickém smyslu „přičemž jsem udával tón“; p. němec. překl.

²⁵⁷ Salvador Bernal, str. 45.

²⁵⁸ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 126.

žádná spojitost! Je to učení, smím-li to tak nazvat, přinášející 999 různorodých zlomků. Slovem kaleidoskop“.²⁵⁹

Escrivovi se nezjevil pouze Bůh. Spatřil také tvář satana, živoucího démona, nepopsatelnou bytost – skřeta, šotka? – který mu křížil cestu, ovíjel se mu kolem nohou, téměř ho srazil k zemi, nadával mu a nakonec mu vmetl do tváře: „Osel... osel“. A mladý duchovní odpověděl: „Ovšemže, osel. Ale osel Boží!“

„Ten kněz se jmenuje Josémariá Escrivá, a je to on, kdo tuto anekdotu vyprávěl svého času přátelům. Podle něj bytostí, která na něj dorážela spílala mu, byl satan. Bylo toto přepadení na cestě projevem Boží přízně nebo zloby ďábla?“²⁶⁰

Escrivá a ženy

Pro nikoho není tajemstvím, že Escrivá byl „antifeminista“.²⁶¹ Kdysi dokonce napsal, že „v Opusu nebudou ženy ani náhodou“,²⁶² ačkoli v jistém okamžiku mu připadlo rozumné změnit strategii. Když však přesto 14. února 1930 zřídil ženskou větev, dopadlo to tak, že všechny ženy nově vzniklou organizaci opustily a „tato nevěra byla pro Escrivu tvrdou ranou, která jenom posílila jeho ženám nepřátelský charakter“.²⁶³

V *Cestě* vykládá své myšlenky o ceně a roli ženy, zapuzené do druhořadé, výpomocné, oddělené a diskriminované roviny. Je mimo pochybnost, že se ženám dostalo ze strany zakladatele Opus Dei nespravedlivého zacházení, a že jeho zamílovaná kniha je plná nárážek a okrajových poznámek, které nepřipouštějí žádný omyl ohledně Escrivových představ o ženě. V *Cestě* můžeme mj. číst: „Není nutné, aby byly rozumné; stačí, když jsou diskrétní“ (č. 946), „čímž dává najevo, že diskrétnost je pro ně velice těžko dostupná ctnost“.²⁶⁴

V nové konstituci Díla není pamatováno na možnost, že by ženy mohly dosáhnout zodpovědnějších postavení. Musejí přebírat úkoly jako je práce v knihkupectví a knihovnách, přidržování ostatních žen k mravnosti, vychovatelství na čistě dívčích školách a zaučování služebných v domácích pracích – to poslední je ta hlavní a přední povinnost a činnost žen v Opusu, které se rovněž starají o úklid a obstarávání kostelů i kaplí, a jsou v apoštolských misiích rovněž používány jako návnada k získávání levných pracovních sil, z nichž jsou pak rekrutovány služby a uklízečky. Dá-li se věřit chvalozpěvu, pak touto činností lze „dosáhnout svatosti“.

Escrivá se ani nezačervenal, když řekl, že muži nemusí spát na holých prknech, protože si po těžké práci zaslouží odpočinek.²⁶⁵ Podle všeho zdání tedy na rozdíl od žen „nemusí přidržovat svoje těla v kázni“.

Ženská větev Opus Dei bylo založena rovněž – jak také jinak – na Boží pokyn, vzdor počátečnímu zarputilému odporu vůči přijímání žen do Díla Božího. Maríá

²⁵⁹ Yvon Le Vaillant, str. 18.

²⁶⁰ Tamtéž, str. 9.

²⁶¹ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 122.

²⁶² Dominique Le Tourneau, str. 14.

²⁶³ Jesús Ynfante, str. 14.

²⁶⁴ Michael Walsh, str. 118.

²⁶⁵ Deník *El País*, 1. května 1988, str. 9.

del Carmen Tapiová informuje, jak r. 1930 během celebrování mše v privátní kapli madridského šlechtice v Sol Casanova dal Bůh Escrivovi pokyn k novému kurzu, neboť řekl: „Nechtěl jsem vás, protože mám z vás strach. Začal jsem sloužit mši, aniž bych co věděl, a když jsem skončil, věděl jsem všechno.“²⁶⁶

Ženské oddělení bylo vytvořeno k splnění původního Escrivova přání, aby ženy byly „nitrožilní injekcí do krevního oběhu společnosti“, neboť „normálním stavem provdané sepernumerarierky bylo těhotenství“.²⁶⁷ Této teorie se pak chopil a rozšířil ji kněz Opusu, Jesús Urteaga, který ve své knize „Bůh a děti“ (Dios y los niños) dal najevo opovržení ženami a vyjádřil přesvědčení, že jsou cosi nečistého: „Jestliže nebudete mít děti, budete mít nakonec psy“, nebo: „Ženy se zachrání tím, že budou mít děti“.²⁶⁸ – Opravdu, teorie plná křesťanské lásky k bližnímu...

Pohled na ženy v Opusu se dá Escrivovými slovy shrnout v tom smyslu, „že ženy nesou 80 procent viny na manželských nevěrách svých partnerů, protože si je neumějí každý den získat pro sebe“, a hned podává radu: „Vdaná žena se má především starat o sporák. Vzpomínám si na jednu písničku z mého rodného kraje, kde se říká: ‚Žena, která kvůli kostelu připálí hrnec, je z poloviny anděl, z poloviny ďábel.‘ Mně připadají celé jako ďábel.“²⁶⁹

Escrivá a sedm hlavních hříchů

Prvním hřichem je pýcha, přehnaná ješitnost a přemíra nádherymilovnosti, mající za následek neužitečný přepych a pompu. Ostatními lidmi pohrdající domýšlivost je výrazným znakem hrdosti s odpovídající dávkou arogance.

Escrivá de Balaguer byl skrz naskrz domýšlivec bez skrupulí, a ješitnost mu přešla do krve. Když ho například v jeho římské rezidenci navštívil barcelonský hrabě Don Juan de Borbón, otec současného španělského krále, doprovázel jej zakladatel Opusu jako každého prominentního hosta kruhovou chodbou domu. „Když průvod vstoupil do nádherné baziliky, posadil se Escrivá na jemu vyhrazený kruchtový stolec ze vzácného dřeva a ostatní se pak usadili na prostší stoličky, začal Donu Borbónovi vykládat, že se tak každý den posadí a promlouvá s Bohem: ‚Pane, Josémaría udělal hodně pro Církev‘.“²⁷⁰ – Tato příhoda nám připomíná jistý trapný příměr z evangelia.

Jeho marnivost a samolibost zachází tak daleko, že v den úmrtí své matky 22. dubna 1941 si zavolal civilního guvernéra města Lérída, s nímž si tykal:

„Poslyš, Juane Antonio, zemřela mi matka. Jak bych se dostal rychle do Madridu?“

„Hned ti pošlu svoje auto s řidičem.“²⁷¹

Mrtvé tělo jeho matky spočívá v kryptě kaple Santa María de la Paz v ústřední budově Opusu Dei v Calle de Diego de León v Madridu společně s tělem jeho brat-

²⁶⁶ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 104.

²⁶⁷ Tamtéž, str. 126.

²⁶⁸ Yvon Le Vaillant, str. 29 ad.

²⁶⁹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 103.

²⁷⁰ Tamtéž.

²⁷¹ Salvador Bernal, str. 36.

ra, neboť příslušníci rodiny Escrivů nesmějí své tělesné pozůstatky pomísit s mrtvými, kteří leží na městských nebo církevních hřbitovech. Ve zvlášť k tomu zbudované a církevním privilegiem obdařené kryptě jsou nádherné olejomalby aristokratického ražení, na nichž je zpodobněn nejen „otec“, nýbrž i jeho předkové, „opravdu skvostné kusy pro rodinu nízkého původu“.²⁷² K čemu to všechno? Dá se to pořád ještě nazvat chudobou?

Při svém jmenování prelátem dokonce chtěl, aby pro něj bylo celoživotně vytvořeno něco zvláště mimořádného v církevním zřízení, kde takové privilegium náleží pouze „černému papeži“, generálnímu představenému jezuitů.

Jak konstatuje španělský nositel Nobelovy ceny za literaturu, Camilo José Cela, vykazuje přemíru domýšlivosti již samotné jméno společnosti, *Opus Dei*: Dílo Boží. Takto, psáno velkými písmeny, vyhlíží jako zářící hvězda na nebi, jako letící pták nebo krásná žena. Ale lidmi vytvořená společnost, ať si má jak chce ušlechtilé cíle, není dílem Božím ale lidským – řekl bych je až dílem nevázané vůle.²⁷³

Rozumí se, že ješitný Escrivá se vůbec neostýchal prohlásit: „Znal jsem různé papeže, biskupů vy všichni znáte všichni celé zástupy, ale zakladatele jen jediného. Bůh vás bude volat k složení účtů, protože jste žili v Otcově době.“ Takto se monsignore vyjádřil ke skupině svých „synů“ během meditačního kurzu v Londýně roku 1962. A tentýž argument v jiné podobě, který soukromě rád opakoval: „Podívej, Alvaro, biskupů jsem poznal zástupy, kardinálů řady, papežů půl tuctu... ale zakladatel *Opusu Dei* je jenom jeden. A tím jsem já.“²⁷⁴ – Opravdu ztělesněná ješitnost!

Jak to řekl jeden bývalý příslušník Díla? „Považuji za vyloučené, že by monsignorova svatost spočívala v jednoduchosti a pokoře. Abych uvedl alespoň jeden příklad: V Díle je více monsignorů; je to čestný titul, s kterým se v římské kurii setkáváme velice často. Nesl jej mimo jiné pozdější biskup Alvaro de Portilla, Salvador Canals i mnoho dalších. Přesto však se až do Escrivovy smrti dávala přednost ignorování této skutečnosti. Stejně tak není v Dílu žádný kněz „otec“, ale pouze monsignore Escrivá.

„Příznačná je také okolnost, že se monsignore Escrivá během mnoha let svého římského pobytu nikdy neúčastnil pohřbu některého kardinála nebo jiné vatikánské osobnosti. „Přijímá pouze doma“, zněl pokus o odůvodnění.“²⁷⁵

Escrivova falešná skromnost se zkarikovaně odráží v následujícím anekdotickém příběhu, kdy jeden kněz z Navarry, otec Iribarren, jej kolem r. 1935 navštívil v jeho rezidenci ve Ferrazu a líčí, kolik námahy ho stálo, aby byl vůbec přijat: „Musel se několikrát ohlásit a když Escrivá stále nevycházel, řekl nakonec mladíkovi v úloze dveřníka: „Pověz mu, že je zde jistý duchovní, který neodejde, dokud jej nespátří.“ Konečně se Don Josémaría objevil, objal návštěvníka a řekl: „Človče, to je mi líto! Víš, oni okolo mně stavějí zeď a nepouštějí mě ven.“²⁷⁶ – Tou zdí byl ovšem on sám!

²⁷² Tamtéž.

²⁷³ Eva Jardiel Poncela, str. 65.

²⁷⁴ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, Barcelona 1980, str. 11.

²⁷⁵ María Angustias Moreno, *Opus Dei...*, str. 20.

²⁷⁶ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 26.

Proto před odjezdem do Říma, kde se r. 1946 usadil, prohlásil ke svým nejbližším důvěrníkům: „Pojďte si se mnou promluvit, užijte této chvíle, protože zakrátko k tomu nebudete mít možnost. Zřídíme si veliké sídlo v Římě vedle Vatikánu, odkud budeme vládnout světu pomocí peněz jednoho každého státu a jeho oficiálních zřízení, neboť vládci sami budou těmi, kdo nás o to požádá... já se tam usídlím a vy už nebudete mít možnost se mnou mluvit... Využijte této příležitosti.“²⁷⁷

Rád a často o sobě říkal, že „s ním byla milost Boží“,²⁷⁸ což je teologicky troufalé tvrzení. Snad právě proto začal doslova sbírat tituly a vyznamenání. A tak se stal vším v jedné osobě: farářem, doktorem, monsignorem, prelátem i markýzem, prahnoucím po obrocích a poctách – možná proto, aby si je mohl připnout na sutanu. Mnozí příslušníci Díla se dodnes nemohou vzpamatovat z trapného dopadu „příhody“ s markýzským titulem. „Jak může v druhé polovině dvacátého století toužit po pozlátku šlechtického titulu zcela a naprosto duchovní muž, ošklivící si přepych a marnivost?“²⁷⁹ – Rozumí se, že v *Opusu Dei* je skrývána a zamlčována právě skutečnost, že poté, co daroval pozoruhodné peníze jako almužnu na papežské účely, byl Escrivá 22. dubna 1947 jmenován „domácím prelátem Jeho Svatosti“, což je čestný úřad, opravňující k užívání titulu monsignora.²⁸⁰ To se ovšem prakticky rovná formě svatokupectví!

Na druhé straně nám jeho tajemník Antonio Pérez říká: „Otec Escrivá nepřistupoval do žádné společnosti, u níž nebylo hned zpočátku jisté, že v ní bude hlavní postavou. Jednoho dne Escrivu pozval Ruiz Giménez k audienci na španělském vyslanectví a po příchodu jej pozdravil slovy: ‚Nuže, jak se daří, důstojný pane Escrivu?‘ Ten se otočil na podpatku a beze slova odešel. Později Alvaro del Portillo vysvětlil důvody tohoto chování tím, že to nebyl způsob, jakým se má s Escrivou jednat. Ruiz Giménez jej měl oslovit ‚otče‘ nebo ‚monsignore Escrivu‘ místo pouhého ‚důstojný pane Escrivu‘.“²⁸¹

Escrivově ješitnosti lichotil vzestup mnoha jeho „synů“ a „stal se nedílnou součástí jeho rostoucího velikášství“... Měl vždy chvilku času jen pro ty nejvýznamnější. „Tobě otcovské políbení, protože jsi sekčním ředitelem ministerstva, tobě dvě, protože jsi státním tajemníkem“, řekl na adresu Gonzáleze Valdése a Garcíi Moncoá, tehdejších držitelů vysokých úřadů na ministerstvu obchodu.

Věci došly tak daleko, že na generálním kongresu *Opusu Dei* r. 1956 dodatečně zavedl v liturgii týkající se „Otce“ povinné poklekání v jeho přítomnosti.²⁸² V Escrivově přítomnosti se muselo poklekat, tedy vyžadoval pro sebe projev úcty, jaký v Církvi příslušel pouze papeži a jde o precedens, který nemá obdobu ani u mučedníků a světců.

A to ještě pořád není všechno, protože „otec vám již dnes říká, že až budou jednou psány dějiny Díla, musí se tak dít vkleče“.²⁸³ Escrivá hluboce zapůsobil na církevní svět vyzýváním svých synů, aby věřili v Církev „bez ohledu na pohoršení“.

²⁷⁷ Yvon Le Vaillant, str. 9.

²⁷⁸ Alberto Moncada, *Výklad Opusu Dei*, str. 126 ad.

²⁷⁹ Jesús Ynfante, str. 30.

²⁸⁰ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 63.

²⁸¹ María Angustias Moreno, *Druhá tvář Opusu Dei*, str. 36.

²⁸² Tamtéž, str. 72.

²⁸³ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, str. 198.

Pýcha Opusu Dei nabyla postupně takových forem, že nás Moncada může právem informovat: „Když jsem navštívil peruánského numerariera Lucho Sáncheze Morenu, který se mnou pracoval v ústředním sekretariátu a nakonec se stal prvním biskupem Opusu, přistoupil jsem k němu, abych ho pozdravil a políbil jsem jeho biskupský prsten. Otec Escrivá to přijal velice nelibě, protože „v domě se líbá ruka pouze jemu“.²⁸⁴

Pocty krácejí ruku v ruce s posilováním kultu Escrivovy osobnosti. Monsignore se sám r. 1960 jmenoval velkokanclérem (tradičním titulem ve vyšším církevním školství) navarrské univerzity a pak si to ještě zopakoval na univerzitě v peruánské Piuře, přestože (jak uvedl jeden člen Dila v časopise *Kritische Bereich*), „Escrivá de Balaguer byl přesným opakem toho, co si představujeme pod pojmem vůdce: těžkopádný řečník, který namísto velkého a závažného dokáže posloužit nanejvýš průpovídkami venkovského faráře, slovem veškerá jeho veřejná vystoupení byla postavena na „umělém kultu osobnosti“.²⁸⁵ – Nebo když nám vypráví jeho tajemník:²⁸⁶ „Vnější pozdvižení jde ruku v ruce s úpadkem Escrivova duchovního jasu, trpícím již tak velikášstvím, které podporují jeho nekritičtí věřící. Asi nejsmutnější viditelnou epizodou toho jevu bylo nabytí titulu markýze z Peralty.“

Jezuita Walsh k tomu dodává, že snaha po získání šlechtického titulu je – bez ohledu na všelijaké pokusy o vysvětlení – naprosto nevhodná pro toho, jehož pokora se údajně nachází mezi ctnostmi, které se pro něj snaží reklamovat jeho stoupení v procesu blahořečení. Zvláště markantní je to ve světle maximy 677 jeho duchovního traktátu *Cesta*: „Pocty, vyznamenání, tituly... marnivost, domýšlivé naparování, lži... nic takového!“

Ve světle citované maximy jistě vypadá poněkud zvláště, že Escrivá nashromáždil také množství ostatních španělských vyznamenání, jako např. velkokříž svatého Raimunda z Peñafortu, velkokříž Alfonse X. Moudrého, velkokříž Isabelly Katolické a další vedle různých zlatých medailí.

To už nebylo jen pyšné, nýbrž současně i úlisné, když při jakési příležitosti Escrivá zvolal: „Až jednou zemřu...!“ a shromáždění, kteří v něm viděli oporu a záštitu, propukli v srdcervoucí zakvílení: „Nééé!“ – „Až zemřu,“ opakoval otec vzlykajícím davu, „nechám si vyjmout srdce a pohřbít je na půdě této univerzity!“²⁸⁷

Pýcha a hrdost se také ozvaly, když páter Arrupe převzal povinnosti generálního představeného Tovaryšstva Ježíšova a všem představeným náboženských řádů, kongregací i světských institucí zaslal dopis, v němž jim oznamoval svůj úmysl osobně je navštívit. Šlo o příklad bratrské lásky, který páter Arrupe vnesl do Tovaryšstva. Představení ostatních řádů si jako jeden muž pospíšili s odpovědí, že to není generál jezuitů, který by je musel navštívit, nýbrž že oni sami se cítí povinni osobně jej pozdravit. „Ne vy k nám, nýbrž my přijdeme k vám.“ V trochu dojemném triumfování vatikánskou zdvořilostí byl cítit poctivý úmysl po napsání nové kapitoly vztahů mezi řádem a kongregacemi, byla však i jedna výjimka – generální prelát Opusu Dei, Don Josémaría Escrivá de Balaguer, na dopis pátera Arrupa ani

²⁸⁴ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 29.

²⁸⁵ *Kritische Bereich*, č. 2/červenec 1983: *Opus Dei viděný zevnitř*.

²⁸⁶ Antonio Pérez in: Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 85.

²⁸⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 106.

neodpověděl. Jezuita se nevzdal; jeho mysl nebyla tak prchavá, aby nevydržela první zkoušku pokory v novém postavení. Osobně zavolal do luxusní rezidence monsignora Escrivy v ulici Bruno Buozzi 73. Ze spolehlivých pramenů víme, že se páter Arrupe pětkrát ptal po monsignorovi a pokaždé se mu dostalo téže odpovědi, že „Otec“ není doma.²⁸⁸

Stejně tak málo měl „otec“ ve zvyku odpovídat na dopisy svých „synů“.

Novinář Luis Carandell kdysi požádal Escrivu o audienci. Prostřednictvím Ayesty v Madridu se mu dostalo odpovědi, že „monsignore Escrivá nepovažuje jeho osobu za dostatečně významnou, aby se stala předmětem monsignorovy zvláštní pozornosti. Nicméně mu ‚bude potěšením‘ jej v příhodnou dobu přijmout.“ Když se Ayesty zeptal na „příhodnou dobu“ přijetí, bylo mu řečeno že „někdy během tří let“, a dodal: „Na listině čekatelů je před tebou šedesát novinářů, z toho mnoho zahraničních.“ – Zbývá jen dodat, že k zmíněnému rozhovoru resp. audienci nikdy nedošlo.

Ačkoliv podle svědectví Escrivových kolegů ze studií bylo jeho teologické vzdělání na úrovni průměrného alumna kněžského semináře, rád tvrdil: „S církevními záležitostmi jsem obeznámen stejně dobře jako papež.“ – Tedy bez nadsázky projev bezmezné a pomatené ctižádostivosti.

Jen to nejlepší mu bylo dost dobré. Escrivova soukromá kaple byla až rozmařile vybavena, a nesrozumitelnost i jeho nepřístupnost byla „součástí hry, mýtu, který se kolem něj pečlivě a vědomě vytvářel“.²⁸⁹ – Byl důležitou a velice zaměstnanou osobou, obrázkem samolibosti a vnitřní i vnější prázdnoty, poznamenané syndromem pýchy a špatně skrývaného komplexu méněcennosti a nedůtklivosti.

Jeho znalosti církevního práva a teologie byly zanedbatelné, přesto však byl členem Papežské teologické akademie, konzultantem Svaté kongregace pro semináře a univerzity, členem Papežské komise pro autentickou interpretaci církevního práva a – jak už řečeno – velkokancléřem univerzity Opusu. Byl přesvědčen, že jako vlivný muž v uznávaném postavení může za peníze dosáhnout všeho, protože podle jeho mentality mělo cokoli svoji danou cenu.

Liboval si ve vychloubačnosti, aby skryl svou ubohost. A jako vždy v takových případech, bylo chvastounství v rozporu s předstíranou pokorou.

Prosadil, aby ho při každé návštěvě Španělska vítaly na letišti nejvyšší osobnosti Díla včetně těch Francových ministrů, kteří byli členy Opusu. Nepochybně si toto potěšení dopřával k ukojení svého zřetelného velikášství.

Jak byl Escrivá na jedné straně nepolepšitelný domýšlivec, byl na druhé straně posedlý nezřízenou lakotou, touhou po hromadění majetku. V podstatě byl chtivý a nenasytný materialista. Vzhledem k majetku Opusu je to veřejným tajemstvím, přestože institut své vlastnictví skrývá za nastrčené osoby a důvěrníky. Monsignore chtěl ovládat všechno a zmocnit se toho, co jen bylo možné.

Se skrýváním skutečných vlastnických poměrů začal Escrivá již od samého počátku, když totiž roku 1928 otevíral Akademii DYA. „Oficiálně pod zkratkou pro ‚práva a architekturu‘ (*Derecho y Arquitectura*), oblíbených oborů zakladatele, ve skutečnosti ovšem zkratka za ‚Bůh a smělost‘ (*Dios y Audacia*) v tajné mluvě členů

²⁸⁸ Tamtéž, str. 17 ad.

²⁸⁹ Michael Walsh, str. 210.

Díla, byla úředně zapsána na jména druhých osob. Nikdo tedy nemohl podloženě tvrdit, že tento vzdělávací ústav byl majetkem budoucího vůdce organizace Escrivy de Balaguera.²⁹⁰

Jak chtěl mít všechno pro sebe, doporučoval současně „držet ostatní v otázce peněz zkrátka a dohlížet, aby se s nimi naučili zacházet, přestože by bylo nejlepší, aby disponovali pouze penězi, které si sami vydělají“. Zbývá jen dodat, že jde o přesný citát z Escrivovy oficiální biografie.²⁹¹

Jeho smysl pro výhodný obchod již od útlého mládí se projevil také v době, kdy jako mladý duchovní přišel do Madridu a zajistil si „duchovní přispění dam vznešeného původu“. ²⁹² Později, ke konci jeho života před několika lety byl rozpočet Torrecuidadu odhadován na dvě miliardy peset...

Escrivá se snažil nevynechat jedinou vhodnou příležitost, a když generalissimus Franco převzal dohled nad výchovou a vzděláním korunního prince Juana Carlose, staral se Escrivá o to, aby patřil od samého začátku k okruhu princových vychovatelů; rozumí se že pro budoucí neocenitelné výhody, které mu z toho poplynou. „V létě 1947,“ informuje nás Antonio Pérez, „jsem pobýval v domě exercicií Díla v Molinovieju u Segovii. Jednoho večera se tam objevil Carrero Blanco, který byl vzápětí přijat Otcem, a o chvíli později přišel Eugenio Vegas Latapié, doprovázen Rafaelem Calvo Sererou. Tehdy jsem nevěděl, co se tam projednávalo, přestože Eugenio Vegas, který byl právníkem státní rady, se začal se mnou bavit, když zjistil, že zastávám stejnou funkci. Až později jsem pochopil, že šlo o první vyjednávání mezi zástupci Dona Juana a Franca o výchově korunního prince.“

Escrivá se tedy těšil přízni Dona Juana Carlose, který měl po Francovi vládnout Španělsku, a našel si příležitost jednat s ním v Římě. V týmu princových vychovatelů byla slušná řádka numerariérů, mezi nimi např. Angel López Amo, který roku 1957 zahynul v USA při nehodě. Za zvláštní zmínku ještě stojí Federico Suárez.²⁹³

Ohledně „těch z Opusu“ zveřejnil spisovatel Francisco Umbral v tisku článek,²⁹⁴ v němž napsal, jak „je člověku zatěžko uvěřit, že by monsignore Escrivá byl schopen všechno organizovat vzhledem k žebravému a analfabetskému charakteru svého apoštolátu. ‚Madrid‘ od Calvo Serery dosvědčil antifrancismus, který najednou propukl, aniž by se vůbec vědělo odkud nebo čím jménem. Opus se vrátil na pole působnosti, které pak už nikdy neopustil – k apoštolátu peněz. (Architektonicky nepřijatelná) bazilika Opusu, jež se dnes vypíná v Barbastru, je Escrivovou odpovědí na pokoření a ponížení, která ve svém domovském městě zažil.“

Nesmí se zapomínat, že Escrivá, který si v prvních dobách v Madridu vyvolil za své duchovní vůdce jezuity, se později proti nim obrátil, protože představovali vážnou překážku jeho životní dráze, zaměřené na majetek. Escrivá tehdy začal rozvíjet duchovní postoj, podle něhož účel světi prostředky a otevřeně kázal, že almužnou lze zastřít mnohé hříchy,²⁹⁵ čímž členy Díla jen podněcoval k soustavným prosbám

²⁹⁰ Časopis *Tiempo*, 7. července 1986.

²⁹¹ Salvador Bernal, str. 49.

²⁹² Fernando García Romanillos, na cit. místě.

²⁹³ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 65.

²⁹⁴ Francisco Umbral, *Ti z Opusu Dei*, in: deník *El País*, 20. ledna 1986.

²⁹⁵ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 37.

o peněžní dary. Z téhož důvodu byla také zorganizována operace „Římské univerzitní přednášky“, v jejichž rámci byl propůjčován titul „spolupracovníka“ všem, kteří finančně přispěli, a celá správní mašinerie Opusu Dei byla zapojena do vymáhání peněz.

Miguel Fisac vzpomíná,²⁹⁶ jak při koupi paláce od Bruna Buozziho občas trochu spolupracoval s Alvarem del Portillou. Později pak vyhotovil plán na přístavbu zadního traktu rezidence pro pomocný personál. Již tehdy byl šokován celkovými náklady i Escrivovými představami: nabubřelé dekorace s mramorovými figurami a luxusní ornamentikou.

Všem bylo známo, že Escrivá kvůli výhodám a penězům vytvořil dokonalou síť „vztahů“ tím, že zadal určité zakázky spřáteleným společností, od nichž si zase sliboval kontakty k ministerstvům, vedenými lidmi Díla.²⁹⁷

Escrivá povýšil zlaté tele k oltární účtě. Modlil se, stejně jako Mojžíšův bratr Áron, aby byl veleknězem tam, kde rozmařilost a bohatství jsou nejvyššími hodnotami.

Zavedl obyčej „laskavých dárků pro otce“, které byly odevzdávány jako vatikánský „Petrův halěr“. „Dárky pro otce se proměnily v dotěrnou nutnost,“ vzpomíná Escrivův tajemník Antonio Pérez. „Stalo se pak módou, že účast na setkání v Římě znamenala automaticky povinnost odevzdání ‚laskavého dárku‘ pro Otce ve formě peněz nebo cenného daru.

„Když se podařilo pro Otce – na jeho vlastní žádost – zajistit propůjčení velkokříže svatého Raimunda z Peñafortu, přivezl jsem mu při své první cestě normální exemplář řádu z pozlaceného stříbra a emailu, což bylo přijato bezmála jako urážka. O trochu později jsem se dozvěděl, že Alvaro dal příkaz k zhotovení jiného, s brilianty.“²⁹⁸ – Uctívání mamonu bylo jedním z typických charakterových rysů Escrivovy osobnosti.

Podle názoru Yvon Le Vaillanta neusiloval o titul markýze z Peralty jen z pouhé touhy po šlechtické slávě: „Šlo zde méně o šlechtický stav, zato tím více o peníze a přístup k mezinárodní síti infiltrace.“²⁹⁹ Znovu a znovu se nám objevuje monsignorův podstatný rys – nabývání mamonu.

Escrivova kniha *Cesta*, jež si nárokuje být v naprostém souladu s tradiční náboženskou linií, je zaměřena na vytváření důležitých osobností, které se prostřednictvím materiálního úspěchu budou snažit ovlivňovat svět.³⁰⁰ Na jedné straně prezentuje typicky španělské křížácké křesťanství, a současně i křesťanství úspěšné, přizpůsobené obchodnímu duchu měšťáctva.

Escrivá usiloval o peníze, bohatství a moc s použitím všech dostupných prostředků včetně politiky, tedy o druhořadý, avšak k vlastnímu konečnému cíli finanční nadvlády nezbytný cíl, byť i v jednom interview cynicky a pokrytecky uvedl: „Kdyby se někdy měl Opus Dei míchat do politiky, stal bych se sám jeho prvním a největším nepřítelem“ a tím asi skutečně byl, máme-li na mysli pravé dílo Boží...

²⁹⁶ Tamtéž.

²⁹⁷ Tamtéž, str. 53

²⁹⁸ Tamtéž, str. 53 ad.

²⁹⁹ Yvon Le Vaillant, str. 254.

³⁰⁰ Oscar H. Wast, str. 61.

Vzhledem k takové míře pokrytectví, které klidně připouští, aby monsignore Jo-sémaría Escrivá de Balaguer y Albás, markýz z Peralty, byl Církví oficiálně blahorečen „pro mnohé ctnosti, zvláště pak chudobu a pokoru“, ³⁰¹ už člověk opravdu neví, má-li se smát nebo plakat.

Escrivá se rád holedbal, jak prostřednictvím svých lidí dobře poznal spleť cestičky vatikánských koridorů a klidně přiznával, že „pro dobro svých plánů použil i pár byrokratických podvůdků. Např. poslední podpis Pia XII. si vymohl doslova na papežově úmrtním loži. Zdá se, že dokonce i originální dokument ještě vykazuje stopy této okolnosti.“ ³⁰² Není pak ani divu, že monsignorův návod zněl: „Musíme být taškáři, ba ještě více, musíme být opovážlivými taškáři.“

Novinář Mario Rodríguez Aragón říká: „Nevěřím v chudobu těch, kteří si žijí v nadbytku, nevěřím v apoštolát lidí, jež přísahají na získávání materiálních statků,“ čímž měl na mysli Escrivu a jeho Dílo. ³⁰³

Je tedy zřejmé, že hamižný Escrivá řekl nehorázný nesmysl, když bez uzardění prohlásil: „Bohatstvím Díla je jeho chudoba.“ ³⁰⁴

„Používám anglickou kolínskou značky Atkinson... ta vůně, ta vůně,“ ³⁰⁵ říkával často členovi svého nejužšího kroužku. Dr. Donato Fuejo Lago, madridský srdeční a plicní specialista, soudí: „Escrivá a jeho nám viditelné Dílo mi připadá kýčovitě a směšné. Neznám nic, co by ve mně vyvolávalo silnější odpor, než právě kýč.“ ³⁰⁶

Monsignore byl už v mládí troufalý a samolibý a podle názoru kolegy ze seminárních studií, pátera Huga, vždy „trochu vybočoval z řady“, jako by se nechtěl dávat dohromady s ostatními. Pro generálního diecézního vikáře Dona Luise Borraze byl Escrivá „domýšlivým ubožákem“. Podle ostatních kamarádů byl i v drobnostech „velice ješitný“ dokonce i jako seminarista: „Baret nosil zásadně posazený na stranu.“

Otec jezuita Llanos byl během své římské cesty pozván k návštěvě Escrivovy luxusní rezidence. Byl uveden do sálu a po chvíli čekání se ve dveřích objevil zakladatel Opusu s rozpráženými rukama po způsobu proroků a světců, jak to měl v oblibě. Llanos se domníval, že jej Escrivá chce přátelsky obejmout, ale dočkal se obrovského překvapení, když generální prelát Opusu se před ním vrhl na kolena a pohnutým hlasem mumlal: „Jsem hříšník! Jsem hříšník! Ach, otče Llanosi, já jsem hříšník!“ ³⁰⁷

Escrivá neměl zálibu v klasické hudbě, spíše naopak – rád poslouchal šansony Conchity Piquerové.

Jeho záliba v „pěkných mladých mužích“, ženské eleganci a obecně v rozkošnictví nezůstala nikomu skrytá, byť i o podrobnostech panovalo úzkostlivé mlčení. Podle Vladimíra Felzmanna, Angličana českého původu, „dokázal být... zakladatel tvrdý jako kámen i něžný jako matka.“ ³⁰⁸

³⁰¹ Manuel Magaña, str. 117.

³⁰² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 24.

³⁰³ Eva Jardiel Poncela, str. 175.

³⁰⁴ Yvon Le Vaillant, str. 187.

³⁰⁵ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, str. 44.

³⁰⁶ Eva Jardiel Poncela, str. 88.

³⁰⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 131.

³⁰⁸ Michael Walsh, str. 19.

Pokud jde o další z lidských projevů, hněv, zachovaly se nám početné anekdoty, epizody a scény, v nichž hraje Escrivá v dané souvislosti hlavní roli. Ukazují, že se někdy nepřičetně rozzuřil nad zcela banálními a bezvýznamnými věcmi. Jindy byl zase roztrpčený a prošel cholerickou fází v jakémsi „biblickém“ hněvu.

„Vykazoval podivné charakterové rysy ducha a prchlivosti Aragonce.“³⁰⁹ – Jeho tajemník Antonio Pérez vypráví, jak mu jednou „Otec udělal hroznou scénu v přítomnosti mladistvých členů Opusu, jako by měl vinu na tom, že byl papežem zvolen Montini. V zásadě šlo o to, že si takto chtěl kompenzovat vlastní frustraci, nevybíravě spílal Montinimu a obviňoval jej ze zednářství i jiných rejdů. Byl mimořádně rozčilen a prohlásil, že by měli přijít do pekla všichni ti, kteří Montiniho zvolili papežem.“³¹⁰

Pro jednu bývalou členku Opusu je „tento způsob a charakter jednání v Dílu souhrnným důsledkem Otcových záchvatů zuřivosti a jeho energických výtek. Některé z nich jsme samy zažily a o jiných nám zase vyprávěli, abychom se naučily ochotě a úslužnosti“.³¹¹

Ze vzpomínek bývalého blízkého spolupracovníka víme, jak na něj zapůsobila prchlivost, s níž v jeho přítomnosti dal najevo Escrivá své znechucení z jednoho sekularizovaného kněze, který v té době zastával v Dílu významné postavení: „Už jsem mu po notárovi poslal dvě exkomunikace!“³¹² – Lze říci, že dokázal být šarmantní, příjemný a zdvořilý, pokud se mu přitakávalo, ale stejně tak uměl být netolerantní, nepříjemný a hrubý k tomu, kdo nesdílel jeho názory.³¹³

Když musel někoho pokárat, „dělal to vždy velice přísně“.³¹⁴ V takových chvílích byl rozhořčený, stupňovaly se záchvaty hněvu a lidem v jeho okolí – a třeba i těm nejbližším a nejdůvěrnějším – bývalo nevolno.³¹⁵ Byl zkrátka nesnesitelný... Trpěl „nenadálými záchvaty zuřivého hněvu“, při nichž „monsignore ztrácel sebevládu a začal řvát“. V podobných případech často vykřikoval: „Za duše těch, kteří opustili Dílo, nedám ani deset centimů.“³¹⁶

Jednu členku Díla, která tam zastávala významné postavení, ale později z institutu vystoupila, si pozval Escrivá do Říma k pokárání: „Magdaléna byla hříšnice, ale ty jsi svůdkyně. Dej si pozor. Jestli vyjde najevo něco z toho, co jsi v Dílu viděla, nechám o tobě otisknout článek na titulní straně všech novin světa.“³¹⁷

Monsignorova zlost měla často překvapující podobu. Jednou se Escrivá účastnil oběda se šesti nebo osmi vedoucími osobnostmi španělských katolických hnutí. Po nějaké době se rozvinula jakási bezvýznamná diskuse mezi ním a dalším spolustolovníkem. Otec se najednou rozzuřil a když se pak ukázalo, že to byl on, kdo měl v disputaci pravdu, udělal něco doslova neuvěřitelného – naklonil se ke svému pro-

³⁰⁹ Fernando García Romanillos, na cit. místě.

³¹⁰ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 27.

³¹¹ María Angustías Moreno, *Opus Dei...*, str. 134.

³¹² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 27.

³¹³ Tamtéž, str. 126.

³¹⁴ Dominique Le Tourneau, str. 21.

³¹⁵ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 117.

³¹⁶ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 152.

³¹⁷ Tamtéž.

tějšku a s nepopsatelným gestem na něj vyplázl jazyk. Není třeba dodávat, že společnost u stolu oněměla úžasem.³¹⁸

Kromě epileptických záchvatů zuřivosti užíval Escrivá vůči svým odpůrcům i jiných prostředků, mezi něž patřila „regulární pomlouvačná kampaň“.³¹⁹

Escrivá byl také zjemnělý a vyhlášený labužník. „Otec pil výhradně minerálku ze Solares, ale když se později začaly objevovat pověsti o falšování zmíněného nápoje, ihned jej nahradil minerálkou z Francie. Stále pro něj musel být k dispozici – a to i v domech, které jen navštívil – početný personál, určený výhradně k jeho obsluze,“ dokládá jedna bývalá členka Díla.³²⁰ „Musela jsem pro něj koupit zvláštní matraci, ale když se ukázalo, že je o tři centimetry užší než byl deklarovaný rozměr, vrátili jsme ji. Speciálně pro něj se letecky z Ameriky dovážely melouny, které mu chutnaly, ale na domácím trhu nebyly.“

Zdá se však, že jinak byl ohledně jídla spartánský, „přestože se mu dařilo před hosty svou skromnost v jídle skrývat“.³²¹ Musel dodržovat diabetickou dietu, která mu nedovolovala jíst a pít podle chuti.³²² Byl ovšem zvyklý, že se mu při návštěvách věnuje krajní pozornost. Na stole byly vždy hromady pomerančů pro případ, že by otec dostal chuť na šťávu, a to i mimo sezónu, stejně jako tucty speciálních bonboniér a bedny značkových vín, „které mi, jste-li diskrétní a chytří, budete servírovat v pohárku na vodu“. Domácí perfekcionismus musel být kvůli Otci dotažen až do krajnosti, protože jinak bylo zle. Je znám případ, kdy pro něj kuchař musel dělat sedmkrát omeletu, protože šest prvních nebylo podle jeho chuti.

María del Carmen Tapíová potvrzuje, že všechno jídlo pro Ecsriva muselo být bezpodmínečně nejvyšší kvality. I talíře byly z nejvzácnějšího porcelánu a příbory ze stříbra.³²³ Jistý arcibiskup, kterého r. 1965 během posledního zasedání II. vatikánského koncilu pozval Ecsriva ke stolu, byl udiven, že jeho stolní náčiní je z pozlaceného stříbra. Zmíněný arcibiskup (tehdy teprve nově vysvěcený biskup) byl mužem zřetelného sociálního citění a nedokázal si dát dohromady zlaté stolní náčiní s křesťanským způsobem života, jaký samozřejmě očekával od muže, který se v Církvi těšil takové vážnosti.

Na veřejnosti Ecsrivá nikdy nepil vícestupňové nápoje, „ale vyjádřil se, že pro zakladatele je dobré vše, co naplněné v láhvích přijde na stůl“, a tuto větu interpretoval jeho biograf v tom smyslu, že ji řekl proto, že sám sebe považoval za „zakladatele bez osnovy“.³²⁴

Escrivova zřetelná závist byla důsledkem jeho chamtivosti a lakoty. Chtěl mít všechno pro sebe a bažil po „veškerém majetku“ ostatních, tj. „svých bližních“.

Jeho zahálčivost a lenost byly duchovní povahy. „Josémaría Ecsrivá jenom zcela vzácně vyhověl prosbě o vyjádření pro tisk,“ napsal jeho přítel Julián Cortés Canavillas.³²⁵ Monsignore také sotva kdy vystupoval na veřejnosti. Pokud ano, pak vý-

³¹⁸ Tamtéž, str. 154.

³¹⁹ María Angustías Moreno, *Druhá tvář Opusu Dei*, str. 40.

³²⁰ María Angustías Moreno, *Opus Dei...*, str. 134.

³²¹ Dominique Le Tourneau, str. 14.

³²² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, 107.

³²³ Michael Walsh, str. 207.

³²⁴ Salvador Bernal, str. 9.

³²⁵ Julián Cortés Canavillas, na cit. místě.

hradně před členy Díla nebo notorickými sympatizanty, a i to jen ve výjimečných případech. Při vzácných vystoupeních v uzavřené společnosti nebo při setkáních se svými stoupenci byl navíc pevně stanoven repertoár nacvičených otázek a bylo tedy předem jasné, na co se lze monsignora ptát a jakým způsobem tak učinit. Měl v oblibě překvapivé odchody podle svého celoživotního hesla: „Ukryt se a zmizet, to je moje!“³²⁶

Přestože jeho jiné oblíbené heslo znělo: „Práce i vás posvěcuje“ (což nás nechť upomíná na nápisy nad nacistickými koncentračními tábory „Práce osvobozuje!“), vždy užíval spíše cizí než vlastní práce. Opravdovou radost mu dělalo, když ostatní na něj neúnavně, poslušně a oddaně pracovali v novodobé formě otroctví prostřednictvím jeho nástroje, Díla Božího.

Muž beze jména – slavomam

Každému, kdo se trochu zamýšlí nad Ecsrivovou postavou, jistě musí být nápadná okolnost jeho původního rodinného jména a změny, kterou později doznalo.

První překvapení se dostaví v okamžiku zjištění, že na příslušném civilním úřadě o tom neexistuje žádný doklad, přestože je k dispozici jako spolehlivý pramen jeho křestní list, uložený v registratuře katedrály v Barbastru. Z něj vyplývá následující:

„V Barbastru, třináctého ledna léta Páně 1902, udělil Don Angel Malo, provizor katedrální fary, slavný křest svatý chlapci, narozenému devátého dne měsíce ve dvacet dvě hodiny, který je legitimním synem manželů Dona José Escriby, narozeného ve Fonze, a Doñi Dolores Albásové, narozené v Barbastru. Manželé jsou občany našeho města a příslušníky jeho počestného obchodnického stavu. Prarodiče z otcovy strany: Don José de Peralta de la Sal, nežijící, a Doña Constanacia Corzánová z Fonzy. Z matčiny strany: Don Pascual, nežijící, a Doña Florencia Blancová z Barbastra. Chlapci bylo dáno jméno José María Julián Mariano, a kmotry byli manželé Don Mariano Albás a Doña Florencia Albásová, strýc a teta křtěnce, obyvatelé Huescy, přičemž posledně jmenovaná byla plnomocně zastoupena Doňou Florencií Blancovou. Všem se dostalo rituálem předepsaného poučení.“

V příslušných aktech o Ecsrivových studiích na gymnasiu v Logroňu z let 1915-1918 je na úřední matrice zapsáno jeho jméno jako José María Escriba, které bylo rovněž v jeho osobním průkazu i výše zmíněném křestním listu, přestože se už tehdy podepisoval jako „Escrivá“, takže si svévolně zaměnil V za B, a kladl důraz na poslední slabiku bez ohledu na skutečnost, že jeho rodiče byli v Barbastru známi jako „rodina Escribových“ a jméno se četlo bez přízvuku.

16. června 1940 vyšel ve státním úředním bulletinu edikt, vydaný madridským soudem č. 9, podle něhož jsou sourozenci Carmen, José María a Santiago Escrivá y Albás „oprávněni změnit své první příjmení a nazývat se Escrivá de Balaguer, tedy jméno, kterým by se rodina odlišovala od ostatních“. V odůvodnění ediktu se říká, že jméno Escrivá se často vyskytuje v Levante (tj. Valencii) i v Katalánsku, což vedlo k nežádoucím administrativním záměnám, a proto se dotyčným povoluje připojit název místa původu této rodinné větvi, které nyní zní Escrivá de Balaguer“,

³²⁶ Salvador Bernal, str. 10.

přestože se v zmíněných aktech o změně jména nenachází žádné ověření z Barbast-ra nebo jiného aragonského města.

Jak jsme viděli, je v žádosti o změnu argumentováno tím, že rodinné jméno Es-crivá je v Levantu a v Katalánsku velice časté a proto by mohlo vést „k nežádoucím administrativním záměnám“, což je samo o sobě odhalující. Je zde jasný úmysl ukázat, že otec Escrivá „nebyl Katalánec a Valencián [= Levantinec; p. něm. pře-kl.], nýbrž Aragonec a že počátkem čtyřicátých let sídlil v Madridu.“³²⁷ Není divu, že miliony Španělů pobuřovaly takové záměny rodinných jmen, prováděné k jejich škodě ve vlastních obcích a městech.

Sousedé a známí rodiny Escrivovy se divili, když se o věci příležitostně dozvě-děli, protože přívlastek „de Balaguer“ byl novinkou bez jakékoli tradice, o němž nikdo nikdy neslyšel, a všichni soudili, že byl jednoduše „vytřepán z rukávu“,³²⁸ protože v místě tuto nijak vynikající rodinu znali bez dalšího pouze jako „Escribo-vi“ nebo „Escribův krám“. Otec José Marii, který zemřel roku 1922 jako obyčejný zaměstnanec koloniálu, samozřejmě nemohl tušit, že bude ještě tolik let po smrti znovu pokřtěn jako „de Balaguer“ v důsledku podvodného skutku svého syna José Marii roku 1940 – snad proto, že mu jméno připadalo příliš vulgární a semitsky znějící, nebo možná i z toho důvodu, že tehdy při vyšperkování původního rodin-ného jména tak trochu kalkuloval s možností udělat si tímto čachrem vyhlídku na získání šlechtického titulu.

Ministerstvo spravedlnosti svým rozhodnutím z 18. října 1940 dovolilo knězi Jo-sé Marii Escrivovi a jeho svobodné sestře Carmen „připojit k prvnímu jménu ‚de Balaguer‘, čímž vznikla složenina Escrivá de Balaguer, kterou pak používal jako své jediné jméno“. Dále se v povolení říká: „S ohledem na to, že jméno Balaguer žadateli nepřísluší, je mimo pochybnost, že musí být počítáno do kategorie jmen rodinných, protože jde o nejdůležitější formu rodinných jmen, jak se tvoří v Kastilii, a dále i vzhledem k tomu, že v důsledku významu města, z něhož rod pochází, není zde nebezpečí, že by snad žadatel takto mohl skrytě proniknout do jiné rodiny, již takové rodinné jméno zákonně přísluší.“

Když Escrivá dopsal svou *Cestu* a právě se objevilo její první vydání, podepiso-val se ještě věcně jako José María. V dalších vydáních již jméno překroutil spoje-ním obou slov na „Josémaría“ a rozšířil jím své jméno „Escrivá de Balaguer“.

Souhrnně můžeme konstatovat, že jednotlivé etapy záměny, přetvoření a vylep-šování jména i příjmení José Marii Escrivy de Balaguer postupovaly chronologicky takto:

- 1902 – José María Escriba (s **b** jako Barcelona a *bez* akcentu, jak je uvedeno na křestním listu a studijních aktech gymnázia v Logroňi)
- 1915 – José María Escrivá (s **v** jako Valencie a *s* akcentem)
- 1934 – José María
- 1940 – José María Escrivá de Balaguer
- 1960 – Josémaría Escrivá de Balaguer (Josémaría v jednom slově)
- 1964 – Josémaría Escrivá de Balaguer y Albás

³²⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 79.

³²⁸ Tamtéž, str. 80.

1968 – Josémaría Escrivá de Balaguer y Albás, marqués de Peralta (tedy markýz z Peralty)

Propůjčení titulu, který oficiálně uváděl od r. 1968, bylo provázeno početnými anomáliemi a podivnostmi. Tak např. byla téhož roku Deputaci pro šlechtu zatajena podvodná manipulace s rodným jménem „Escriba“, protože tato okolnost není uvedena v aktech, kde je žadatel o udělení titulu „markýz z Peralty“ psán jako „José María Escrivá de Balaguer y Albás“. Tentýž muž pak vyvinul náležitý tlak na členy státní rady, kteří na vyřízení žádosti spolupracovali, aby využili příležitosti a záležitost rychle a kladně vyřídili, protože věděl, že ministr spravedlnosti Oriol a státní tajemník Alfredo López (oba členové Opusu) mají být v krátké době ze svých úřadů uvolněni.

Titul „markýze“ byl Donu Tomáši de Peralta udělen 12. února 1718 arcivévodou Karlem Rakouským jako osobní a nedědičná důstojnost. V žádném dokumentu není řeč o tom, že by dotyčnému byl propůjčen „markýzát Peralta“, nýbrž pouze titul „markýz“. Původně neexistoval žádný titul „markýze z Peralty“, protože arcivévodou propůjčil „hodnost markýze“ pouze a výhradně zcela konkrétní osobě, tedy zmíněnému Donu Tomásovi a nemohli si jej tudíž z titulu dědictví osobovat ani jeho synové, protože s udělením hodnosti nebyl spojen žádný nárok na následovnické právo.

Don Tomás de Peralta, v roce 1718 ministr války a spravedlnosti Neapolského království, byl jedním z důvěrníků arcivévodы Karla, který se ve válce o následovnictví postavil proti bourbonské dynastii. Příslušná akta o udělení markýzské hodnosti ve Španělsku arcivévodou Karlem Rakouským se vesměs nacházejí ve Vídni, „aniž by bylo možno ve Španělsku najít o tomto titulu nějakou zprávu nebo vědeckou studii“.³²⁹

Rezoluce státního sekretariátu, v níž se oznamuje, že Don José María Escrivá de Balaguer y Albás požádal o obnovení titulu markýze pod jménem „markýz z Peralty“, nese datum 24. ledna 1968, byla zveřejněna 25. tm. v úředním bulletinu a podepsána státním tajemníkem Alfredo Lópezem, členem Opusu Dei. V témže bulletinu se pak objevila rezoluce, oznamující žádost bratra José Maríi Santiago Escrivy de Balaguer o obnovení titulu barona ze San Felipe, který byl přiznán Donu Franciscu Castellónovi 23. května 1728. V tomto případě ovšem intrika nevyšla.

Dekret 1851/68 ze 24. července, jímž bylo žádosti vyhověno, vyšel pod č. 186 v úředním bulletinu 3. srpna 1968, tedy v prvních dnech měsíce, v němž většina Španělů užívá letní dovolené. Šlo o vědomě zvolené datum, aby tak „skandál“ kolem propůjčení chimérického markýzátu Peralta bez zákonného původu a legitimního nároku prošel pokud možno nepozorovaně.

Dá se snadno spočítat, že „koupení titulu“ bez věcného oprávnění a zaručené legitimacy „stála“ zakladatele Opusu čtvrt milionu peset, což byla podle tehdejší hodnoty značná suma. K obnovení titulu markýze bez hodnosti granda, které stálo 175 tisíc peset, se ještě musejí připočítat další výdaje za notářské listiny, úřední ověření atd. I když tento Escrivův vrtoch představoval pro Dílo v zásadě pakatel, přesto šlo

³²⁹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 61.

v tehdejší Španělsku o nezanedbatelné peníze“.³³⁰ Zvláště když Escrivá nebyl vznešeného původu, nebyl pán, šlechtic, ochránce spravedlnosti.³³¹

Novinář Luis Carandell si položil otázku: „Co by mohlo ospravedlnit skutečnost, že monsignore Escrivá de Balaguer, kněz a zakladatel institutu, který má za cíl spásu členů i světa, se pachtí za šlechtickým titulem? Myslel snad již mladý seminarista v hedvábných ponožkách a s baretem na stranu na to, aby jeho jméno stálo jednoho dne v ‚Průvodci šlechty‘? Mohla snad taková myšlenka napadnout kněze, který sestoupil do nejnižších poschodí světa?“³³²

Když se reportér Juan Gomis dozvěděl z úředního bulletinu o souhlasu s udělením markýzského titulu, napsal do časopisu *Jelen (El Ciervo)* glosu s názvem *Copak je to, monsignore? (¿Que es esto, monseñor?)*, v níž se říká: „Copak je to? Jak je možné, že duchovní usiluje o tuto poctu? Když Opus Dei stále naráží na podezíravou kritiku a je obviňováno z elitářství, bude snad rehabilitováno tím, že jeho zakladatel a nejvyšší hlava rehabilituje markýzský titul? Ne, to prostě není možné. Rádi bychom věřili, že úřední oznámení bylo jen aprílovým žertíkem nějakého novinářského vtipálka, nakloněného Opusu a autorovi *Cesty*. Ale dnes není prvního dubna. Ano, bohužel je to pravda.“

Podle Daniela Artiguese jsou nespočetné domněnky o významu tak pozoruhodné a nákladné šlechtické vypínavosti.³³³ Tvrdilo se také, že odstranění sporného dokumentu odhaluje nároky otce Escrivy ohledně Maltéžského řádu. Není vyloučené, že zakladatel Opusu poukazoval na svou pospolitost s Ignácem z Loyoly, který měl, jak známo, šlechtický původ.

Titul byl, jak jinak ani nebylo možné, uprázdněný. „Escrivá vynaložil něco přes milion starých franků, aby jej nabyl, ale pod podmínkou, že jeho práva budou uznána. Tvrdí se také, že tři ministři osobně intervenovali k podpoře a urychlení rozhodovacího procesu, zatímco mnozí zaslepení nebo zlomyslní Španělé se ptali, který čert to posedl Escrivu, že se tak vehementně honí za markýzským titulem. Není asi nikoho, kdo by nebyl vyděšen tímto nepochopitelným krokem muže, který složil slib chudoby, cudnosti a poslušnosti, a tyto ctnosti od roku 1928 sám káže. Avšak ještě méně pochopitelná je skutečnost, že mezi jeho důvěrníky a blízkými není nikdo, kdo by se jej pokusil ušetřit takové trapnosti. Nakonec mu byl přiznán titul, po němž tak dychtil. Hle, ‚osel Boží‘ mezi posměváčky, změněný v markýze z Peralty!“³³⁴

Camilo José Cela, čerstvý nositel Nobelovy ceny za literaturu říká: „Escrivá de Balaguer. Je darebáctví, že tento pán chce být markýzem. Mniši nejsou ani markýzi, ani hrabata. Nikomu by nenapadlo napsat si na vizitku: ‚Váš duchovní pastýř, markýz z XY...‘ To není seriózní! Věřte mi, že by se lidé takovému markýzství od srdce zasmáli...“³³⁵ – Je to však spíše k pláči než k smíchu, nebo snad od obojího trochu...

³³⁰ Jesús Ynfante, str. 32.

³³¹ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 64.

³³² Cit. podle: Jesús Ynfante, str. 3.

³³³ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 43.

³³⁴ Yvon Le Vaillant, str. 56 ad.

³³⁵ Eva Jardiel Poncela, str. 65.

Možná proto „mají Ecsrivovi znalci Písma takové problémy vysvětlit (bez úspěchu u lidí s rozumem) jak je možné, že tvůrce svaté mafie je mužem s pokorným srdcem, stojí-li tváří v tvář trapné skutečnosti, že si nárokuje titul markýze. Šlechtický klobouk tohoto druhu se příliš nehodí ke „knězi, jenž je vtělená pokora“ a který by se ve svých šestašedesáti letech neměl zajímat o světské marnosti.“³³⁶

Díky Ecsrivově slavomamu jej 13. května 1967 vidíme hovořit osobně s Juanem de Borbón y Battenberg, aby s ním jako zprostředkovatel projednal otázku nástupnictví Juana Carlose po caudillovi Francovi. Šlo o komplot plný intrik a dvojích her, iniciovaný Otcem a jeho věrným stínem z Opusu.

Jeho „svatá troufalost“ ho svedla až k nerozváznému výroku. „V *Kronice*, interním časopisu z roku 1976, pokud si dobře vzpomínám, tehdy řekl doslova: „Já, který odvozuji svůj původ od kněžny aragonské...“³³⁷ – Příliš pak neudiví, když Escrivá prohlašuje, „že vášeň ke svobodě pochází z osminy francouzské krve po dědečkovi M. Blancovi, která mi proudí v žilách“³³⁸ nebo: „Jmenuji se Escriba [tj. písař, písmák] a píši...“³³⁹ – Pokud možno co nejpokřivenější řádky...

Zednářstvo

Není tajemstvím, že Escrivá byl na úsvitu svého životního dobrodružství fascinován dvěma proslulými organizacemi – Tovaryšstvem Ježíšovým a zednáři.

Opus Dei zavedl vojenskou a přísně hierarchickou, pyramidovou organizační strukturu. V protikladu k obecným tendencím náboženských řádů, které se stále více decentralizují, nacházíme zde koncentraci moci na všech úrovních, místních, regionálních atd., a všechno pak splývá zcela nahoře.

Jak už řečeno, Escrivu fascinovalo zednářstvo. Kdo je studuje, odkrývá současně krok za krokem s překvapením perfektní podobnost zednářstva s Opusem Dei, jako by šlo o přesnou kopii.³⁴⁰ Všechno se opakuje – získávání členů proselytstvím, zasvěcování, různé stupně příslušnosti, pomalý, ale zato soustavný postup náklonnosti k „tajemstvím“, specifický poměr členů mezi sebou i vůči profánním osobám, technika pronikání do všech kruhů, především do intelektuálních a vyšších občanských, podřízená role žen, vytváření zdánlivě samostatných paralelních organizací atd., atd.

Není pak divu, že „Don José María začal krátce po otevření akademie DYA narážet v části Církve na příležitostný odpor“.³⁴¹ Escrivá se samozřejmě nijak neostýchal soukromě prohlásit i veřejně naznačit, že se Církev chystala vydat nebezpečnou cestou. „Jednomu ze synů se dokonce svěřil svým přesvědčením, že se na vrcholku Církve osobně usadil sám ďábel“.³⁴² Přesto však se „každý musí naučit z tohoto *zdánlivého chaosu zbudovat řád*“, výrok, který zachytil oficiální a úlisný bio-

³³⁶ Manuel Magaña, str. 17.

³³⁷ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 127.

³³⁸ Jean Jacques Thierry, *Opus Dei, mýtus a realita*, Paříž 1973, str. 23.

³³⁹ Dominique Le Tourneau, str. 125.

³⁴⁰ Yvon Le Vaillant, str. 251 ad.

³⁴¹ W. J. West, *Opus Dei, fikce a realita*, Rialp 1989, str. 50.

³⁴² Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 26.

graf Salvador Bernal.³⁴³ – V zednářské hantýrce jde o heslo bratrů 33. stupně, kteří sedí v nejvyšším areopagu lóže a řídí se zásadou „Řád z chaosu“, jež zase exaktně odpovídá poselství, raženému Escrivou de Balaguerem.

V kázání 2. října 1962 vzpomínal na svou minulost: „V mém šestadvacátém roce byla se mnou milost Boží [připisoval si tedy milost, která je vyhrazena pouze svět-cům Církve] a měl jsem dobrou náladu. Jinak nic. Někteří říkali, že jsem pomate-nec a kacíř.“³⁴⁴ – Každopádně nás Fisac z centra ve Ferrazu informuje, že „když poprvé vstoupil do budovy, pocítil tam odlišnou atmosféru, znepokojující dokonce i tradičně ražené katolíky. Později to vyjádřil takto: ‚Když jsem to spatřil, udělalo se mi nevolno‘.“³⁴⁵

Jezuita Velentín Sánchez byl prvním zpovědníkem Escrivy, který se však na něj později rozhněval a přerušil s ním styky, protože ten sice byl zpočátku stoupencem Díla, „ale brzy pak upadl do pokušení Opus podezírat“. Mimochodem řečeno, první jezuita, který se častěji stýkal s Escrivou, Carillo de Alborno, později odpadl od katolicismu a stal se protestantským pastorem.³⁴⁶ Rovněž např. kardinál Villot ne-důvěřoval členům Opusu Dei, kteří pronikli do kurie, aniž by znal jejich jména. Villot několikrát marně žádal Escrivu o sdělení jejich identity.

Podle časopisu *30 dní* katolického hnutí *Comunione e Liberazione*, majícímu blízko k Vatikánu a silně inspirovanému teologem Josephem Ratzingerem, „otevřel Opus Dei koncem srpna 1939 v rezidenci Calle Jenner v Madridu připojenou ora-toř. Kolem této kaple začaly rychle kolovat podivné pověsti. Mimo jiné se říkalo, že je vyzdobena kabbalistickými a zednářskými symboly“. Navíc ještě „společnost pro intelektuální spolupráci (SOCOIN), s Opusem spojená iniciativa, byla označena za zednářskou odnož jisté mezinárodní židovské organizace. Později jeden profesor mezinárodního práva prohlásil, že v hebrejském slovníku narazil na skutečný vý-znam zkratky SOCOIN, která měla podle něj odpovídat názvu jedné hebrejské sek-ty vrahů a zabijáků“.³⁴⁷

Rok 1939 znamenal díky vítězství národních ozbrojených sil konec osvoboze-necké války. Vlna náboženské horlivosti ovládla společenský i duchovní život Špa-nělska. Církev hrála mimořádně významnou roli v morální obnově Španělska a du-chovní byli všude přijímáni s respektem a úctou. Roku 1940 byl vytvořen zvláštní tribunál k potlačování zednářstva a komunismu jako odraz skutečnosti, že obě tato hnutí jsou nepřítelem Boha a vlasti. Následujícího roku Escrivu u zmíněného tribu-nálu obvinili, „byl suspendován *a divins*, že tajně intrikoval za účelem proniknutí do mocenských center, a konečně že je kacířem a antipatriotem“.

Tribunál vzhledem k podloženým závažným indiciím zahájil vyšetřování pro po-dezření, že se „za jménem ‚Opus Dei‘ skrývá židovská větev zednářstva. Když Es-crivá viděl, jak proces proti němu postupuje, uchýlil se k manévřům a skrytým vli-vům početných agentů doma i v zahraničí, aby pokračující vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě. Rovněž tak v Barceloně bylo podáno oznámení na zednářské aktivity

³⁴³ Salvador Bernal, str. 116.

³⁴⁴ Tamtéž.

³⁴⁵ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny Opusu Dei...*, str. 90.

³⁴⁶ Deník *El País*, 22. května 1990.

³⁴⁷ Časopis *30 dní* (*30 Días*) č. 5, květen 1990.

Opusu a Escrivovu dvojí tvář. Byl to „nuncius Cicognaci, který zakladatele Opusu varoval, aby se nepřibližoval k Barceloně, kde by riskoval zatčení. Jistý velvyslanec a důvěrný Escrivův přítel jej zase upozornil, že podle informovaných zdrojů mu dokonce hrozí trest smrti“.³⁴⁸ Jeho letenka zněla na jméno José María E. de Balaguer, protože byl všude znám jako páter Escrivá, a z obavy před policií se neubytoval v hotelu. Guvernérem Barcelony byl tehdy Correa Veglison.

V celé poválečné historii činnosti zvláštního tribunálu pro potlačování zednářstva je zcela neobvyklé a jedinečné, aby byl formálně obžalován a stíhán kněz – tím duchovním byl právě náš otec Escrivá. V době, kdy tisíce kněží a jiných církevních hodnostářů konali svědomitě své pastýřské poslání, zabýval se zcela speciální tribunál jediným knězem.

Udání se kromě Barcelony množila i v Madridu. Ve španělském hlavním městě dokonce „oznámení o příslušnosti členů Opusu k zednářstvu kulminovala“.³⁴⁹ – Oznámení nedocházela pouze státním soudům. Monsignore Castán, tehdy světitel biskup z Tarragony, „se od Dona Leopolda dozvěděl, že se k němu dostavila delegace s obžalobou a udáním na Opus Dei“.³⁵⁰

Tomás Gutiérrez Calzada, číslo jedna Opusu ve Španělsku, poskytl celostátnímu týdeníku rozhovor; velká výjimka, protože jinak se dává přednost mlčení. Calzada se v interview dotkl kolujících zpráv a hájil se tvrzením, že „nás napadají nepřátelé svobody a že už tehdy byl náš zakladatel udán tribunálu pro potlačování zednářství a komunismu...“³⁵¹

Jenže ono to tak velké překvapení nebylo, jako spíše závažná indicie, že „jedno z prvních oznámení, podaných zvláštnímu tribunálu, se týkalo právě označení Opusu Dei za židovskou větev zednářstva“.³⁵² Obvinění však bylo generálem Saliquetem na nátlak vyšších instancí národní vlády smeteno pod stůl, čímž se definitivně ztratila možnost vrhnout světlo na celou záležitost.

Když byl koncem července 1941 kardinál Segura požádán ohledně této věci o radu, přiznal své zděšení, protože první zprávy o Opusu byly temné a alarmující a pocházely dokonce od otců jezuitů. „Musí se o tom ještě mnohé zjistit, pokračoval kardinál, protože Sevilla je univerzitní město a studenti jsou prvořadým cílem Opusu. Svým vyšetřováním v Zaragoze také příliš nezjistil; jediným kladným výsledkem snad bylo, že se jasně ukázal tajný charakter této organizace. Nikdo z těch, s nimiž konzultoval, nevěděl nic kromě všeobecně známých skutečností. On sám, řekl, měl k Opusu velice málo důvěry již z toho jednoduchého důvodu, že jeho postupy a jednání byly vždy cizí církevní tradici.“³⁵³

Opus je uzavřená organizace, jehož řeholi je těžké ne-li nemožné zachovávat, lpí na něm podezření, že je politicky činný a jeho finanční hospodářství vyvolává znepokojení. Skrytě operuje mezi univerzitním studentstvem a jeho pastýřské metody jsou těžko slučitelné s Církevní tradicí... Bylo dokonce oznámeno, že Eijo y Garaya

³⁴⁸ Tamtéž.

³⁴⁹ Salvador Bernal, str. 249.

³⁵⁰ Tamtéž.

³⁵¹ Časopis *Epoca* č. 74. srpen 1986.

³⁵² W. J. West, *Opus Dei, fikce a realita*, str. 10.

³⁵³ Michael Walsh, str. 50.

přechovává dokumenty Opusu v tajném archivu diecéze, aby ukojil Escrivovu zálibu v tajnůstkářství.

V barcelonském ženském klášteře se řeholnice dokonce modlily za Escrivovo obrácení.³⁵⁴

Je navíc známo, že „každý člen dostane při svém vstupu přiděleno číslo, které se odvozuje od data jeho příchodu. Escrivá má číslo jedna, dalších dvanáct bylo přiděleno prvním „učedníkům“, a tak se pokračuje dál. Členové mají prazvláštní zvyk nenazývat se jménem, nýbrž číslem. ... Tak můžeme například slyšet: „Číslo 40 říká..., číslo 10 dělá...“³⁵⁵ – První čísla jsou tedy nejstarší a současně nejváženější.

Opus na sebe de facto vzal tvářnost politicko-náboženského hnutí, byť to i popírá, avšak mnozí se svědectví a žaloby tuto skutečnost potvrzují v Evropě a Americe stále jasněji. „Název mnišských hodinek ‚Oslavujte Pána chvalozpěvem‘, které již svatý Benedikt označil za Dílo Boží, si nyní přivlastnila prelatura, jejíž členové jsou přítomni ve světě společnosti i politiky.“³⁵⁶ – *Zednářstvo se prostřednictvím Opusu uhnízdilo v samém nitru Církve. Opus je pátou kolonou, pracující podle způsobu zednářstva v cizím zájmu, který s křesťanskou vírou nemá nic společného.* Slovem, Opus Dei a jeho zakladatel nejsou tím, čím se zdají být.

Smrt a vzkříšení

Podle oficiální verze³⁵⁷ zemřel monsignore Escrivá de Balaguer v pravé poledne 26. června 1975 v Římě. O málo později již jeho tělesné ostatky spočívaly na podlaze kaple Santa Maria v hlavním sídle Opusu Dei. Tehdejší generální tajemník Díla, Don Alvaro del Portillo, položil k nohám zakladatele několik červených růží a citoval svatého Pavla: „Jak milý je příchod těch, kteří zvěstují pokoj, kteří zvěstují věci dobré!“ (Ř 10, 15)

Zemřel zakladatel Opusu, známého jako „technokratická synarchie, institut hotové neviny a svaté pokory, nábožensky inspirovaná tajná společnost, zednářstvo v sutaně, svatá mafie, bílé zednářstvo, svatá kamarila atd.“³⁵⁸

Zemřel náhle – jako jedno z mnoha překvapivých úmrtí v Opusu – ve „Villa Tevere“ a tentýž večer Alvaro del Portillo, který měl být jeho nástupcem, sloužil mši svatou a pronesl o zemřelém vzpomínkovou řeč. „Od té doby, kdy odešel Otec, jsem již několikrát opakoval: zůstali jsme zde jako sirotci. A přece to není tak zcela pravda! Vždyť nehledě k tomu, že za otce máme Boha, který je na nebesích, máme tam nyní i svého Otce, který se bude starat o všechny své dcery a všechny své syny.“³⁵⁹ – Slovní hříčka o „našem Otci, jenž je na nebesích, se mezi členy Opusu brzy stala běžným rčením. V jejich vědomí byl takto pozdvižen na bohorovné místo nebo se jim přinejmenším stal světcem.

³⁵⁴ Tamtéž, str. 49.

³⁵⁵ Yvon Le Vaillant, str. 59.

³⁵⁶ Oscar H. Wast, str. 54.

³⁵⁷ Salvador Bernal, str. 7.

³⁵⁸ Manuel Magaña, str. 126.

³⁵⁹ Michael Walsh, str. 83.

Byly shromážděny a vystaveny předměty, které mu patřily. Dokonce demontovali i křtitelnici katedrály v Barbastru, v níž byl Escrivá pokřtěn, a znovu ji instalovali v Římě.

Escrivá si sám vyvolil nápis na svůj náhrobek:

Peccator

Orate pro eo

Genuit filios et filias

(Hříšník. Modlete se za něj. Zplodil syny a dcery.)³⁶⁰

V tomto případě nebyla poslední vůle ohledně „hříšníka“ vyplněna. Jeho fanatičtí stoupenci se spokojili tím, že nechali na náhrobek napsat „Otec“ (el padre), přestože byl pro mnohé „kmotrem“ (el padrino).

Článek, jenž katolický časopis *30 dní* zakladateli Opusu věnoval, končil Escrivovým výrokiem, který pronesl několik měsíců před smrtí v rozhovoru s jedním členem Díla: „Escrivá řekl, že udělal bilanci svého života, která se dá shrnout do nespoutaného smíchu.“³⁶¹

Světec a zázračná znamení

Šest let po Escrivově smrti, 12. května 1981, byl v Římě zahájen proces jeho blahorečení. Je vhodné si připomenout také souběžné procesy blahorečení s inženýrem Zorzanou, roku 1934 zemřelým důvěrným přítelem monsignorovým, a mladou katalánskou studentkou Monserrat Grasesovou, zemřelou roku 1959 ve věku pouhých osmnácti let.

Pro Fernanda Garcíu Romanillose byl Escrivá „pro svou osobní touhu po slávě“ v Církvi spornou postavou.³⁶² Avšak Dílo jej pro své zájmy využilo jako „světce s veškerou pompou a okázalostí vatikánského ceremoniálu“, aby byl „zakladatel na úrovni velkých světců jako František, Dominik nebo Ignác z Loyoly“.³⁶³ Jak říká Michael Walsh, je to všechno velice chvályhodné, ale nastanou komplikace ve chvíli, kdy se má předložit pravdivý a upřímný Escrivův životopis. Opus kontroluje všechny informace a knihy, které předkládá, jsou přirozeně ve stylu životopisu světců. Nevýznamnějšími z nich jsou biografie Salvadora Bernala a Andrése Vázqueze de Prady. Oba autoři jsou členy Opusu, přestože tento příznačný detail není v žádné z jejich knih zmíněn. Zdá se, že tu není nikoho, kdo by se postaral o nestranné posouzení Escrivy de Balaguer; není ani tak těžké uhodnout proč.

Opus je rozhodnut pozdvihnout svého zakladatele k oficiální oltářní úctě. Musí se jevit jako osoba, vyvolená Bohem k nejvyššímu poslání založit Opus. Má být uznáván nejen jako heroický světec, vynikající všemi ctnostmi, nýbrž i jako mudrc a učenec.

³⁶⁰ Tamtéž, str. 211.

³⁶¹ Časopis *30 dní* (*30 Días*) č. 5, květen 1990.

³⁶² Fernando García Romanillos, na cit. místě.

³⁶³ Michael Walsh, str. 20.

Několik měsíců po Escrivově smrti pošeptal při zpovědi kněz Opusu jistému členovi s nadšením: „I když to Církev ještě nedefinovala, Otec je svatý.“³⁶⁴ To bylo heslo, které se dávalo na vědomí a rozšiřovalo všemi prostředky, hovorem, tiskem i knihami, a znělo z kazatelen a zpovědnic.

Opus mocně naléhal na uskutečnění svého snu. Je rozhodnut svůj cíl prosadit.³⁶⁵ Nechybí prostředky a penězi se přímo plýtvá. Finanční a hospodářská rentabilita, tedy nadhodnota získaná zakladatelovým blahořečením, jistě tuto obrovskou investici bohatě vynahradí. Jediné, co k poslednímu kroku ještě chybí, je páterem Escrivou způsobený zázrak, uznaný církevní autoritou.³⁶⁶

Až do Jana Pavla II. byly k blahořečení potřebné dva a k svatořečení další dva zázraky. Ale papež Wojtyla, který pozdvihl na oltář v poměru vůbec nejvíce svatých, dal přednost „snížení kvóty“. A co horšího, *zázraky nyní mohou být mnohem snáze uznány, protože byl zaveden tzv. psychologický moment.*

Zajistit pozdvižení kandidáta k oltární účtě stojí mnoho peněz, a proto si něco takového mohou dovolit jen „bohatí“, tzn. řádové kongregace nebo velké diecéze. Tím je zčásti vysvětleno, proč je většina oficiálních světců Církve členy řádů nebo kněží a nikoli laiků, protože pouhá rodina, byť i zámožná, by nemohla nést náklady, které s procesem byly spojeny.

Aby proces svatořečení vůbec mohl začít, musí být zapláceno ne právě levné tzv. „doporučení“. Nejvyšší a nejúčinnější je „doporučení“ papežovo. Pokud si to papež přeje a dá to na vědomí prefektovi kongregace pro svatořečení, je už prakticky jisté, že případ doporučeného bude projednán přednostně.

Hodně se spekulovalo o Wojtylově jmenování staříckého kardinála Pietra Palazziniho prefektem zmíněné kongregace, protože Palazzini byl znám svým „přemrštěným nadšením pro Dílo“.³⁶⁷

O tzv. „advokátech ďábla“, jejichž úlohou je vznášet námitky proti ctnostem budoucího světce, kolovala po Římě anekdota, že dveře jejich úřadu „musí návštěvník otvírat nohou, protože má plné ruce dárků“, přestože existuje přirozeně mnohem diskrétnější způsob, jak si naklonit tyto církevní hodnostáře – stačí jim dát vědět, že se jistý vlivný kardinál „zajímá o jejich kariéru“, na což tito lidé až na malé výjimky obvykle slyší.

Roku 1986 prohlásil generální vikář Ugo Polleti diecézní fázi procesu blahořečení za ukončenou. Okamžitě byla zahájena druhá fáze, o níž se stará vatikánské dikasterium. Ugo Polleti označil Escrivu de Balaguer za „*předchůdce II. vatikánského koncilu*“.³⁶⁸

Opus mezitím vydal „stovky milionů“ a vydával další, „aby udělal světce ze svého zakladatele“,³⁶⁹ který už byl vyhlášen za „ctihodného“ a jemuž scházel již jen nějaký ten zázrak k proměně v blaho a svatořečeného.

³⁶⁴ María Angustías Moreno, *Opus Dei...*, str. 339.

³⁶⁵ Tyto řádky byly napsány krátce před tím, než skutečně došlo k „blahořečení“; p. němec. překl.

³⁶⁶ Juan Arias in: deník *El País*, 22. dubna 1990.

³⁶⁷ Tamtéž.

³⁶⁸ Noviny *El Alcazar*, 8. listopadu 1986.

³⁶⁹ Časopis *Tiempo*, 7. května 1990.

Mohutná mašinérie Opusu se dala do pohybu bezprostředně po smrti zakladatele; bez ironie lze říci, že startovním výstřelem bylo jeho smrtelné chroptění. V rámci perfektně organizované kampaně se začaly jako houby po dešti množit dopisy všech členů s prosbou o zahájení procesu, kterým nakonec 19. února 1981 kardinál Ugo Poletti vyhověl. Ustanovily se komise v Římě a Madridu. Posledně jmenovaná zasedla devětaosmdesátkrát a vyslechla stejný počet svědků, kteří otce Escrivu znali a stýkali se s ním. Není třeba podotýkat, že šlo o [Opusem] dodané, vybrané, pochlebnické, zaujaté a vzájemně sehrané svědky. ... Bylo popsáno šest tisíc stran foliového formátu, které advocatus diaboli ad hoc (tj. pro tento případ určený „d'áblův advokát“) otec Ambrosius Eßer „prostudoval“, a s Dílem sympatizující teolog Antonio Petti zrevidoval. Pod výsledek nálezu se podepsal papež nové církve, tentýž, který se (ještě krátce před svým zvolením) 16. října 1978 úpěnlivě vrhl na zem u Escrivova hrobu – bez jakéhokoli komentáře.

Teolog Enrique Miret Magdalena nemohl u Escrivy objevit žádné zvláštní heroické ctnosti a jeden jihoamerický biskup dal jasně na vědomí: „Opus investoval do tohoto případu svou veškerou moc a nespočet milionů peset. Nemůže si dovolit žádný nezdar, ba ani to ne, aby jeho zakladatel zůstal pouhým ‚ctihodným‘. Opus je internacionálním koncernem ducha. Nezapomínejme, že Opus paušálně platí každému svědkovi i jeho celé rodině náklady pobytu v Římě včetně cestovních výdajů. Velice se to podobá konkursu nebo dražbě, v níž nejvyšší nabídkou je ocenění svatosti pro ničemného člověka. Kdyby tomu bylo jinak, k čemu potom tolik námahy? Ale pokus o prokázání opaku [tedy pravdy] je mnohem pracnější.“

Podle Luise Carandella by si dobrý „d'áblův advokát“ musel položit otázku, „jak to, že zakladatel byl a je tak spornou osobností“.

Papež Wojtyła, jehož spojení s Opusem je zřetelné, se obklopil dvořanstvem příslušníků Dila nebo jemu nakloněných osob, které pak kolem Petrova stolce vytvořilo pevný kruh. Z těchto lidí – samozřejmě bez ohledu na jejich význam s bez nároku na úplnost výčtu – si zde jmenujme alespoň tyto: energický poháněč a strůjce Escrivovy kanonizace kardinál Pietro Palazzini; exprefekt kongregace pro biskupy kardinál Sebastiano Baggio; arcibiskup z Cotonou a prefekt kongregace pro biskupy Bernardino Gantin; správce majetku Apoštolského stolce kardinál Agnelo Rossi; dále kardinál Eduardo Martínez Somalo, jehož postavení z něj dělá třetího nejvyššího muže Vatikánu; člen Opusu a tajemník papežské komise pro autentickou interpretaci církevního práva při Svatém stolci Julián Herranz; člen Opusu a prezident komise pro svatořečení Raffaello Cortesini; numerarierní člen Opusu a hlásná trouba papeže prostřednictvím sekretariátu vatikánského tisku od roku 1985 Joaquín Navarro Valls. – Papež je Opusu zavázán za jeho přispění vatikánským financím. Peníze jsou občas přesvědčivějším argumentem než duch. Kupčící Opusu se znovu usadili v chrámové předsíni, tentokrát v samotné bazilice svatého Petra.

Dřívější předseda španělské biskupské konference Angel Sequía dobře ví, že za své jmenování vděčí síti, vytvořené Opusem, a je buď sám jeho členem nebo přinejmenším stojí v jeho službách. Když byl Sequía jmenován arcibiskupem v Madridu-Alcalá, bylo jeho prvním počinem v úřadu zorganizování pouti do Torreciudadu, svatyně Opusu v Huesce.

Jestliže tedy podnětem k Escrivově svatořečení byla síla a moc peněz, a změnili Opus svatost ve směnky, pak se může snadno stát, že záhadný Escrivův úsměv obci věřících po jeho smrti zamrzne na tváři.

Pohoršující blahořečení

„Představ si, že vkročím do kostela, a na oltáři tam najdu tohoto pána,“ řekla Luisi Carandellovi jistá numerieriarka Opusu, která po léta snášela zvláštnosti monsignorova charakteru, o němž existují nespočetné anekdoty,³⁷⁰ jež světu odhalují bezbřehou náruživost dnešního svatého pro poklady tohoto světa. Jeho žádostivost luxusu a bohatství snese srovnání pouze s horlivostí po shromažďování čestných titulů a hodností. Je jediným knězem v celých církevních dějinách, který požádal o šlechtický titul, zatímco ti, kterým skutečně náležel, se jej při vysvěcení na kněze zřekli.

Španělští teologové oficiálně zažádali o odložení svatořečení zakladatele Opusu. Konkrétně 10. února 1992 *Teologické sdružení Jana XXIII. (Asociación de Teólogos Juan XXIII.)* v Barceloně vyslovilo v tiskovém komuniké své „hluboké a tísnivé znepokojení z nadcházejícího blahořečení Escrivy de Balaguera“ a vyjádřilo nad věcí úžas a dokonce podezření. Rovněž němečtí teologové se již vyslovili v témže smyslu.

Skupina šestnácti profesorů teologické fakulty z Katalánska dala písemně najevo své kritické stanovisko k Escrivově blahořečení. Podepsaní profesori upozorňují na to, že „mnozí věřící i nevěřící mají dojem, že důvod k blahořečení je motivován světským úspěchem za pomoci peněz a moci hnutí“. Signatáři dokumentu s datem 19. 3. 1992, mezi nimiž je i děkan fakulty, odůvodňují své odmítavé stanovisko přesvědčením, že „ke kanonizaci dochází jinou než Kristovou cestou, totiž cestou pozemského úspěchu a příslušných prostředků, které nespočívají v čistě technické kompetenci, nýbrž v penězích a moci“. Studenti dokument bez výhrad podpořili.

Pro studenty teologie znamenal postoj jejich profesorů a děkana citelnou úlevu. I oni sami totiž žádali o odklad Escrivova blahořečení dopisem seminaristů, řeholníků i laiků Vatikánu a deseti katalánským biskupům, v němž prosili „kritickou revizi procesu vzhledem k tomu, že došlo k závažným nedostatkům“, protože „byl brán příslušný ohled pouze na ty svědky, kteří vystoupili ve prospěch blahořečení, zatímco na druhé straně zůstali bez povšimnutí všichni, kteří mohli vydat opačné svědectví. Jde tedy o nepřipustný postup při blahořečení, který se – jako všechny takové procesy – týká celé Církve“. Dopis byl odeslán jako postoj shromáždění na barcelonském semináři 11. března 1992 a výsledky hlasování byly následující: 67 pro, 15 proti a 9 se zdrželo.³⁷¹

Studenti dali najevo svoji nedůvěru ohledně „duchovní i právní“ platnosti procesu blahořečení stejně jako pochyby, že by „osoba monsignora Escrivy nabízela naší společnosti pohled na způsoby Ježíše Nazaretského“. Dopis pak ještě nepřímou řečí říká, že Opus se viditelně stará více o „vložení společenské váhy a skrytého vlivu“ do

³⁷⁰ Luis Carandell in: časopis *Cambio* 16, 16. března 1992, str. 16.

³⁷¹ Deník *El País*, 20. března 1992.

lůna Církve než o věrnost evangeliu, a vyzývá římskou kurii, aby věnovala více sluchu těm, kdo kritizují proces blahorečení, protože opačná reakce by měla „do budoucna nejzávažnější důsledky pro církev i pro důvěryhodnost křesťanské víry“.

Rafael Llanes de la Torre se 20. března 1992 odebral k řediteli novin *El Mundo*, kde znovu potvrdil, že „jen velice důkladná revize může zabránit, aby ‚zlatem naložený osel‘ pronikl k církevním soudním dvorům“. Končil pak konstatováním, že vzhledem k pohoršení, které blahorečení vyvolalo v myslích mnoha křesťanů, znamená tento čin vědomou rezignaci na pokoru a církevní jednotu.

Španělský biskup, monsignore Joan Carrera, se již dříve vyslovil proti Escrivově blahorečení; první hlas španělské církevní hierarchie, který měl odvahu vzepřít se procesu. Katalánský prelát ujistil, že blahorečení vyvolá „určité zmatení v mnohých, kteří věc pocítují jinak“ a upozornil na skutečnost, že „žádná jiná beatifikace nevyvolala takové pozdvižení“. „V tomto smyslu tedy ‚svatý Escrivá‘ není žádným světcem, hodným zvláštního uctívání. Jako biskup Církve akceptuji papežovo rozhodnutí, avšak Escrivá není světcem, k němuž bych mohl cítit nábožnou úctu.“³⁷² Biskupův postoj se v křesťanských společenstvích Madridu a Barcelony setkal jen s příznivou reakcí: „Byl už nejvyšší čas, aby některý biskup konečně promluvil jasnou řečí ke křesťanům, znepokojeným tímto nepopulárním blahorečením.“

Kardinál Silvio Oddi vydal několik prohlášení, která byla shromážděna a publikována v americkém časopisu *Catholic World Report*. Předkládá v nich myšlenku, že by proces blahorečení zakladatele Opusu Dei měl být znovu otevřen v zájmu odstranění pochybností kolem celého případu, protože „kdyby se v procesu objevily odchylky, bylo by nezbytné vyhotovit ‚supplementum‘“.

Někteří označili kanonizaci přímo za skandál, jako např. teolog Juan Martín Velasco, který má za to, že Escrivá „si nezaslouží být svatým“ a zpochybňuje zázrak, připisovaný zakladateli Opusu. Uznávaný španělský teolog se vyjádřil dále takto: „Proces blahorečení poškozuje důvěryhodnost Církve.“ – Juan Martín Velasco je profesorem papežské univerzity v Salamance i madridského semináře a v současnosti zastává úřad ředitele *Vyššího pastýřského institutu (Instituto Superior Pastoral)*. „Nevěřím,“ řekl Velasco italskému listu *Il Regno*, že by „bylo možno předkládat jako vzor křesťanského života někoho, kdo se chápal světské moci a užíval jí k tomu, aby postavil na nohy a rozšířil Dílo (říká se mu bílá mafie), a vládl mu pak podle všech pravidel ohlupování.“

Martín Velasco se také pozastavuje nad „správnými anomáliemi“, k nimž podle jeho názoru v Escrivově procesu došlo: „Nebyli připuštěni všichni svědkové. Mnohé osoby, které jako členové Díla otce dobře znaly, hodlaly při otevření procesu v Madridu podat svědectví, avšak ti, kteří přišli z Říma shromažďovat další zprávy a údaje, je prostě nechťeli slyšet.“

Madridský teolog také zpochybňuje zázrak, připisovaný Escrivovi: „Údajný zázrak se měl přihodit členovi rodiny Navarro Rubio, která byla odedávna spojena s Opusem. Jeden z jejích dalších příslušníků byl za Franca ministrem, ostatně zapleteným do skandálu z Matesa, a ostatní jsou dodnes významnými členy Opusu.“

³⁷² Použitý výraz „un santo de particular devoción mía no será“ je úmyslně dvojznačný; lze mu rozumět buď – jak je zde přeloženo – doslovně, nebo ve smyslu také „nemohu ho vystát“; pozn. něm. překl.

Komise, pověřená znaleckým posouzením zázraku, byla rekrutována z lékařů navarrské univerzity, a celý svět ví, že ta patří Opusu!

Jaime Peñafiel publikoval článek s názvem *I svatost je pokušením*,³⁷³ v němž uváděl: „Pohlížet na Otce ne jako na světce, nýbrž jako na obyčejného zvěčnělého v tom nejvážnějším a rozhodně ne odmítavém smyslu slova, je přinejmenším sarkasmem. Vždyť k mnohým slabostem zakladatele Opusu Dei, které jsem znal a jež zamlčuji z lásky k bližnímu, počítám nikoli bezvýhradně pokoru.“

V nedávno vydané románové knize M. Garcíi Viño s titulem *Josémaría aneb naplánovaný světec* je položena zajímavá otázka, proč se vlastně Josémaría píše jedním slovem, a odpověď zní, že „se tak psal proto, aby si popřál pocty být prvním svatým tohoto jména“. Escrivá byl mýtomanem vlastního mýtu.³⁷⁴

Mariano Sánchez Covisa adresoval otevřený dopis o „Případu Escrivá“ (El caso Escrivá) těm Španělům, kteří v dobré víře přináleží k Opusu Dei. Nese datum 23. února 1992 a opírá se o citát z encykliky „Humanum genus“ Lva XIII., v níž Svätý Otec prikazuje „odhalovat podvody“. Covisa píše: „Oznámené blahorečení vyvolalo vlnu kontroverzí, z nichž vyšel dosti špatně nejen údajný světec,“ ale i prelát Opusu, Alvaro del Portillo, „zakladatelův dávný soupeř“. Kromě mnoha jiných poučných a málo známých údajů o osobě Escrivy a jeho Díla tam uvádí autor následující:

„Je třeba vědět, že Opus Dei – esoterický překlad slova ‚theurgia‘ – je větví tajného židovského zednářstva s obrovskou hospodářsko-finanční organizací a mocným politickým vlivem jak ve Španělsku, tak i v zahraničí, bojuje všemi prostředky proti tradičním hodnotám, že nenasytně hltá všechny materiální statky, že si v naprosté tajnosti vybudovalo impérium nezměrného bohatství, podniky, banky, univerzity, noviny, rozhlasové stanice, vydavatelství a rovněž kontroluje bezpočet kulturních spolků i politických stran nejrůznějších směrů pomocí své efektivní a současně levné informační služby ve formě pravidelných ‚důvěrných pohovorů‘ se svými členy... Opus Dei není možná zednářstvo, Opus Dei je zednářstvo.“

Sánchez Covisa svůj obšírný dopis uzavírá těmito větami: „Miliardy – z nichž většina pochází z příspěvků Španělů – pak Opus nechává odplyvat do Vatikánu, aby mu tak pomohl ‚ucpat finanční díru‘, jsou současně jednoduchým vysvětlením vlivu Díla v Římě, skandálních projektů a konečně i zakladatelova svatořečení. V tomto procesu, vyfabrikovaném předními členy Díla včetně lékaře, který se zaručil za pravost zázraku, bylo všem znemožněno přednést rozdílné mínění, což přimělo kardinála Enrique y Tarancóna k vyjádření, že pokud k blahorečení dojde, raději vystoupí z Církve.“

Lze mít za to, že Escrivovo blahorečení mělo také za cíl ještě více vzdálit křesťanské „pěšáky“ od církevní hierarchie. Nový „světec“ se měl stát také příčinou rozštěpení dřívější svornosti mezi biskupy. Kardinál Tarancón nás ujišťuje, že „zakladatel Opusu – momentálně blahorečený – nikdy nebyl a nebude světec, kterého by uctívali důstojní kardinálové.“³⁷⁵ Rovněž ani biskupové z Azary, Ubeda, Setié-

³⁷³ Deník *El Independiente*, 4. 8. 1991, str. 71.

³⁷⁴ M. García Viño, *Josémaría aneb naplánování světce*, Madrid 1991.

³⁷⁵ Časopis *Tiempo*, 16. března 1992, str. 50. Srv. také pozn. č. 362!

nu, Algory, Echarrenu, Uriarte nebo Montera nedávali najevo nějakou náruživou náklonnost k Escrivově osobě.

Svatý stolec nevyhověl prosbám, aby byl v daný den pozdvižen k oltární účtě jen samotný Escrivá, nýbrž stanovil současné blahorečení súdánské řeholnice matky Josefíny Bakitové, která byla italským konzulátem vykoupěna z otroctví a později vykonala mnoho skutků lásky k bližním. Lidem z Opusu se nelíbilo, že zakladatel by se měl o blahorečení „dělit“, ještě navíc s pokornou řeholnicí, a proto se všemožně snažili o prosazení samostatného blahorečení.

V předvečer dne „D“ vydalo nakladatelství Opusu, Rialp, novou sbírku svědectví, jíž se snažilo dobře vykalkulovaným způsobem vychválit postavu svého budoucího blahoslaveného, který by Dílu dopomohl k znamenitým penězům, i když bylo třeba opravit některá „svědectví“, jako třeba v případě augustiniána Eduarda Zarágüety, který přednesl následující námitku: „Nepřipadá mi příliš korektní zveřejnění mého článku z roku 1975, aniž by to bylo se mnou předem konzultováno. Jsem augustinián a nesmím do této otázky zaplést řád, jemuž monsignore Escrivá děkuje za projevenou laskavost.“ – Tato nářezka se kromě jiného vztahuje na službu, kterou prokázal prezident Tribunálu pro potlačení zednářstva a komunismu, když na budoucího blahoslaveného podaná oznámení uložil ad acta. Prezidentem řečeného tribunálu byl rovněž augustiniánský bratr José López Ortiz, Escrivův přítel, který se takto zasadil o to, že nebyl na základě vznesených obvinění odsouzen.

Na druhé straně se množily tiskové zprávy o „dvojím životě zakladatele Opusu Dei“, které ho označovaly za *ničemného světce* a ukazovaly některé rysy jeho šalebné osobnosti: Bažil po počtách a bohatství, o nikom nikdy neřekl nic dobrého, byl politicky dítětem své doby, byl autoritativní a náladový, kritizoval řadu papežů, jejichž věčnou blaženost dokonce zpochybňoval, byl vrtošivý a afektovaný, chlubil se svým původem a po léta nosil imaginární titul, byl elitářský, jeho vztah k ženám hraničil s nenávistí, a vzhledem k průměrné inteligenci se nikdy nestal biskupem, přestože Franco jeho jmenování ve Vatikánu třikrát navrhoval...

Peníze Opusu nakonec zlomily veškerý myslitelný odpor a tak na samém konci dvacátého století rozkvetl jedovatý květ *simonie* – legendy o světcích. Vatikán si takto hleděl naplnit pokladnu a mohl diskrétně skrýt svůj finanční skandál, samozřejmě na účet ceremoniálu oficiálního blahorečení v sloupořadí Svatopetrského náměstí v Římě. Zmíněná fraška byla sehrána 17. května 1992.

KAPITOLA III

Kryptojudaismus a Opus Dei

Problém kryptojudaismu ve Španělsku

Téma kryptojudaismu ve Španělsku bylo záměrně a systematicky zamlčováno a odsouváno, takže dnes už prakticky téměř nikdo nemá ponětí o existenci otázky konvertitů, bez jejíž znalosti nelze rozumět španělským dějinám a není ani možné si vysvětlit aktuální dění.³⁷⁶ Odtud pak nevyhnutelně vychází naléhavost osvětlení tak důležité a dalekosáhlé otázky, jejího poznávání a důkladného studia, abychom porozuměli nejtajemnější a nejskrytější sfíně naší minulosti, z níž pramení nejsilnější zášť a nenávist vůči národu a křesťanství.

Nevědět, kdo a kde je nepřítel, to už předem znamená být jím zničen,³⁷⁷ a proto poctivost a vysvětlování spolu s demaskováním a zveřejňováním představují první etapu vysvobození.

Žid Cecil Roth nijak nepřehání, když píše, že „dějiny ‚nových křesťanů‘ tvoří neodlučitelný díl dějin Španělska a Portugalska v období největšího rozkvětu“,³⁷⁸ protože jsou současně podstatnou součástí církevních dějin s dalekosáhlou průběžnou vazbou na politiku, literaturu a hospodářství. A to natolik, že tentýž autor pokračuje: „Klasickou zemí kryptojudaismu je Španělsko. Tradice se zde udržela tak dlouho a tak obecně, že náchylnost k marranství je doslova cítit v ovzduší.“³⁷⁹

Julio Caro Baroja³⁸⁰ uvádí, že příslušné slovníky podávají následující výklad řeckého slova „kryptós“ a latinského „secretus“: 1) zastřený, pokrytý; 2) skrytý, neznámý, nesrozumitelný; 3) záludný, podvodný. Proto má španělský judaismus charakter skryté záležitosti, pokud zůstává vně (církevní) loajality a pokud sestoupí do podzemí, vykazuje i známé rysy prolhanosti a pokrytectví.

Konvertovaní Židé, kteří potají pokračovali v následování židovských ritů, se nazývali „marrani“. Podle Covarrubiase je třeba hledat původ výrazu u Maurů, kteří jako „marrano“ označovali jednoročního vepře, jiní autoři spatřují původ slovesa „marrar“ v latinském „aberrare“ = od správného odchýlený, zbloudilý, protože výraz počátkem 15. století zdomácněl ve Španělsku k označení nových křesťanů, kteří sešli s „pravé cesty, nastoupené obrácením“, když potají dál zachovávali židovský rituál. Další odvozují slovo z arabského kořene „murain“³⁸¹ = pokrytec nebo také „mumar“ = odpadlík. Totéž je dáváno do souvislosti s hebrejským slovem „muranita“, označující metlu, s níž byl trestán exkomunikovaný. V každém případě znamená v kastilštině „marrano“³⁸² totéž co „vepř“.

Kryptohebrejci jsou skrytí Židé, kteří navenek vystupují jako muslimové, křesťané nebo příslušníci některého jiného náboženství, potají jsou však i nadále Židy.

³⁷⁶ Federico Rivanera Carlés, *Židovští konvertité, nezveřejněné dílo*, list 1.

³⁷⁷ Tamtéž.

³⁷⁸ Cecil Roth, *Dějiny marranů*, Buenos Aires 1946, předmluva.

³⁷⁹ Tamtéž, str. 15.

³⁸⁰ Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, Murcia 1990, str. 115.

³⁸¹ Juan Blázquez Miguel, *Inkvizice a kryptojudaismus*, Madrid 1988, str. 21.

³⁸² Stejný význam má i v spisovné španělštině; pozn. němec. překl.

Jsou to falešní konvertité. Pro Žida, muže či ženu, je upřímná a opravdová konverze k jinému náboženství nesmírně obtížná, ne-li dokonce nemožná! Pokud tak učiní jen předstíraně, *stávají se špióny nebo agenty k infiltraci či kontrole náboženství, které navenek přijali*.³⁸³

Podle Heinricha Heineho „jsou jednání a projevy Židů i jejich obyčeje lidem celého světa v zásadě neznámy. Lidé se myslí, že je znají, když vidí jejich dlouhé brady, ale Židé stejně jako ve středověku zůstávají učiněným tajemstvím“.³⁸⁴ Heine jako Žid věděl, na čem byl. Přestože problém není znám, ještě to neznamena, že by neexistoval; naopak z toho plyne, že problém je neznám proto, že není chápán.

Je třeba mít na zřeteli, že judaismus je nezničitelný; není žádný křest vodou ani krví, který by jej mohl odstranit. Odpadlíci od judaismu se vyskytují jen vzácně, přestože mnozí dělají, jako by jej ztratili – *aby mu mohli tím lépe sloužit*.³⁸⁵ Nechají-li se pokřtít, prakticky nic to neříká. Pokřtěný Žid pro tento fakt ještě nepřestává být Židem, protože je mu dovoleno klamat „modloslužebníky“ tím, že je nechává věřit o své příslušnosti k jejich víře. Tak to předpisuje posvátný zákon Židů „Yore de ah“.³⁸⁶ Pro Kryptohebrejce tedy křest vodou neodstraní křest krví v synagoze!

Takto mluví Pán ústy proroka Jeremijáše: „Ani potom se věrolomný Žid neobrátil ke mně celým srdcem, nýbrž licoměrně“ (3,10). Proto se také Žid bez ohledu na to, v jakém národě žije třeba po dvacet generací, cítí být stále zajatcem u vod babylónských.³⁸⁷

Hromadně předstíraná změna víry začala ve Španělsku roku 1391, kdy se tisíce a tisíce nových křesťanů vynořily jako součást Církve. Podle odhadů a výpočtů se počet židovských konvertitů pohybuje mezi 250 až 300 tisíci osob.³⁸⁸ A jakkoli se problém konvertitů již ukazoval jako mimořádně závažný, přesto začala po r. 1492 nová lavina konverzí, aniž by kdo z nových křesťanů dokázal přesvědčit o své upřímnosti.

Přívál obrácených Židů současně znamenal hodinu zrození nové třídy konvertitů, kteří se okamžitě chopili nového statutu i situace a začali (společensky) stoupat hromaděním majetku a čestných titulů.

Konvertité ve své naprosté většině pokračovali v judaizaci, byli křesťany jen podle jména, a potají udržovali i nadále své vztahy k mojžišskému zákonu i příslušní-

³⁸³ Jean Boyer, *Nejhorší nepřátele našich národů*, Bogotá 1979, str. 23.

³⁸⁴ Cit. podle Hugo Wasta, *Kahal*, Burgos 1946, str. 43.

³⁸⁵ Hugo Wast, *Zlato*, Lima bez vr., str. 87.

³⁸⁶ Hugo Wast, *Zlato*, cit. místo str. 160. – Takto zní podle římsko-katolických duchovních i vynikajícího znalce hebrejštiny a talmudského písemnictví, Iustina Bonaventury Pranaitise, který své základní dílo vydal poprvé v latině r. 1892 s imprimatur metropolitního arcibiskupa z Mohyleva, II. kapitola zkráceného vydání talmudu „Arbaa Turim“ rabína Jacoba ben Aschera (poprvé vyšel 1340). Zmíněné dílo se svého času stalo podkladem proslulého a až dodnes užívaného stručného vydání talmudu „Šulchan Aruch“ rabína Josepha ben Caro († 1577). Srv. k tomu americké vydání I. B. Pranaitise *The Talmud Unmasked. The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christian (Demaskovaný talmud. Tajné učení rabínů o křesťanech)*, Copyright by Dr. Edward R. Fields, Birmingham/Alabama, nezm. dotisk Los Angeles/California bez vr., str. 19 (tam zní jako „Iore deah“); p. němec. překl.

³⁸⁷ Tamtéž, str. 28.

³⁸⁸ Tamtéž, str. 40.

kům své rasy, aby si udrželi jejich důvěru. Kolem r. 1460 si mezi sebou založili sektu, která dosáhla jistého významu, a jejíž heslo by se dalo shrnout: „V tomto světě mne neuvidíš trpět, na onom mne nebudeš soudit.“³⁸⁹ Měli dvě strany, dvě tváře, dvě jména, dvě osobnosti, ale jediné kořeny a slepou poslušnost.

Následkem kolektivní odpovědnosti za hřích bohovraždy byli Židé středověku odporní domácím národu, který je navíc považoval za lichvářské, úskočné, domýšlivé i celkovým vzhledem nepřijemné.³⁹⁰ Když z nejrůznějších důvodů přijali křest, zvýšilo to jen podezření, že tak činí bez skutečné víry, což však zvláště falešným konvertitům ze „zámožných rodin nijak nevadilo k rychlé integraci do všech vrstev křesťanské společnosti“.³⁹¹ Tito „noví křesťané“ byli obecně odpadlíci a pokrytci.

Kryptohebrejci v pravém smyslu slova zůstali věrní svému domácímu ritualismu a zachovávali více či méně omezený počet talmudských nauk a předpisů, které přizpůsobovali společenské struktuře, ale vždy s minimem ústupků. V zájmu udržení soudržnosti a uchování tajemství praktikovali dokonce sňatky výhradně mezi sobě rovnými a dokonce i příbuznými. Proto byla podle Julia Caro Baroja mezi koncem 15. a začátkem 18. století velká španělská města přeplněna Kryptohebrejci, kteří již stávajícímu židovskému problému jen dodávali ještě tajemnější a mnohoznačnější ráz.³⁹² V 19. století Pérez Galdós na základě ústního podání konstatoval, že největší část obchodnických rodin, usazených kolen Plaza Mayor v Madridu, měla židovský původ, takže ve Španělsku byla v každé době kryptohebrejská společnost, která „často rozhodovala o hospodářském osudu malých i velkých“.³⁹³

Křest je *jedna* věc: pro mnoho Židů pouze formální ceremonie, pro jiné naproti tomu skutečné vnitřní obrácení. Pokřtění Židé zůstali nadále Židy, i když jiného druhu a jiným způsobem. Vznikla zvláštní směsice formálního a navenek až přehnaného křesťanství s tajnými praktikami židovského ritu, přičemž skrývaná víra byla tajena i před vlastními dětmi, a byla jim zjevena až tehdy, když je rodiče uznali za schopné zachovávat tajemství.³⁹⁴ Konvertité zatvrzele setrvali ve své náboženské dvojznačnosti.

Podle uznávaného historika³⁹⁵ usilovali Kryptohebrejci prakticky o jediné – co nejrychleji zbohatnout, vyvézt majetek do zahraničí a prchnout ze Španělska. Jejich snem byly židovské obce v Amsterdamu nebo Bayonne³⁹⁶ a toužili žít tam s klidným svědomím jako Židé. Proto také „kryptohebrejská mašinérie, ovládající španělské hospodářství, běžela opačným směrem. Představovala pořád ještě stejně mohutnou sílu jako v jiných dobách, ale její výsledky měly negativní dopad – rozumí se z pohledu [španělských] národních zájmů“.

Zvrácení domácího kryptohebrejského obyvatelstva v nátlakovou a kontrolní skupinu nad španělským hospodářstvím bylo nepochybnou skutečností. Podle Fer-

³⁸⁹ Tamtéž, str. 50.

³⁹⁰ Julio Caro Baroja, *Osud španělských Židů*, Madrid 1963, str. 408.

³⁹¹ Tamtéž.

³⁹² Tamtéž, str. 415.

³⁹³ Tamtéž, str. 417.

³⁹⁴ Alvaro Fernández Suárez, *Židé v moderním a současném Španělsku*, Madrid 1966, str. 7.

³⁹⁵ Tamtéž, str. 15.

³⁹⁶ Asi 60 km západně od Štrasburku; p. čes. překl.

nándeze Suáreze³⁹⁷ „byli španělští Kryptotohebrejci ve spojení se zahraničními centry, která byla pevně rozhodnuta zničit španělskou říši pomocí chytré politiky, válek, a v neposlední řadě vysáváním jejích finančních pramenů. Pro národ, který se udržoval náboženskou jednotou, to představovalo mnohem větší a hrozivější nebezpečí, protože zde vznikl skvěle organizovaný aparát, který uvnitř i vně pracoval proti zájmům země, jehož ničitelská dynamika živila již sto let trvající konflikt a svými reakcemi vyvolávala další a další.“ Dalším znamenitým prostředkem kryptojudaismu byla jeho anonymita, jež pomocí nejrozumnějších lidí dovolovala pronikat do tradiční španělské společnosti, v níž se bohatí konvertité snažili krýt záda šlechtictvím, které si v mnoha případech prostě a jednoduše kupovali. Werner Sombart vidí v náhlém rozmnožení falešných křesťanů tak mimořádný a v dějinách jedinečný fenomén, že s úžasem a obdivem stále znovu při každé příležitosti zmiňuje jedinečný a neslýchaný boj, v němž byly hlavními zbraněmi dokonalá přetvářka a tuhá vytrvalost. Kryptotohebrejci se na oko odtrhli od judaismu jako vojáci, kteří si oblékli uniformu nepřítelů a vztyčili jeho vlajku, aby na něj mohli bezpečněji zaútočit a tím jistěji jej zničit. Asimilovaní křesťané odložili myšlení v hebrejštině i čtení židovských knih, ale ve všem svém úsilí a konání zůstali v nitru Židy, protože Žid se nemůže změnit, dokonce ani „kdyby sám chtěl“ – a někteří skutečně chtěli – jak nás ujišťuje L. Lewisohn.³⁹⁸ Počet procesů Svatého officia proti Kryptotohebrejcům od 15. do 19. století vykazuje 30 847 známých a celkem 37 862 (odhad.) případů:

soud	počet známých procesů	přírůstek v %	Znovusmíření s Církví	symbolicky upálení	skutečně upálení	procesy celkem (odhad)
Barcelona	1294	—	595	655	44	1294
Canaris	27	—	16	11	—	27
Córdoba	1295	240	2352	194	620	3166
Corte	359	—	301	35	23	359
Cuenca	2758	20	2670	489	161	3300
Granada	1677	—	1509	106	62	1677
Logroño	166	300	464	24 (?)	12 (?)	500
Llerena	1088	200	2029	61 (?)	86 (?)	2176
Mayorca	1072	—	475	477	120	1072
Murcia	868	80	1209	70 (?)	221	1500
Santiago	483	—	420	44	19	483
Sevilla	8117	20	8540	159 (?)	1041	9740
Toledo	7798	—	6689	748	361	7798
Valencia	2261	—	1403	143	715	2261
Valladolid	975	100	1717	43 (?)	140	1900
Zaragoza	609	—	416	70	123	609
celkem	30 847		30 805	3 309(?)	3 748(?)	3 7862

³⁹⁷ Tamtéž, str. 18 ad.

³⁹⁸ Židovskou stranou stále znovu a znovu předkládaná, vzhledem k židovské výjimečnosti však mnohokrát dostatečným počtem příkladů vyvrácená teze. Jde tedy spíše o *tendenční* tvrzení; p. něm. překl.

Pro Kryptohebrejce „byli křesťanští duchovní pouze opovrhovanými pronásledovateli vyvoleného národa a jejich nenávist platila obecně všem křesťanům“. Proto si v zájmu vlastní věci nasadili masku křesťanského náboženství, aby tak zůstali co nejméně nápadní a mohli pokračovat v budování tajné internacionální sítě.

Problém kryptojudaismu nebyl přechodnou záležitostí nějakého daného okamžiku dějin, a nelze jej proto omezit ani datem 31. března 1492, tj. dnem podepsání dekretu, jímž se Židům nařizovalo buď vystěhování nebo přijetí křtu, aby mohli zůstat ve španělských zemích. Byli zde konvertité již před vypovídacím dekretem, neboť již roku 1480 „navštívili dva rabíni Guadalupe, aby se ujistili, že tamější konvertité zachovávají předepsaným způsobem judaismus.“³⁹⁹ – Problém judaismu trval ještě i v polovině 17. století.⁴⁰⁰ Španělští konvertité se zrcadlí také v naší literatuře a jsou oděni do tisíců nejrůznějších duchovních či světských krojů. V *Rincónete y Cortadillo* nám Cervantes líčí osud jednoho sevillského Žida, který se v přestrojení za duchovního dopouští všech možných lumpáren a podvodů. Je to postava jako „vzatá ze skutečného života“.⁴⁰¹

Quevedo ve svých početných dílech líčí mazanou hanebnost, licoměrnost a celkovou typologii falešných křesťanů, protože zakuklení Židé, obratně skrývající nedostatek upřímnosti, byli tehdy všude běžným jevem.

V době Felixe V. začaly znovu procesy proti judaistickým Španělům. Tak např. 19. března 1721 se před soudem pro kacíře v Toledu ocitlo několik tamějších Kryptohebrejců a podobně 18. května téhož roku před příslušným soudem v Madridu.

George Borrow, anglický cestovatel, který roku 1836 pobýval ve Španělsku, líčí ve své knize *The bible of Spain* svůj dojem z prvního spatření Mandizábala: „Na první pohled jsem v něm poznal syna Izraele“ (I have seen a glance very similar to that amongst the Beni Israel). A rozhodně se nemýlil. Borrow nám ve svém díle dochoval věrný obrázek kryptojudaismu, který pak Caro Boroja shrnul do následujících bodů:

1) Kryptohebrej má dvě jména. Pod jedním se pohybuje mezi křesťany, druhé má vyhrazeno pro své soukmenovce a rodinu.

2) Kryptohebrej mluví dvěma jazyky.

3) Kryptohebrej má dvě rodiny se dvěma ženami. Jedna je ta, s níž je zákonně oddán, druhá je „přítelkyně“; přesto jsou obě jeho manželky. Tento druh bigamie je zcela běžný mezi Židy v severní Africe.

4) Kryptohebrej má špatnou pověst a hostitelskému národu je podezřelý. Udrží však dobré styky s vlivnými a bohatými lidmi, protože jeho lichvářské obchody mu zajišťují hospodářskou moc. Uplácí také úředníky justice včetně soudních sluhů a drábů.

5) Kryptohebrej ví o lidech ve stejné situaci jako je sám, a zná náboženský postoj určitých kmenových linií.

6) Kryptohebrej se vyskytuje ve všech společenských vrstvách od nejnižších čeledínů až po arcibiskupy katolické Církve.⁴⁰²

³⁹⁹ Federico Rivanera Carlés, *Konvertovaní Židé*, str. 2.

⁴⁰⁰ Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, str. 121.

⁴⁰¹ Tamtéž, str. 125.

⁴⁰² Tamtéž, str. 149 ad.

Marranství v podstatě představuje přeměnu veřejného judaismu v skrytý, čímž je nebezpečnější a obtížněji zjištělný a svoji víru předává potají „z otce na syna“.⁴⁰³ Rovněž Pérez Galdós nám ve svém díle předkládá početné příklady přežívání kryptojudaismu v labyrintech španělské společnosti 19. století. Mercedes Formicová bystře upozorňuje k hlavní postavě díla, která nám tak napínavě představuje záhadné vyprávění *Fortunata y Jacinta*, že „Santa Cruz“ („Svatý Kříž“) je židovské krycí jméno, stejně jako „Santa Maria“, „Aguado“ a další.⁴⁰⁴ Odhaluje nám také, že pečlivost matky ze Santa Cruz a jejího věrného sluhy při nákupu potravin vychází pouze z předpisu o košerovaných potravinách, tzn. rituálně posvěcených a pocházejících od židovského řezníka. Rovněž se zde vyzdvihuje sňatek Juanilla s dobrosrdečnou Jacintou jako spojení dvou bytostí téže rasy, čímž vystupuje do popředí typicky židovský rasismus. Jacintina zbožnost nic neznamená, nechť si je sebekřesťanštější; hebrejské zakořenění zůstává nedotčeno. ... Galdós ve svém díle představuje skrytý španělský judaismus.

Kryptojudaismus přetrvává i do naší doby. Nezpochybnitelné důkaz toho najdeme v deníku *ABC* z 23. března 1969, kde je přetištěn dopis seňory Judith z Madridu ze 2. února téhož roku pod názvem „Problémy naší sefardské menšiny“. Autorka dopisu se obrací na spisovatelku Mercedes Formicovou a „s lichotkou bystrosti jejího ducha jí prosí o poskytnutí několika řádek v *ABC* k rozptýlení svých pochybností i řady dalších osob, týkajících se problému ohledně náboženského postoje, jaký bychom měli zaujmout v nové éře náboženské svobody vůči Španělům, kteří nás z toho nebo onoho důvodu považují za Kryptohebrejce zděděných předsudků či rodinné tradice. ... Jsem z Burgosu“, pokračuje dopis, „a už jako malé dítě jsem osiřela a byla vychována prababičkou. Pocházela ze vznešené rodiny a praktikovala *nevinný, čistý a lyrický judaismus*, jenž mi dodával pocit sounáležitosti s předky, kteří – jak prababička tvrdila – byli obětmi inkvizice. Její vliv způsobil, že jsem rovněž přijala mojžíšské vyznání, samozřejmě jen vskrytu. Protože kryptohebrejské obce a skupiny jsou po staletí ve vzájemném spojení, mohu říci, že bylo jen přirozené, když jsem se později vdala za jistého – rovněž židovského – šlechtice z Andalusie, který měl velký vliv v uzavřených hebrejských kruzích Granady a Málagy. Naproti tomu mladší bratr mého muže je katolickým knězem... *Od koncilu již akceptuje skutečnost, že praktikujeme víru, která je podle našeho svědomí pravdivá.* ... Neřekla bych, že nás Španělů, kteří po pět století praktikujeme skrytě hebrejské náboženství, jsou snad miliony, ale zcela určitě je nás víc, než se lidé i stát domnívají.“ Citovaná výpověď, psaná v první osobě, je definitivní. Zárodek kryptojudaismu byl již od svého počátku početný, takže závěr seňory Judithy nás nijak neudivuje.

Rabín Abraham ben Salomón z Torrutielu ve své *Knize zrady* napsal, že roku 5172 (1412-1413 podle křesťanského kalendáře) se v důsledku kázání svatého Vinzenze Ferrera nechalo pokřtít 200 000 Židů, ačkoli „masovému obrácení je přirozeně třeba nedůvěřovat, a to tím více, že se jedná o Židy“.

⁴⁰³ Cecil Roth, *Dějiny marranů*, str. 14.

⁴⁰⁴ Eugenia Serrano, *Literatura a svatá válka (Literatura y guerra santa)*, v deníku *El Alcázar*, 5. 9. 1972.

Mariano Sículo říká: „Začali žít jako křesťané. Ale později průběhem času na-
šeptáváním ďábla nebo následkem styku se Židy či konečně proto, že jim bylo za-
těžko opustit staré zvyklosti (protože se podle své přirozenosti nemohli změnit), se
vrátili zase ke svým zvrhlým obyčejům. To spočívalo v přesvědčení nových křesťanů,
že Kristus není tím, kterého měl Bůh poslat a jehož oni očekávají, litovali své
konverze, pohrdali křesťanskou vírou, v skrytu svých domů světli šábes i pešah,
a účastnili se židovských obřadů při nočních návštěvách synagog.“⁴⁰⁵

Národ nepovažoval konvertity pouze za zrádce teoretického, fingovaného křesťanství. Představovali rovněž děsivý element dvojznačnosti naléhavého společenského a hospodářského problému, neboť v očích lidu byli pokřtění Židé „licoměrnými odpadlíky, plnými nevěry, otci veškeré lakoty, rozsévači plevy a nesvárů, přeplněnými zlobou a zvráceností, vždy nevděčnými vlastnímu Bohu, vzpírajícími se jeho zákonům a daleko vzdálenými jeho cest, jak o tom podává svědectví Mojžíš v Deuteronomiu...“⁴⁰⁶ (Citát je součástí odpovědi na žalobu proti konvertitům ve zprávě bakaláře Marquitose v historii města Toleda od r. 1449, v němž došlo k tzv. únosu Pedra Sarmienta, až do roku 1467, kdy se klérus pozdvihl proti konvertitům. Rukopis zprávy je nyní uložen v madridské národní knihovně.)

Židovský spisovatel Cecil Roth bez ohledu na svůj silný odpor ke křesťanství nás občas nechává nahlédnout do skutečnosti tam, kde píše: „Stále více pobouřená lůza nechápe teologické jemnosti a spatřuje v marranech jednoduše licoměrné Židy, kteří se nevzdali svých zvláštností a přesto usilují o přístup do nejvyšších státních úřadů.“⁴⁰⁷ – Následkem toho ztratil lid trpělivost a vyžadoval násilím to, co se nepodařilo mírnými prostředky – odstranění konvertitů z veřejného života. Jak říká Alonso de la Espina ve své *Stráži proti Židům* (*Centinela contra los judíos*), nebyl žádný rozdíl mezi „zjevnými a skrytými Židy vzhledem k výsledkům jejich činnosti: všichni jsou Židé“.⁴⁰⁸ Proto byl naprosto oprávněný požadavek po odstranění tohoto pouze umělého dělítky mezi nimi.

Konvertité představovali mimořádně významnou skupinu obyvatel, mnohem významnější, než jak se prostomyslně věřilo. Nesmí se totiž zapomínat, že **inkvizice byla vytvořena právě k boji proti falešným konvertitům, této vetřelecké páté koloně v Církvi, a že (až na vzácné výjimky) byly předmětem jejich obžalob vesměs marrani**. Je snadno prokazatelné, že v četných procesech s kacíři se objevují jména bohatých a „vznešených“ semitských rodin, které byly především a hlavně zuřivě antikřesťanské, takže marrani „představovali skutečný společenský nešvar“.⁴⁰⁹

O zásadách mravů nových křesťanů lze s jistotou uvést následující:

- 1) Zajišťování židovské kojné resp. chůvy pokřtěným dětem.
- 2) Přijímání a užívání různých jmen.
- 3) Omývání čerstvě pokřtěných za účelem anulování, „dezinfekce“ křtu.

⁴⁰⁵ Mariano Sículo, *Život a činy katolických králů*, Madrid 1943, str. 68 ad.

⁴⁰⁶ Národní knihovna, *manuskript 2041, list 18r-v*.

⁴⁰⁷ Cecil Roth, *Dějiny marranů*, str. 36.

⁴⁰⁸ Nicolás L. Martínez, *Judaizovaní Kastilci a inkvizice v době Isabely Katolické*, Burgos 1954, str. 78.

⁴⁰⁹ Tamtéž, str. 261.

4) Dvoji sňatky. Endogamie (tedy sňatky výhradně mezi [krypto]Hebrejci) byla zcela běžná).

5) Projevy bezměrné nenávisti vůči Kristovi.

6) Popírání panenství Bohorodičky.

7) Zavírání oken na velikonoce a odplivování při míjení kříže.

8) Bičování Ukřižovaného.

9) Páchání určitých rituálních zločinů.

10) Znesvěcování svaté hostie.

11) Urážení křesťanů.

12) Skryté praktikování většiny hebrejských rituálů. Zákaz žehnání křížem a povinnost modlitby „Sch'ma Israel“.

13) Ukazování zdánlivé zbožnosti, na hony vzdálené skutečnému náboženskému citění.

14) Opovrhování zemědělskou prací.

15) Posilování skupinového společenského sebevědomí.

16) Užívání obřízky.

17) Vyhýbání se pokrmům z „nedovoleného masa“ (tj. vepřového), zákaz používání přepuštěného tuku.

18) Dodržování šábesu a postů.

19) Omývání a holení mrtvol, vkládání mince do úst; upravování podušky ze zeminy zemřelým.

20) Vyhledávání výhodných finančních obchodů.

21) Získávání církevních úřadů a hodností.

22) Hromadění majetku.

23) Nárokování si a získávání společenských titulů.

24) Praktikování tzv. „hry na Ježíše“.

25) Pochovávání zemřelých do nedotčené země.

26) Dodržování půstu na velké svátky Jom Kippur, Judit, Ester a měsíčních fází 14. března, 9. června, 9. července, 10. září, 11. prosince a 11. února.

27) Výměna ložního povlečení a prádla v pátek (místo v sobotu).

28) Zahrabávání odstřížků nehtů do země.

atd., atd...

Pokud jde o politiku, pak narážíme na konvertity všude tam, kde se *chystá spiknutí nebo intrika*. Jako příklad si uveďme účast marranů na tzv. „hnutí comunero“, tj. kastilském lidovém povstání za Karla V. Mezi dalšími vůdci byli Juan Padilla, ženatý se Židovkou Mariou Pachecovou; Juan Bravo, rovněž ženatý s konvertovanou Židovkou Mariou López Coronelovou, neteř Abraháma Seniora; Padillův švagr Pedro de Acuña a Iñigo López Coronel, bankéř a Bravův tchán...

Síla konvertitů spočívá v mlčenlivosti, skrývání svých manévřů před cizími zraky a tajném vyznávání fanatického judaismu, příslušnosti k ilegální židovské obci každé země⁴¹⁰ a v slepé poslušnosti vůdců kahalů (tj. nábožensky organizovaných židovských obcí) za účelem nepozorovaného zmocnění se země, v níž žijí – to všechno samozřejmě ve prospěch vlastní rasy a toho, co představuje Izrael.

⁴¹⁰ Za královny Isabely Katolické se Španělsko ještě skládalo z několika poloautonomních zemí; pozn. němec. překl.

Problém konverzí přinesl z hlediska vlivu ve Španělsku další závažnou obtíž, která nespočívala v samotné přítomnosti většího či menšího počtu Izraelitů na Iberském poloostrově, nýbrž právě v jejich konverzi, protože kdyby Židé nekonvertovali, citelně méně by se pomísili s katolickým obyvatelstvem a síla jejich hospodářského postavení by byla viditelnější a pravděpodobně i menší. Po konverzi se však Židům především otevřela také cesta k vysokým stupňům církevní hierarchie, z nichž uplatňovali svůj vliv. Současně jim také umožnila pozdvihnout se na úroveň přední šlechty, takže brzy pronikli do španělské společnosti a vstúpili ji „židovskou mysl“ a „židovského ducha“, protože konvertité se nemohli zprostit své vnitřní sounáležitosti se židovstvím.

Izraelitský vliv, který by bez konverzí zůstal pouze vnějším a vedlejším, se stal problémem „existenciálním“. Takto infiltrace zdárně pokračovala subtilně a „podprahově“, protože nesmíme zapomínat, že Židem, kterému se podařilo proniknout do španělského ducha, byl právě konvertovaný Žid díky své zvláštní psychologii, k níž dospěl nedobrovolně následkem vnitřního nutkání i vnějšího tlaku jako k ovoi oportunistu své konverze.

Není nejmenších pochyb, že Španělsko před fenoménem konverze bylo v projevech svých citů méně komplikované, šťastnější a nenucenější než Španělsko pozdější, které se v důsledku vtažení do sítě intrik konvertitů stalo zádučivým a trdnomyslným.

Odveta duševně narušených a jen zdánlivě obrácených Židů byla strašná: „Jeho vybičováný a [násilně] znetvořený duch se zmocnil španělské duše a svoji kořist již nepustil.“⁴¹¹

V hloubi své duše ochraňuje Kryptohebrej žárlivě čtyři citová hnutí: bezmeznou ctižádostivost, nenasytnou lakotu, věčnou pomstychtivost a neuhastitelnou nenávist,⁴¹² která přesně odpovídají citění židovské duše: ctižádost ovládnout svět, žádostivost po veškerém bohatství, zášť vůči gójům – Nežidům a speciálně křesťanům – a nenávist ke Kristovi.⁴¹³

⁴¹¹ Nicolás L. Martínez, *Judaizování Kastilci a inkvizice v době Isabely Katolické*, Burgos 1954, str. 335.

⁴¹² Hugo Wast, *Zlato*, str. 46.

⁴¹³ Co je zde poněkud indiferentně prezentováno jako „židovská duše“ a její „pocity“, to nesporně odpovídá duchu a literě Talmudu. Kromě Talmudu samého (dostupný v kompletním německém vydání Lazaruse Goldschmida *Der Babylonische Talmud. Nach der ersten zensurfrei Ausgabe unter Berücksichtigung der neueren Ausgaben und handschriftlichen Materials beu übertragen*, 3. Aufl. Königstein im Taunus 1980-1981 [12 Bände]) srovnej k tématu také: 1) již zmíněnou knihu Iustinuse Bonaventury Pranaitise *The Talmud Unmasked. The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christian*, Copyright 1964 by Dr. Edward R. Fields, Birmingham/Alabama, nezměň. dotisk Los Angeles/California bez vr.; 2) vědecky neméně důkladnou a ještě obsáhlejší knihu, vydanou s imprimatur vídeňské arcidiecéze pod pseudonymem Argus *Kultur- und Sittenbilder aus dem Talmud*, Wien 1928; 3) nejvyšším vědeckým nárokům plně vyhovující a učením talmudských rabínů z jejich spisů doloženou knihu Michaela Higgera *The Jewish Utopia*, Baltimore 1932; 4) vědecky bezvadný sborník Hanse Jonaka von Freyenwald nesmírně poučných původních židovských textů *Jüdische Bekenntnisse aus allen Zeiten und Länder*, Nürnberg 1941; poměrně nedávno vydaná kniha v Izraeli žijícího profesora Israela Shahaka *Jewish History, Jewish Religion. The Weight of Three Thousand Years. Foreword by Gore Vidal*, 3. vyd. Londýn-Boulder/Colorado (USA) 1995.

Erasmus zastával přesvědčení, že Španělsko bylo pronikavě a důkladně semitizováno, neboť píše: „Ve Španělsku už bezmála nejsou žádní křesťané“, nebo jinde: „Jste zde přeplněni Židy. Jak se zdá, je to podobný rys, jaký vidíme v Itálii a v Německu, ale především ve Španělsku.“⁴¹⁴ Lavina konvertitů, která tehdy zahltla Španělsko, si doslova vynutila činnost inkvizice, jež *navzdory obecnému přesvědčení neměla žádnou právní a soudní moc nad neskrývanými Židy, protože ti byli buď heretiky nebo apostaty, nýbrž výhradně nad falešně obrácenými, tedy nad kryptohebreji, aby je přiměla ke splnění složeného [křestního] slibu.*

Konvertita je pravým opakem šlechtice. Kryptohebrej žije spekulacemi a je doma teprve ve finančním prostředí a peněžním majetku. Je prolhaný, ješitný a domýšlivý; je pravým opakem hodnot šlechty, kterými byly věrnost, upřímnost a pokora.

Staletá infiltrace kléru kryptojudaismem

Kryptohebrejci se neomezovali na pouhé horlivé podřízení církevním zákonům, nýbrž šli ještě mnohem dál. Hnali svoji přetvářku až do krajnosti a mnozí z nich neváhali vstoupit do náboženských řádů. K duchovnímu stavu náleželo mnoho kněží a biskupů židovského původu, kteří se *navenek horlivě oddávali katolickým náboženským praktikám a současně ve vši tichosti vězeli hluboko v mojžíšském zákonu.*

Pod řádovým hábitem, sutanou, mešním rouchem i mitrou uchovávali v srdcích „oheň náboženství svých otců a ohrožovali samy základy nejmocnější katolické monarchie“, jak usoudil proslulý židovský historik Heinrich Graetz.

Nemělo by se zapomínat, že konvertovaní Židé měli stále před očima cestu k integraci, vzestupu a vlivu na křesťanskou společnost resp. Církev. A Církev ve Španělsku skutečně dostala bohatý (personální) židovský příspěvek a již v době Filipa II., když se kardinál Siliceo uvažal v úřad primase, se ukázalo, že „téměř všichni kněží toledské arcidiecéze byli potomci Židů a ze čtyřiceti kleriků jednoho města byl pouze jediný starokřesťan“.⁴¹⁵ – Stejně poměry vládly i v náboženských řádech. Někteří z takových kleriků a řeholníků ovšem končili na katově hranici, jako tomu bylo v známém případě Garcíi Zapaty, opata konventu svatého Jeronýma v Sisle, který slavil židovské svátky dokonce v samotném nitru konventu.

Je zřejmé, že španělská Církev 16. století byla plná osob hebrejského původu, neskrývaně a odhodlaně judaizovaných. Caro Baroja nás informuje, jak přísností a tvrdostí vyhlášený prelát Don Diego de Simancas ve své biografii líčí, že r. 1568 byla „v Murcii objevena velká synagoga, v níž kvardián františkánů Luis de Valdecañas, rodilý Žid, kázal Mojžíšův zákon“.⁴¹⁶ – Don Diego de Simancas v konvertech správně viděl hrozbu katolické jednotě.

Tehdejším úřadům se dostal do rukou list, přijatý s ohromením, a podepsaný Usuffem, který byl považován za *nejvyšší hlavu cařihradských Židů*. Byl odpovědí na dotaz španělského rabína Chamorra ohledně plánu, jak by měli postupovat španělští Židé a konvertité, a žádal o radu ve věci jejich veřejného vystupování a vzta-

⁴¹⁴ Juan Blázquez Miguel, *Inkvizice a kryptojudaismus*, str. 129.

⁴¹⁵ Alvaro Fernández Suárez, *Židé v moderním a současném Španělsku*, str. 19.

⁴¹⁶ Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, str. 118.

hů na Iberském poloostrově. Chamorrovi tajnou a spolehlivou cestou doručení dokument byl *objeven a odhalen veřejnosti*. Antropolog Julio Caro Baroja shrnul jeho pokyny do pěti bodů, jak ve stručnosti následují:⁴¹⁷

1. Obrátit se předstíraně na křesťanství.
2. S větším důrazem se věnovat obchodu a ničit tak křesťany.
3. Věnovat se rovněž medicíně a farmacii, aby bylo možno v nezbytných případech křesťany beztrestně zabíjet.
4. Stát se katolickými duchovními, aby tak bylo lze znesvěcovat a ničit katolické náboženství a svatostánky.
5. Proniknout do vládních úřadů kvůli ujařmení dosavadních utlačovatelů a získání nejružnějších možností k pomstě.

Pokyny dobového dokumentu byly důsledně dodrženy. Historická analýza prokázala identitu mezi udělenými instrukcemi a jejich prováděním, jako prakticky naprostou osmózu. Rovněž velký počet zpovědníků a kazatelů byl semitského původu. Židé zneužívali zpovědní svátosti jako privilegovaného zdroje informací k prospěchu své rasy. Kázání jim sloužilo k vlastnímu proslavení a nabývání obročí, výhodných postavení, příjmů a vyznamenání.⁴¹⁸

Proto se Bataillón nemýlí, když nás ujišťuje, že to byli lidé židovské krve, jež připravili půdu pro nové morální a mystické tendence, které ve Španělsku 16. století našly tak silný ohlas.

Konvertovaní církevníci zavedli svou ideologii mezi klérus tzv. vnitrožilním způsobem, vezmeme-li v úvahu tehdejší privilegované postavení kléru, které jejich rozhodnutí ke vstupu do řádového a kněžského stavu dělalo tak lákavým a přitažlivým. Je psáno, že „náchylnost konvertitů ke vstupu do kléru byla pouze aspektem obecného úsilí těchto lidí po pohodlném, dobře placeném a společensky váženém postavení jako kompenzaci trýznivého komplexu méněcennosti“.⁴¹⁹

Kniha z Alborique (Libro de Alborique) jim vyčítá, že „okrádají Církev, kupují biskupské stolce, kanovnická obročí i ostatní hodnosti svaté Matky Církve, přijímají svaté svěcení bez svaté katolické víry a nevěří mši, kterou celebrují“.⁴²⁰

I když byli početní v také nižším kléru, nebylo nijak vzácné, ani neobvyklé potkat v mnoha případech Židy a konvertity, kteří byli chráněni a protežováni preláty i dalšími příslušníky vysokého kléru, udržujícími vztahy ke své původní rase a náboženství. Znepokojení nad těmito vysokými církevními hodnostáři došlo dokonce až do Vatikánu, který vydal papežské nařízení, jímž byla konvertovaným prelátům zakázána účast na soudních řízeních kvůli možné stranickosti, jinými slovy nesměli být soudci v náboženských záležitostech.⁴²¹

Rovněž vysocí hodnostáři byli přistiženi při judaizaci, čímž se stal jejich status falešně obrácených zřejmým, jako v případě biskupa z Calahorry, Dona Pedra Aranda, který byl nakonec 16. listopadu 1498 zbaven úřadu a uvězněn na hradě Sant-

⁴¹⁷ Tamtéž.

⁴¹⁸ Nicolás López Martínez, *Judaizování Kastilci a inkvizice v době Isabely Katolické*, str. 49.

⁴¹⁹ Domínguez Ortis, *Noví křesťané*, str. 254.

⁴²⁰ Cit. podle: Nicolás López Martínez, str. 113.

⁴²¹ Tamtéž, str. 114.

Angelo, protože s mimořádným cynismem a pokrytectvím vyvolal pohoršení svým dvojím náboženským životem.

Zvláštní pozornost si zaslouží případ bratrů řádu sv. Jeronýma, svého času nejzamožnějších a nejvlivnějších v celé Kastilii. Přestože se tehdy ve všech řádech konvertity doslova hemžilo, nebylo jich nikde tolik a nechovali se tak skandálně jako právě zde. Je ostatně příznačné, že se konvertité uchýlovali právě do nejbohatších a nejváženějších řádů, tedy do těch, které byly v Kastilii té doby tak říkajíc v módě. Smysl pro praktické věci Hebrejce nikdy nezklamal. „Mnozí konvertité se rozhodli uchýlit právě tam (do řádu jeronýmitů) a protože jsou lstiví a zbožnost bez vnitřní pravdivosti mají v krvi, vydrželi tam dlouho a dosáhli dokonce dobré pověsti“, jak dokládá bratr J. de Sigüenza ve svých *Dějínách řádu svatého Jeronýma*, vydaných v Madridu roku 1605.⁴²²

Dochovala se zpráva, že v klášteře Naší Milé Paní ze Sisly blízko Toleda byla situace neudržitelná, protože počet konvertitů rostl ze dne na den. Odehrály se tam věci jako byla např. záležitost bratra Alonsa de Toledo nebo případ bratra Juana de Madrid, „který se stal řádovým bratrem jen proto, aby se mohl lépe věnovat zákonu Židů“. Priorem kláštera byl bratr García Zapata, ryzí judaista, který spolu s většinou klášterního osazenstva včetně bratrů Juana de Madrid a Jerónima de Vilagarcíi každoročně slavil v září přímo v klášteře židovský nový rok.⁴²³ Při mši prior nekonsakroval a místo předepsaných proměňovacích slov říkal: „*Vztyk, jedem! Tak ukaž se těm lidem!*“ – A spolu s ním se mnoho dalších bratrů bavilo tímto neslýchaným výsměchem a rouháním.

Bratr zmíněného Garcíi Zapaty, jménem Francisco Alvarez Zapata, byl kanovníkem arcibiskupské katedrály a také nejhorlivějším odpůrcem zavedení *statusu čistoty krve* v diecézi, protože by jím byl sám postižen.

Vraťme se ještě k řádu svatého Jeronýma. Tak např. inkviziční úřady z Guadalupe narazily na „hromadný nástup [judaistů] nejen ve městě, ale ještě více v klášteře, jmenovitě v případě bratra Diegy de Marchena, kolem něhož se rozpoutalo velké pozdvižení“.⁴²⁴ Došlo to tak daleko, že r. 1486 byl v jedné známé kapitule konvertitům odmítnut vstup do kláštera, a v řádu samém pak inkvizice vyhledávala a trestala početné viníky.

Jiný konvent řádu v San Bartolomé v Lupianě, založený 1456 bratrem Alonsem de Oropesa, byl od samého začátku v podezření, že poskytuje přístřeší judaistům, což se pak také potvrdilo, když mezi mnoha dalšími byli odhaleni Diego de Burgos a Diego de Zamora.

Žid v dvorských službách, Pedro de Almería z Aragonie, se obrátil na křesťanství a jako kanovník vstoupil v letech 1100-1104 do katedrálního kléru v Huesce. Od biskupa Estebana obdržel obročí kláštera San Pedro v Séptimu, které dříve užíval Žid Zavaxorda, později se stal kanovníkem katedrály v Jacu a nakonec priorem kláštera San Adrián v Sasau. Posléze odcestoval ze země a vrátil se znovu k judaismu.⁴²⁵

⁴²² Fray J. Sigüenza, *Dějiny řádu svatého Jeronýma*, díl III., Madrid 1605, str. 33.

⁴²³ Juan Blázquez Miguel, *Inkvizice a kryptojudaismus*, str. 191.

⁴²⁴ Nicolás López Martínez, str. 118.

⁴²⁵ Antonio Durán Gudiol, *Židovská čtvrť v Huesce*, Zaragoza 1984, str. 31.

Dalším takovým konvertitou byl např. Martín Garcia, syn lékaře a rabína Azacha Xuena, který 17. března 1507 v Huesce obdržel kněžskou tonsuru; ten samý den vstoupil do duchovního stavu také nedávno k víře v Krista obrácený Juan de Baraiz, syn učitele [zákona] Abrahama Sustora v Osce (magistri Abraham Sustoris quodam [sic!] civitatis Osce, noviter ad fidem Christi conversus).⁴²⁶ Rodina Fajol (čtená jako Fajol, Faxol nebo Faiol) v dokumentech z období 1468-1491⁴²⁷ rovněž dodávala duchovní v oblasti horní Aragonie, a r. 1489 nad ní kvůli judaizaci vynešený rozsudek dokazuje velmi malou upřímnost obrácení ke křesťanství. Konvertity byli i kanovníci Vicente Gómez a Martín de Santágel; druhý byl zástupcem katedrálního děkana v Huesce v první čtvrtině 16. století, který založil kapli svaté Anny v téže katedrále.

Konvertitům bylo dovoleno zastávat všechny politické úřady, protože se těšili stejným právům jako křesťané, a to u dvora i v církevní hierarchii. Tak např. vidíme na dvoře Izabely Katolické následující konvertity: hlavního účetního a poradce královny Pedra Ariase Dávila, poradce Pedra de Cargagenu nebo královniny tajemníky Fernanda Alvareze, Alfonze de Acilu a Fernanda Pulgara. Zpovědníkem Jejího Veličenstva byl od roku 1478 kryptohebrej Hernando de Talavera. Na potomky marranů narážíme doslova všude. Byli jimi dále corijský biskup Juan de Macuenda, valladolidský biskup Alfonso de Valladolid, segovijský biskup Juan Arias Dávila, calahorrský biskup Pedro de Aranda a Alonso de Palenzuela, biskup z Ciudad Rodrigo... tedy všude masivní židovský vliv, projevující se mj. i na sňatku samotné královny, který zprostředkovali oficiální Žid Alfonso de la Cavallería a konvertita Abraham Señor.

Vláda klanu židovských konvertitů se ještě upevnila, když král Ferdinand ovdověl a vládl společně s Karlem I., na jehož dvoře byl marran Pedro Ruiz de la Mota dokonce biskupem z Badajozu a titulářem královské kaple. Nijak neoslábla ani za vlády Filipa II., jehož osobní tajemník Antonio Pérez byl židovského původu a za nějž byla šlechta, hierarchie a kapitula kontrolováni nekřesťany. Postačí, uvedeme-li si zde ještě alespoň jména vlivného kardinála Mendozy y Bovadilla nebo dokonce tehdejšího generálního inkvizitora Diega Dezu.

K ochraně před „malomocenstvím“, jak věc tehdy nazývali, byl zaveden *statut čistoty krve*. Od roku 1515 v církvi (rozum. diecézi) Sevilla a Bajadoz, roku 1530 v Córdobě, městě doslova přeplněném konvertity, 1566 v Leónu atd... a v rádech se dělo totéž, když na svoji ochranu přijali r. 1486 statut čistoty krve řád svatého Jeronýma, r. 1489 dominikáni a r. 1525 františkáni, o nichž se říkalo, že „noví křesťané doslova převálcovali staré a nárokují si veškerou moc nad řádem, aby se pak hromadně vrátili k judaismu“. Od roku 1593 zavedlo statut také Tovaryšstvo Ježíšovo, kde byl počet marranů velmi vysoký.⁴²⁸

V zájmu usnadnění přístupu do duchovního stavu se tedy Židé uchýlili k nejúčinnějšímu ze všech podvodů: *předstírali* opuštění židovské víry, aby se tak lstivě stali členy infiltrovaného národa přihlášením se k jeho náboženství, a změnili si

⁴²⁶ Tamtéž, str. 88.

⁴²⁷ Tamtéž, str. 91.

⁴²⁸ Federico Rivanera Carlés, *Konvertování Židé*, na cit. místě.

jména na taková, která byla běžná v hostitelské zemi,⁴²⁹ již se chystali pro sebe dobyt a jako trojský kůň se vloudili do Církve.

Svaté inkvizici se mezi dvojími stěnami, pod sutanami i v podzemních prostorech křesťanských chrámů a konventů podařilo odhalit tajné archivy se jmény Židů a Židovek, kterým se podařilo proniknout do kléru a dokonce i domů biskupů, a těšili se pověsti dobrých křesťanů.

Někteří autoři⁴³⁰ jsou přesvědčeni, že tito Židé v sutaně představují nejhorší katastrofu celých dějin křesťanstva!

V 16. století byli bakalář Juan López de Vilareal, farní duchovní z Las Redondy v diecézi Ciudad Rodrigo a riofríorský farář v diecézi Astorga, soudně stíháni jako judaizovaní, podobně jako byl roku 1687 zatčen kaplan katedrály v Orense Jacinto Vázquez Araujo, a stejný osud potkal známého duchovního ze Sevilly Felipe Godíneze, který zcela zřejmě projevoval svůj kryptojudaismus a byl dokonce tak troufalý, že sepsal dvě díla s názvy *Královna Ester (La reina Esther)* a *Harfa Davidova (El Arpa de David)*, v nichž zastřenou formou šířil židovské teze.⁴³¹

Kryptohebrejský klérus „pod náterem skutečného katolicismu skrýval v srdci své skutečné náboženské přesvědčení“.⁴³² Z vnitřku podřýval strukturu katolické Církve tím, že využitím své privilegované situace v ní obsazoval pohodlná, dobře placená a společensky vážená postavení.

Rovněž v konventu řádu svatého Augustina v Seville přišli na tajný judaizovaný kroužek a když se prior snažil dotyčné polepšit, byl r. 1536 zavražděn.⁴³³

Uveďme si alespoň nejskandálnější a nejvýznamnější konvertity různých diecézí jako např. kanovníka Fernándeze de Alcaudeta z Cordóby, který hanobil posvátné předměty, a také jeho kumpána při katedrále, Goméze Fernándeze Solanu. Dále to byli prior kostela v Santiagu, Bartolomé Pordel, beneficiát kostela v Baeze, Miguel Baeza, kanovník leridské katedrály Dalmay de Tortosa, který u sebe nosil židovské listiny a slavil židovské svátky, pověrám sloužil také černokněžník a kryptohebrej Diego Sánchez z Calahorry. Klerik García de Alava byl zatčen v Burbágueně, protože veřejně kázal mojžíšský zákon, a dále duchovní Pedro López z kostela San Salvador v Cuence, který se více podobal synagóze než křesťanskému svatostánku, a konečně třeba kněz téhož kostela Francisco de Barrera, který byl řezník a porážel zvířata podle židovského ritu.

Inkvizice se bez ohledu na svou zásluhou činnost sama stala cílem infiltrace Kryptohebrejců. Již výše jsme se letmo dotkli jednoho z jejích generálních inkvizitorů, kardinála Dezy, který byl sefardského původu, ale ten rozhodně nebyl jediný v takovém postavení. Další církevní veličinou u soudního dvora Svatého officia byl Juan de Torquemada, kardinál ze San Sixto a rozený Žid. V mnoha případech to byli sami Židé, kteří svou instituci z ghetta, *Tribunal el Din*, přenášeli na křesťanskou inkvizici,⁴³⁴ přičemž v části případů falešné konvertity chránili, zatímco na

⁴²⁹ Jean Boyer, *Nejhorší nepřátele našich národů*, str. 30.

⁴³⁰ Tamtéž, str. 41.

⁴³¹ Juan Blázquez Miguel, *Inkvizice a kryptojudaismus*, str. 236.

⁴³² Tamtéž, str. 190.

⁴³³ Tamtéž, str. 192.

⁴³⁴ Mercedes Formicová in: deník *ABC*, 23. března 1969.

druhé straně nemilosrdně trestali takové, kteří se příliš vzdálili mojžíšské víře. *Přehnaná horlivost až krutost byla dobrou zástěrkou k zakrytí pravého postavení těch, kteří ukládali tresty.*

Ani jezuité nezůstali ušetření kryptožidovského problému a v žilách mnoha kněží Tovaryšstva Ježíšova proudila krev Izraele. Tak např. druhý generál společnosti svatého Ignáce, otec Lainez, byl židovského původu, a podobně tomu bylo v případě některých dalších proslulých jezuitů všech dob.

Židé a jezuité, vysvětluje Caro Baroja,⁴³⁵ sice stáli v historii většinou v opačných táborech, avšak udržovali vzájemně subtilní spojení, které se odvozuje od stanoviska zakladatele řádu. Svatý Ignác se k institutu čistoty krve stavěl nepřátelsky... opakovaně říkal, že by považoval za zvláštní milost, kdyby pocházel z židovského pokolení. To by nás nemělo zarážet, neboť mezi prvními a nejúspěšnějšími členy řádu bylo mnoho konvertitů. Jak už řečeno, téhož původu byl i druhý generál Tovaryšstva, Diego Lainez.

Vedle konvertitů z Almazánu především vyniká Polanco, syn zámožné a rovněž konvertované rodiny z Burgosu, který se jen vlivem mocného zásahu nestal čtvrtým generálem řádu. Institut čistoty krve nebyl v Tovaryšstvu do roku 1593 zaveden, a také jeho přijetí znamenalo spíše čistou formalitu než reálné opatření, protože je také známo,⁴³⁶ že v polovině 17. století synové konvertitů a stále ještě judaisté u jezuitů studovali, jako např. Isaac Cardoso, zvaný „obránce Izraele“.

Židovské pronikání do kléru bylo mechanismem k *dobytí křesťanského světa*, který židovský imperialismus považoval za zcela nezbytný ke zdolání největší překážky, Kristovy Církve,⁴³⁷ k čemuž užíval nejrůznějších taktik od frontálního útoku až po plíživou infiltraci. Přední zbraň páté kolony představovali mladí křesťané židovského původu, kteří potají nadále praktikovali judaismu, a po svém vysvěcení na kněze se v řadách kléru snažili o co největší vzestup v církevní hierarchii (ať již ve světském nebo řádovém kléru) s cílem využít dosaženého postavení ke škodě Církve a prospěchu judaismu s jeho dobyvačnými plány i heretickými resp. revolučními hnutími.

Falešný, kryptohebrejský křesťanský klerik koná podle pojetí rabínů svaté dílo ve smyslu škodlivých zájmů judaismu. *Jeho pátá kolona v kléru byla a je základním pilířem internacionálního judaismu.*

Smysl a cíl pronikání Kryptohebrejců do kléru byl zcela zřejmě a jasně vysvětlen v zajímavém dokumentu, který opat Chabauty předložil veřejnosti a citoval jej arcibiskup z Port Louis, monsignore Meurin. Jedná se o dopis *skryté nejvyšší hlavy internacionálních Židů z Cařihradu konce 15. století Židům Francie* jako odpověď předchozího listu arleského rabína Chamorry s prosbou o pokyny k dalšímu postupu. Dokument má následující doslovné znění:⁴³⁸

⁴³⁵ Srv. Oscar H. Wast, *Opus Dei...*, str. 18.

⁴³⁶ Tamtéž, str. 19.

⁴³⁷ Maurice Pinay, *Spiknutí proti Církvi*, Madrid 1962, str. 137 ad.

⁴³⁸ A sice v díle Léona Meurina S. J. *Filosofia de la Masonería*, Buenos Aires (Editorial Nuevo Orden) 1984, str. 216 ad. Je tam také ve zkrácení otištěn přisl. dopis rabína Chamory s prosbou o radu. Cařihradský dopis, pro účely Meurinova díla zjevně nově přeložený z hebrejštiny, se textově nepodstatně odlišuje od znění naší knihy; p. němec. překl.

Milí naši v Mojžíši,

obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěstovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich rabínů je toto:

Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, ale zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.

Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste tak postupně pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům.

Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby mohli beztretně škodit životům křesťanů.

Ujišťujete nás, že boří vaše synagogy. Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanovníky, a potom můžete vy škodit jejich církvi.

Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protiventství, učiňte ze svých dětí advokáty, kteří se budou zabývat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte.

Neuchýlíte-li se od těchto pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.

U. S. S. U. S. F. F. kníže Židů v Cařihradě
21. dne měsíce kislev 1489

Pravost židovského původu dopisu je ze všeho nejlépe prokázána cynickou parafází katolických praktik i neloajálností a neupřímností. Pokyny listu byly i v tomto případě vyplněny do poslední litery. Desetitisíce nových křesťanů se navenek podřídily: chodili mechanicky do kostela, mumlali modlitby a vykonávali předepsané obřady – ale jejich duch se neobrátil.⁴³⁹ V skrytu slavili židovské svátky, jedli své zvláštní pokrmy, okruh přátel omezovali na souvěrce a studovali staré písemnosti a obyčeje. Amador de los Ríos, jeden judaismu a marranství nakloněný autor vyzdvihuje, jak se v Zaragoze „konvertité chopili dědictví starobylé kultury svých předků a pošilhávali nejen po místech nižších státních úřadů, nýbrž i po církevních hodnostech“.⁴⁴⁰

Všichni židovští historici jako třeba Joseph Kastein pochvalně potvrzují, že konvertité „dosáhli vysokých postavení v organizacích kléru“. Podle *Židovsko-španělské encyklopedie* to byli např.: „Daniel Israel Bonafoy, Miguel Cardoso, José Querido, Mardoqueo Mojiaj a jiní, kteří používali marranství jako metody k podrytí protivníkových základů a užívali všech prostředků k pružnému vedení boje s nepřítelem... vzorem jim byla královna Ester, která tajila svůj původ a rasu“ (*Enciclopedia Judaica Castellana*, díl IV, heslo „España“).

Neměl by vzniknout dojem, že zde v čase minulém mluvíme jako o uzavřené kapitole o něčem, co se odehrálo jen v určité dějinné epizodě. I v současné Církvi je kryptojudaismus silně zastoupen a disponuje obrovskou mocí!

Kardinál Bea, izraelitského původu (Bea Ohim) a jeden z hlavních strůjců II. vatikánského koncilu, dostával před každým koncilním zasedáním instrukce skryté

⁴³⁹ Tamtéž, str. 141.

⁴⁴⁰ Tamtéž, str. 150.

vrchnosti prostřednictvím B'nai B'rith a dohlížel na jejich plnění.⁴⁴¹ Sám Pius XII. měl Žida Beu za zpovědníka.

Současný kardinál-biskup pařížský, Jean-Marie Lustiger, rozený Žid, vychovaný v synagoze a ukazující nejasný náboženský postoj, je počítán za možného nástupce Jana Pavla II. Je jedním ze současných židovských konvertitů, tedy klasický Kryptohebrej, který se chlubí, že je především „francouzským Židem“,⁴⁴² vědomým si „židovského původu, byť třeba jen kvůli svému jménu Aaron“.⁴⁴³

Rovněž mezi řadovými sestrami i ve 20. století dál přetrvává fenomén kryptojudaismu, např. v osobě dcery Izraele, Edit Steinové, ke katolicismu konvertované Židovce a před vstupem do řádu karmelitek oblíbenéžačce proslulého (a rovněž židovského)⁴⁴⁴ filosofa Edmunda Husserla.⁴⁴⁵

Ve Španělsku je nejznámějším Kryptohebrejem poslední doby zakladatel Opusu Dei, Josémaría Escrivá de Balaguer. Otec Basilio Méramo k tomu říká jasně: „Judaismus byl a je vždy nepřítelem Církve.“⁴⁴⁶

Židovské kořeny Escrivy de Balaguera

Nyní se dostáváme k tajemství všech tajemství, nejutajovanějšímu a nejzamlčovanějšímu klíči, k nikdy neříkané a současně absolutní pravdě, která musí být odkryta a vysvětlena. Tím tajemstvím jsou mojžišské kořeny zakladatele Opusu Dei a skutečnost, že jeho *Dílo je ve službách Izraele a jeho financí*.

Připomeňme si jeho přesné a zevrubné jméno, které si sám vytvořil pomocí výpustky a vzdor úřední registraci. Oficiální označení Opusu Dei zní „Kněžské společenství od Svatého Kříže a Dílo Boží“ (Sociedad Sacerdotal de la Santa Cruz y el Opus Dei), a již v samotném názvu leží klíč k tajemství, které nám prozradil židovský historik Cecil Roth, jenž ve svém známém a rozšířeném díle *Dějiny marranů* napsal následující: „... Když v Barceloně marran řekne ‚Pojďme dnes do kostela Svatého Kříže [Iglesia de la Santa Cruz]‘, pak je tím myšlena tajná synagoga, která je takto běžně označována.“⁴⁴⁷

Musíme si být ovšem vědomi skutečnosti, že je už dávno tabu mluvit o židovském tématu, zvláště neříká-li se k němu nic pochvalného. Současně je však třeba začít s nazváním věcí pravými jmény, tedy skutečností, že Escrivovou hlavou hýbal židovský duch, že Escriba – jak znělo jeho pravé jméno při křtu – byl Kryptohebrej, a konečně že Dílo nelze chápat ani interpretovat bez seznámení se základním fenoménem jeho vnitřního i vnějšího judaismu.

Escrivá měl stejně jako jeho rasoví bratři Židé licoměrnost v krvi, byl to farizej a pokrytec, který věřil spíše Talmudu a jeho učení, nežli evangeliu s jeho radostnou zvěstí.

⁴⁴¹ Anonym, *Židovsko-zdenářské působení na koncilu*, 1964.

⁴⁴² Jean-Marie Lustiger, *Vyvolení Boží*, Madrid 1989, str. 16.

⁴⁴³ Tamtéž, str. 17.

⁴⁴⁴ Pozn. něm. překl.

⁴⁴⁵ F. Lelotte, *Konvertité 20. století*, Madrid 1956, str. 39.

⁴⁴⁶ Časopis *Interviu* č. 780, 22.-28. dubna 1991, str. 28.

⁴⁴⁷ Cecil Roth, *Dějiny marranů*, str. 27.

Escrivá užíval Církev jako nástroje k vytváření skupinek, v nichž se pak nezkušení křesťané stávali obětmi jeho rejdu.

V biografii o Escrivovi de Balaguer postrádáme dva podstatné prvky jeho neblahé osobnosti. Jsou zatajovány dvě skutečnosti, tak důležité pro porozumění tomuto muži i jeho Dílu: že byl Žid a vytvořil Opus Dei ke službě cílům skryté a temné judaistické moci, ale rozhodně ne k větší cti Boha a jeho Církve. *Escrivá si posloužil Církví a nikdy ne naopak.*

Již od samého začátku nám musí být nápadné, jak často Escrivá během života měnil své jméno – ostatně mezi Židy je to běžná praxe. Jeho nezpochybnitelně doložené a pravé příjmení zní „Escri**b**á“ a je takto i zapsáno v civilním registru. Podle etymologického významu se odvozuje od latinského slova „scriba“ a podle prvního a jediného významu ve „Slovníku španělského jazyka“⁴⁴⁸ znamená „učitele a vykladače zákona mezi Hebreji“.

V mojžišském zákonu je užíván prastarý hebrejský slovní kořen „sopher“ ve významu „psát“ k označení znalce Písma, tedy muže (ženám je zakázáno studovat a vykládat Zákon), který se věnuje přísnému střežení a zachovávání židovských zákonů. Ezdráš je nazýván „znalec Zákona [scriba], zběhlý v zákoně Mojžišově“ (Ezd 7,6), který (Židy) učí slovům a příkazům, jež Pán uložil lidu Izraele a uzavřel s ním smlouvu a svazek. Znalec Písma byl tedy knězem.

Tito znalci měli vždy veliký vliv u panovnických dvorů Judeje i Izraele, především za vlády králů Davida a Šalamouna. Ve 39. kapitole knihy Ecclesiasticus (Kniha Sírachovcova) jsou oslavováni jako strážci moudrosti a proroctví. Za času krále Šalamouna existovaly dokonce školy, kde se vhodní adepti na tento úřad připravovali. V 16. kapitole Deuteronomia (5. Mojž.) je znalci Písma přiřčena také soudcovská úloha.

Znalci Písma byli již od babylónského zajetí učiteli Zákona, byli tedy učiteli-kněžími. Jejich vliv pak vedl k poručnictví nad lidem; povolání znalce Písma bylo považováno za „nejušlechtilejší“ a jeho představitelé se stali strážci a vykladači mojžišského zákona... Znalci Písma se seskupovali a organizovali v synagógách, přičemž se rozštěpili na různé směry jako saduceji, farizeji nebo esejci. Znalci Písma zpočátku ke své práci užívali ústní tradice. Později zkompilevali pravidla a zásady do *Mišny*. První a přední povinností znalci Písma bylo pečlivé shromažďování a uchovávání židovského Zákona. Tak například Talmud stanoví, že „kdo by zapomněl jeden [jediný] z naučených příkazů, ztratí život“.

Než se někdo stal znalcem Písma, musel projít učením. Byli to tzv. *talmid*, tj. studenti, kteří byli v trvalém styku se svým mistrem, naslouchali jeho učením a od čtyřicátého roku věku (pokud si osvojili dostatečné množství látky) byli jmenováni učiteli (*hakam*). Znalec Písma byl autoritou v urovnávání zákonodárných, náboženských i rituálních sporů, a měl klíčové postavení v justici, správě i výuce.

Také jen jim bylo dovoleno vstupovat do sanhedrinu. Farizejská strana sanhedrinu se skládala výhradně ze znalci Písma. Ti byli současně – v širším smyslu – nositeli tajné nauky, „esoterické tradice“. Kabbala byla hermetickou naukou znalci

⁴⁴⁸ *Slovník španělského jazyka (Diccionario de la Lengua Española)*, Královská jazyková akademie, 19. vyd. 1970, heslo „Escriba“.

Pisma, kteří udržovali její znalost. V Jeruzalémě, kdy své učení vykládali, sedávali lidé na znamení podřízenosti u jejich nohou.

Náš stručný přehled nebo pokus o interpretační klíč ukazuje dědičné zatížení, které měl Escrivá ve své krvi i genech. Rodné jméno jeho původního příjmení⁴⁴⁹ „Escriba“ je totožné s „rabínem“. Je tedy již zřejmé z rodného jména a zní „escriba“ proto, že jeho – časově i příbuzensky více či méně vzdálení předci – byli „učiteli a vykladači zákona mezi Hebrejci“, tedy rabíni. Sám Kristus na mnoha místech evangelia mluví o stavu a charakteru „zákoníků a farizejů“, jací byli, jak se podváděli, jaké myšlenky chovali a jak velká byla jejich obojetnost a licoměrnost.

Escrivá de Balaguer byl Židem podle těla i ducha.

Jeho Dílo, nám už známá sekta, již byl charismatickým vůdcem, byla vytvořena podle vzoru malých a neproniknutelných *židovských obcí*, tzv. kahalů. Opus prostě *nemohl nebýt* ghettem. Jeho neznámé a utajované zákony a stanovy, nedostatek upřímnosti vůči svým ostatním bratrům křesťanům, jimž byla upírána příslušnost ke klanu, jeho vzájemné poskytování pomoci (ale jen vlastním členům), touha po penězích a zisku, členům vštípené finanční instinkty, vzývání zlatého telete, hesla a tajná znamení, hotovení testamentů k němuž byli členové zavázáni, i všechny jeho ostatní zvláštnosti jsou pouhým *prodloužením zákonů kahalů, propašovaných do Církve*.

Escrivá si rád dodával křesťanského zdání, ale jeho skutečné pozadí bylo židovské. Stejně židovská byla obchodnická profese jeho otce, tak typická pro židovské a marranské obce. Dějiny židovské čtvrti Huesca nám k tomu uvádějí bezpočet příkladů. Mezi obchody židovské čtvrti k roku 1238 se připomíná krám proslulého obchodníka s hedvábím Abraima Aborraveho. Je rovněž zaznamenáno, že jistý Xalema Xuri byl obchodníkem hedvábím a dvorním dodavatelem.⁴⁵⁰ Již r. 1290 dostali obyvatelé židovského města povolení k provozování barvířství a obchodu se starým šatstvem. Máme také zprávy o židovském obchodu s oděvy. Jedněmi ze známých vetešníků byli například Abrahim Alamaca z Huescy nebo Židé Salomón Ablatorrell a Mosse Abulbaca, hadrář stejně jako Escrivův otec. Posledně jmenovaný byl r. 1311 potrestán pokutou 1 500 zlatých a navíc i odškodněním za vědomé koupení šatstva, které jemu podobný Žid Caredin ukradl v obci Sariñena.

Židé v Huesce – odkud pocházel Escrivá de Balaguer – byli tak dokonale a hluboce spojeni s textilním obchodem, že v samém ghettu existovala dokonce zvláštní čtvrť obchodníků s hedvábím.⁴⁵¹ Podle výčtu povolání byli tamější Židé také lékaři, barvíři, krejčí, zlatníci, kramáři a lichváři a obchodovali s kožešinami, hedvábím a kořením.⁴⁵² Escrivova rodina se věnovala obvyklé činnosti svého kmene, tj. obchodu s textilem, a jak bylo uvedeno již ve II. kapitole, nezůstal jeho otec po prokázaném podvodu ve městě a v noci uprchl, aby nabyté peníze nemusel vrátit svým věřitelům.

⁴⁴⁹ Pokud mají Španělé dvojí rodné jméno resp. příjmení, pak je první (po otci zděděné příjmení nebo u žen získané sňatkem) jménem rodným; p. němec. překl.

⁴⁵⁰ Antonio Durán Gudiol, *Židovská čtvrť v Huesce*, Zaragoza 1984, str. 34.

⁴⁵¹ Tamtéž, str. 34 ad.

⁴⁵² Tamtéž, str. 42.

Escrivá byl potomkem rabínů z Huescy a okolí. Roku 1480 bylo v Huesce devět rabínů, kteří praktikovali v tzv. *aljamas*, což bylo mezi rabíny oblíbené označení židovských obcí. Tyto aljamas byly usazeny a soustředěny v tzv. *call* nebo *caller*, pojmenování pro obce nebo čtvrti, kde sídlili Semité. Slovo je odvozeno z hebrejského výrazu *kahal*.

V Barbastru samém žilo vlivné judaistické obyvatelstvo, přestože byl rabinát obsazován podle královského příkazu.⁴⁵³ Stála tam rovněž synagoga a z dějin města víme, že tamější Židé starou synagogu strhli a zřídili na jejím místě novou, která lépe odpovídala velikosti a významu obce. Když se král Alfons III., který se 3. října 1287 zdržoval v Ejeau, dozvěděl od Židů z Barbastra o chystané stavbě, pohrozil soudním řízením proti židovské náboženské obci v případě, že nová synagoga bude větší než původní.

Zajímavý a pozoruhodný dokument ohledně Kryptohebrejců v Barbastru nacházíme u Konráda Eubaera, který nás ve svém díle na základě původních listin a dokladů informuje, že papež Benedikt XIII. 27. dubna 1415 nařídil přeměnit synagogu v Barbastru na kostel, protože se Židé tamější aljamy obrátili na křesťanství.⁴⁵⁴ V Barbastru žilo páté nejvýznamnější židovstvo Aragónie. Místní aljama se nacházela v bezprostřední blízkosti vodního hradu u městských hradeb, a Jakub I. v dubnu 1271 tamější vlivné židovské obci povolil do nich prorazit bránu, takže Židé pak měli přímý přístup do městských ulic. Průchod byl tak široký, že jím mohl projít člověk nebo soumar. Aljama v Barbastru byla obžalována z lichvy, a na základě provedeného vyšetřování jí byla v dubnu 1298 uložena pokuta 1 000 zlatých.

Fenomén falešného obrácení Židů na křesťanství začal v Huesce již ve chvíli jejího dobytí Aragonci za krále Pedra I. roku 1096. Proslul případ rabína Moisé Salfardóa, který r. 1106 přijal v tamější katedrále křest, vstoupil do kléru a napsal dvě díla *Disciplina clericalis* a *Dialogy proti Židům* (*Diálogos contra los judíos*). Konvertitou byl také kanovník katedrály, Pedro de Almería. Biskup Vidal de Canellas nás upozornil na zajímavý doklad jeho přetrvávající náklonnosti k judaismu: v testamentu totiž odkázal 300 zlatých jistě Urrace, která byla židovského původu. Všeobecně známé a příznačné bylo hromadné obrácení rodiny z Azach abin Longo, řečené Abelongo. Podobně tomu bylo i v případě rodin ze Sant Vicente a Santágel. Některé z nich také pocházely z Barbastra, jako rodiny Alborit (Albás), Azacha, Avin, Salomón, Argelet...

V aragonském království bylo usazeno 35 židovských obcí. Některé z nich podléhaly bezprostředně koruně, jiné církevní nebo panské vrchnosti.

Escrivá se stále ohlížel po minulosti. Do judaistických principů hluboce vnořená mysl jej při psaní základní práce, *Cesty*, podnítila k volbě formy moralizujících přísloví, krátkých sentencí a káravého obsahu. Takové morální poučování v podobě duchaplných výroků – mnohdy dvojznačných a připouštějících odlišnou interpretaci – bylo v literární produkci konvertitů a Kryptohebrejců velice časté a při bližším zkoumání vyjevuje své hispano-hebrejské duchovní pozadí. Tradice konvertitů 16. a 17. století, zvláště pak konvertity vytvořená asketická literatura, je ožívována moralizujícími aforismy.

⁴⁵³ Tamtéž, str. 56.

⁴⁵⁴ Francisco Cantera, *Španělské synagogy*, Madrid 1984, str. 170.

Pátráme-li po pramenech nebo předchůdcích Ecsrivovy *Cesty*, nezbytně narazíme na takové díla, jako *Jistota cesty* (*La certeza del Camino*) – zde se objevuje přímo výraz „cesta“ – Abrahama Pereira nebo na jeho další knihu *Zrcadlo marnosti světa* (*Espejo de las vanidades del mundo*). Dále připadají v úvahu práce konvertity Luise de Granady *Rukověť pro hříšníky* (*Guía de Pecadores*) a *Úvod do vyznání víry* (*Introducción al símbolo de la Fe*) nebo kniha Diega Estelly *Podání marnosti světa* (*Descripción de las vanidades del mundo*), případně také polemický traktát Kryptohebreje Miguela de Molinose *Duchovní vůdce* (*Guía Espiritual*). To všechno jsou konzultované a použité modely, ukázkové stereotypy. Některé maximy byly přímo opsány nebo použity jejich myšlenky, když Ecsrivá roku 1934 v Cuence redigoval své *Duchovní reflexe* (*Consideraciones Espirituales*). Tak se totiž původně nazýval náčrtek a koncepce prvního vydání toho, což bylo později pod názvem *Cesta* zpopularizováno jako katechismus „vyvoleného lidu“ – za ten se totiž členové Opusu rádi vydávají! *Cesta* má samozřejmě svůj autentický a inspirační protějšek především v *Talmudu*, v tomto prapůvodním a všezahrnujícím zdroji Ecsrivova vnuknutí!

Všechny zmíněné knihy jsou psány na platformě moralizujících přísloví a klateb, jemného přediva pokynů a didaktického zaměření. Jejich pravidla, předpisy a normy vykazují specifické známky, které nám dovolují rozpoznat, že autorem byl moralizující konvertita, marran, používající sémantických triků. V obou světech identické pojmy jsou podávány ve smyslu, odpovídajícím judaistickému cítění, myšlenkám a věrouce. Jde o sémantický podvod, postavený na pozměňování smyslu a výpovědi daného výrazu a významu slov s použitím mluvy, oscilující mezi zbožností a karikaturou.

A přesně v této linii myšlení a jednání je věta, kterou Ecsrivá tak často a rád opakoval: „My jsme zbytek lidu Izraele. Jsme tím, co zůstalo z lidu BOŽÍHO...“ Tato sentence byla Ecsrivovy tak milá, že ji dokonce Vincente Gracia převzal do svého románu *Ve jménu Otce*,⁴⁵⁵ kde je Ecsrivova póza vyličena takto: „Otec se vztyčil, pozdvihl paže a hrozivým hlasem zvolal: ‚Mé dcery, my jsme lid Izraele! My jsme lid Izraele!... ‘ – Znovu a znovu se raduje z téhož výroku: ‚My jsme zbytek lidu Izraele!‘“

Ecsrivova zdánlivá pokora byla stejně falešná jako on sám. Jednou při modlitbě hlasitě pronesl: „Tvůj prašivý osel se Ti nabízí...“, načež se mu mělo shůry dostat odpovědi samého Boha: „Osel byl v Jeruzalémě mým trůnem.“⁴⁵⁶

Ecsrivův semitský profil byl tak nápadně zřetelný, že jeden madridský kněz, přítel spisovatele Luise Carandella, si v rozhovoru o Dílu „zavtipkoval, že se Opus Dei skládá ‚z jednoho znalce Písma [escriby] a sedmdesáti tisíc farizejů‘, a připojil otázku, zda snad Ecsrivá není židovského původu“.⁴⁵⁷ – K tomuto detailu se vyjádřil antropolog Julio Caro Baroja, který Ecsrivův [židovský] původ ani nepotvrdil, ani nevyvrátil, přesto však upozornil, že k jeho ukrytí asi není žádného lepšího rodného jména.

⁴⁵⁵ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, str. 63.

⁴⁵⁶ Michael Walsh, *Skrytý svět Opusu Dei*, str. 211.

⁴⁵⁷ Luis Carandell, *Život a divy...*, str. 80.

Příliš pak už neudiví, že ředitel diecézního semináře v La Rioja ve svém hlášení diecézní synodě roku 1985 obvinil klérus Opusu Dei z „lovu na heretiky“ a dodal: „... věří, že patří k Melchisedekově rase“, ⁴⁵⁸ což je jasná metaforická narážka.

Svůj příznačný božský původ a smlouvu má s nikým menším než samotným Bohem. Tuto „realitu“ poznal Escrivá osobně „jednoho letního dne roku 1931 ve voze madridské pouliční dráhy. Na otázku, jak vyplnit poslání, které mu Bůh svěřil o tři roky dříve, 2. října 1928, dostal oslnující odpověď slovy druhého žalmu, která se mu zaryla do mysli: ‚Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.‘ S duší přeplněnou radostí začal jako dítě hlasitě opakovat: ‚Abba, Otec, Abba, Otec! Abba! Abba!‘“ ⁴⁵⁹

Plným právem byl Escrivá oznámen zvláštnímu tribunálu pro potírání zednářstva, protože přesně vzato ve Španělsku katolického vzestupu a hlubokých křesťanských pocitů musel být Opus Dei židovskou odnoží zednářstva“ ⁴⁶⁰ – Rovněž Sváté officium ve Vatikánu bylo v tomto smyslu upozorněno.

Historika, kterou v biografii ve vši počestnosti vypráví Escrivův největší opěvovatel, ⁴⁶¹ nám líčí, jak „v Caracasu 14. února 1975 povstal mladý muž s hustým a širokým plnovousem, který jen podtrhoval jeho šťastný výraz.

‚Otče, já jsem Žid...‘

Zakladatel Opusu jej přerušil: ‚Mám rád Židy, protože miluji Krista [jak pomatené!], který je také Žid. Neříkám ‚byl‘, nýbrž ‚je‘: Iesus Christus, heri et hodie, ipse et in secula (Ježíš Kristus, včera, dnes, na věky). Kristus žije dál, a je Žid jako ty. Druhou největší láskou mého života je Židovka, nejsvětější Maria, matka Ježíše Krista. A to takovou měrou, že na tebe pohlížím s láskou.‘“ – Zde promluvil Escrivův židovský instinkt, který často nedokázal ovládnout, i když jeho přirozenost byla „vyšperkována“ narážkami na Boha a Jeho Matku, takže celá záležitost se výrazově oslabila tím způsobem, že sdělení bylo srozumitelné a on sám se přesto neodhalil. ⁴⁶²

Jedním z lidí, kteří dobře znali skutečné Escrivovo nitro, byl jeho židovský přítel, profesor Viktor E. Frankl, odborník v psychologii, který nám zanechal početná svědectví svých styků se zakladatelem Opusu, v nichž potvrzuje Escrivovu schopnost přizpůsobivosti a přetvářky, vrozenou jeho rase. Obzvláště zdůrazňuje jeho až „ohromující schopnost přizpůsobení se partnerovi v rozhovoru. Žil zcela v současném okamžiku a plně se mu oddával“ ⁴⁶³

Escrivá byl natolik Židem, že si v souladu s židovským obyčejem nepřál, aby jeho rodiče byli pochováni v křesťanském hrobě na katolickém hřbitově, v čemž ná-

⁴⁵⁸ Michael Walsh, str. 131.

⁴⁵⁹ Dominique Le Tourneau, *Das Opus Dei, Oikos-Tau*, str. 132.

⁴⁶⁰ Tamtéž, str. 46.

⁴⁶¹ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, str. 263.

⁴⁶² To je skutečně prastarý a pořád nesmírně účinný trik Kryptohebrejů. U Maurice Pinaye (*Spiknutí proti Církvi*, Madrid 1963, str. 526) čteme (s odvoláním na velkého historika J. Amadora de los Ríos), „že mnohé z rodin židovského původu odvozují své počátky od Davida a chlubí se přímým příbuzenstvím s Pannou Marií“! Dokonce vysloveně zcela nevěřící Žid Bernard Lazare (*L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, [1894], reprint Ligugé/Vienne 1969, str. 43) se pokouší zmást křesťanům svědomí lstivou otázkou: Kdo by mohl v celém křesťanstvu brát vážně, že se klaní chudému Židovi a prosté Židovce z Galileje?“

⁴⁶³ W. J. West, *Opus Dei, fikce a realita*, str. 54.

sledoval Hebrejce, kteří kosti svých předků (v případě jejich exhumace) nosili při sobě. Nechtěl, aby tělesné pozůstatky jeho rodičů ležely v posvěcené zemi, a proto je nechal uložit do krypty domu Opusu v madridské Calle de Diego de León. Podle platných předpisů o pohřebnictví šlo o exhumaci s pochybnou legitimitou, protože těla byla k poslednímu odpočinku uložena mimo k tomu účelu určená místa.

Dalším nápadným sklonem Židů je „vyhledávání příbuzenských vztahů ke šlechtě“.⁴⁶⁴ Pokud jde o podvodné nabytí titulu „markýze z Peralty“, k němuž Escrivá neměl absolutně žádnou legitimitu ani původ, byl to výhradně jeho židovský instinkt, který jej přivedl na trh světských marností, kde se ke konečnému přiznání titulu musel uchýlit nejen k podvodu, nýbrž i padělání listin a navádění k porušení povinnosti vysokých státních úředníků španělského ministerstva spravedlnosti, kteří byli zavázáni Opusu Dei.

V tomto případě jde současně o jasný důkaz nepatrné spolehlivosti (Židy všech dob hromadně praktikované) změny jména. Vzpomeňme na Mendizábalu, původce pověstného vyvlastnění kostelů, pochybného liberála, skutečným jménem Alvarez y Méndez, který si podle Caro Baroji „v souladu s rozšířeným zvykem změnil rodné jméno“.⁴⁶⁵ Na systém změny vlastního jména i jména místa původu nás upomíná i Blázquez Miguel, když v pasáži o kryptojudaismu říká, že to byla mezi Židy běžná a uznávaná technika.

A protože je zde právě řeč o taktice, technikách a způsobech jednání, je příznačné, jak se Escrivá zachoval 28. března 1975, kdy si ve vší tichosti připomněl zlaté kněžské jubileum podle své zásady: „Skrýt se a zmizet, to je moje“⁴⁶⁶ – tedy archetypické kredo Kryptohebrejců.

Podle historika Pulgara byli konvertité v Aragonii „početní“⁴⁶⁷ a podle židovského historika Baera „žilo v aragonském království kolem šesti tisíc židovských rodin, což bylo relativně mimořádně mnoho“.⁴⁶⁸ – Proslulá *Zelená kniha Aragonie* (*Libro Verde de Aragón*) je dokumentárně doložená a až děsivá studie o znečištění krve⁴⁶⁹ v mnoha šlechtických rodinách Aragonie, kde ve skutečnosti byla značná

⁴⁶⁴ Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, str. 128.

⁴⁶⁵ Julio Caro Baroja, *Osud španělských Židů*, str. 416.

⁴⁶⁶ Dominique Le Tourneau, *Das Opus Dei*, str. 19.

⁴⁶⁷ Nicolás López Martínez, str. 103.

⁴⁶⁸ Baer, *Židé*, díl I, str. 813.

⁴⁶⁹ Zde musí být výslovně upozorněno, že představy a slovní obraty o „nečisté“ krvi byly ze židovské strany už velmi dávno v oběhu, než si je přivlastnili španělští křesťané – přirozeně ve zcela opačném smyslu. Tak např. už *Babylonský talmud* zcela nedvojsmyslně učí o údajné méněcennosti nežidovské krve: „... prolítí krve Nežida Nežidem a Izraelity Nežidem je trestné, prolítí krve Nežida Izraelitou trestu nepodléhá...“ (Traktát Synhedrin VII, 5 [fol. 57a], Goldschmidovo vyd. [viz výše!] díl VIII, str. 691). – V brožuře *Rabín o gojímeh*, uložené v písemnostech vídeňského parlamentu jako autentický dokument, se říká: „Musíme podporovat uzavírání manželství mezi Židy a křesťany, protože židovský národ tím může jen získat. Určité množství nečisté krve, přinesené takto do našeho Bohem vyvoleného národa, ho nemůže zničit a naše dcery tímto manželstvím dosáhnou spojení s rodinami, které mají moc a vliv...“ (cit. podle *Deutsche Zeitung*, 15. března 1901, přetištěno v *Ostdeutsche Rundschau*, 4. prosince 1917). – Proslulý sionistický vůdce Alfred Nossig napsal r. 1922: „Jestliže je krev zvláštní míza, pak o židovské krvi to platí mnohem více. Jediná kapka židovské krve ovlivňuje duchovní fyziognomii rodin po řadu generací“ (*Integrales Judentum*, Wien-Berlin-New York 1922, str. 76). A ještě zřetelněji: „Teprve Abrahám jako kontrahent smlouvy přišel na myšlenku ustanovení zvláštního kmene a

část privilegovaných vrstev židovského původu. Bernáldez nás ve svých *Dějínách katolických králů* informuje o tom, že „někteří [Židé] po získání poct, královských úřadů a projevů přízně krále a pánů se rychle mísili se syny a dcerami starých křesťanských a bohatých rodin“, ⁴⁷⁰ a vypočítavě začali vést dvojí život.

Pro Kryptohebreje jako byl Escrivá de Balaguer se nakonec *etika zredukovala na jednání v zájmu vlastního prospěchu jako na nejvyšší cíl v hierarchii hodnot*.

Cobo Martínez považuje Escrivu de Balaguer za „nejkvalifikovanějšího a nejúspěšnějšího služebníka judaismu“. ⁴⁷¹ – Prokázané služby židovské věci i škody, které jeho činností Církev utrpěla, mu nepochybně propůjčují čestný titul „nejmilejšího syna Izraele“.

Jeho náklonnost ke skrývanému životu a neúnavné výzvy k praktikování nikoli Kristem kázané lásky, křesťanské lásky k Bohu a bližním, nýbrž k následování „třiceti skrytých let Páně“, spojené s posedlostí ctižádostivosti a poslušností, přesně odpovídají požadavkům hebrejského náboženství, nepostaveného na víře, ale na příkazech nekompromisního zákona. Escrivá to ostatně sám exaktně formuloval slovy: „Povždy poslouchat znamená být mučedníkem a nezemřít!“ Slepá poslušnost je stavěna nad lásku a pravdu – a to je velký rozdíl.

Jak správně říká Don Julio Caro Baroja, „je třeba se varovat krvelačných vlků, kteří se mezi námi pohybují skryti v rouše beránčím“. ⁴⁷²

Kabbalistická symbolika Opusu Dei

Jestliže byl Escrivá synem židovského kmene, musely být jeho symboly a znamení – jako grafické a interpretační zpodobnění podvědomí – v souladu s jeho po-

spojení jednoty řádu s jednotou rasovou. Tím dal základ ideji, na níž spočívá nejmodernější ze všech věd, eugenika: že je třeba o jisté vyšší cíle lidstva usilovat nikoli logickou, ale biologickou cestou, že vyšší lidský typ nelze vytvořit pouhým šířením myšlenek, přesvědčováním, nýbrž výhradně *plozením*. Nový nositel smlouvy se nemá zrodit z jeho *ducha*, nýbrž z jeho *beder*. Kmen, který nechce být jako ostatní, musí se povznést přísnou výchovou, zachováváním čistoty krve, nejen ideou *spásy*, nýbrž i jejím uskutečňováním“ (tamtéž, str. 4). – Židovský profesor Israel Shahak pranýřoval r. 1980 princip „čistoty krve“ na němž spočívá „rasismus“ moderního státu Izrael. Doslova píše: „Předpokládejme, že se před sto lety nějaký Žid oženil s Nežidovkou, která nepřestoupila ‚náležitě‘ k židovství, nýbrž se pouze cítila být Židovkou. Předpokládejme dále, že by tato manželé měli dceru, která by se provdala za Žida a měla s ním děti. Podle izraelského práva by se na tyto děti a jejich potomky hledělo jako na Nežidy. Ti, u nichž je odhalen jejich ‚nečistý‘ původ, jsou ‚Židé‘ (neboť se Židy cítí být a sociálně jimi jsou), ale právně jsou ‚Nežidé‘... V mnohých případech jsou odmítáni jako dárci krve, protože jejich krev je považována za ‚nečistou‘“ (cit. podle bonnského deníku *Vereinte Nationen* č. 6/80, prosinec 1980). – V kanadském deníku *Globe and Mail* byl 3. června 1989 citován rabín Jishak Ginsburg ohledně izraelského masakru Palestinců: „Zabíjení Palestinců je oprávněné, protože krev Židů a Nežidů je rozdílná“ (cit. podle *Remer Depesche* č. 1/červen 1991). 28. září 1991 vznesla izraelská právníčka a bojovnice za lidská práva Felicias Langerová v rámci jedné přednášky ve Švédsku následující obžalobu: „V Izraeli nás učili, že krev a krev není vždy totéž“ (cit. podle *Remer Depesche*, prosinec 1991).

⁴⁷⁰ Bernáldez, *Dějiny katolických králů*, díl II, Madrid 1870, str. 600.

⁴⁷¹ Nicolás Cobo Martínez, *Nezaměnitelný maják*, č. 23, červen 1988, str. 10.

⁴⁷² Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, str. 133.

stavením. Escrivovo dílo *Opus Dei*, jeho pýcha, nástroj i obrovský podvod, musel nesmazatelně nést emblémy a alegorie, souvisejícími s kabbalou. Naše pátrání jsme začali s touto pracovní hypotézou, a výsledky byly opravdu překvapující.

Na stopu nás uvedl oficiální pochlebovačný životopisec Escrivovy postavy touto pasáží: „Madridem kolovaly pověsti, že jeho kaple byla plná kabbalistických symbolů...“⁴⁷³ – Mluvílo se také o oválné kapli domu v Calle de Diego de León. Dominikán Severino Alvarez, děkan fakulty církevního práva římského Angelica, vyprávěl již r. 1950, že Svatému officiu v Římě došla oznámení proti *Opusu*, v nichž se mimo jiné naráželo i na heterodoxii Díla. Bylo upozorňováno na *eliptickou formu* kaple, na viditelně umístěná znamení a na nekonvenční formy. Generální představený dominikánů proto využil chystané cesty otce Severina do Španělska a uložil mu navštívit pochybnou kapli a informovat jej o všem, co v ní uvidí.

Tehdy se objevovaly první náznaky, poukazy a komentáře na užívání *šifrovaného písma*. Byl konec roku 1939, když *Opus Dei* otvíral k rezidenci v madridské, ke Calle de Jenner přiléhající kapli, která od samého počátku vyvolávala ve věřících znepokojení a rozpaky. Od úst k ústům šla řeč, že je „kaple vyzdobena kabbalistickými a zednářskými znaky, a tvrdilo se také, že Escrivá s pomocí rafinovaných světelných efektů kouzlí levitační úkazy“.⁴⁷⁴

Mimo to byla za „odnož mezinárodní židovské organizace označena s Dílem propojená iniciativa Společnost pro intelektuální spolupráci (SOCOIN). V době, kdy se tato věc přihodila, tedy v zakladatelských časech *Opusu*, tvrdil jistý profesor mezinárodního práva, že v hebrejském slovníku narazil na pravý význam zkratky SOCOIN, která odpovídá názvu hebrejské *sektu vrahů a zabijáků*“.⁴⁷⁵

Zvláštní tribunál k potlačování zednářstva a komunismu, který byl také pověřen hájením bezpečnosti státu, vyšetřoval r. 1940 José Mariu de Balaguera a kladl mu za vinu, že se „za jménem *Opusu Dei* skrývá židovská odnož zednářstva“.⁴⁷⁶ – Tak závažné a neobvyklé obvinění muselo mít nějaký podklad v okolnostech a skutečnostech, které se nyní pokusíme vyjasnit.

Prvním symbolem, který si *Opus Dei* přizpůsobil resp. přivlastnil a musí vzbudit naši pozornost, je používání *růže* jako identifikačního znamení. V této souvislosti nebude na škodu připomenout, že záležitost s růží není samovolným nápadem nebo vůbec čímsi náhodným. Naopak odhaluje závažnou souvislost, protože podle *Zoharu*⁴⁷⁷ označuje „pospolitost Izraele“ (viz Zohar, I, 1a). Otec Escrivá možná chtěl touto legendární narážkou připomenout několika málo zasvěceným, aby nezapomínali na své kořeny a závazky.

Ediciones Rialp, nakladatelství ve vlastnictví *Opusu Dei*, vydávající oficiální knihy i další texty, a současně propagandistický nástroj záplavy apologetické literatury, má za vydavatelský emblém obraz resp. znak růže. Je identifikačním znamením jeho nakladatelské práce, tržní značkou, znamením růže...

⁴⁷³ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, str. 246.

⁴⁷⁴ Marina Ricci, *Opus Dei*, in: časopis *30 dní (30 Días)* č. 5, květen 1990, str. 16.

⁴⁷⁵ Tamtéž, str. 17.

⁴⁷⁶ Tamtéž.

⁴⁷⁷ *Zohar* je nejdůležitější knihou kabbaly a sepsal ji ve 13. století španělský rabín Moses z Leóny.

Původ zavedení kabbalistického znamení růže sahá až do let španělské občanské války, kdy se Escrivá bez nějakých větších problémů zdržoval v „rudé zóně“. Byl předem informován o výsledku vítězného tažení Francových armád a včas s malou skupinkou zmizel z válečné oblasti pochodem přes Pyreneje až těsně k francouzské hranici, kde se uchýlili k nočnímu odpočinku do opuštěné ovčácké chaty. Ráno před dalším pochodem ostatní požádali Escrivu, aby sloužil mši, ale ten se z nepochopitelných důvodů zdráhal. Místo toho opustil horskou boudu a ztratil se ostatním z dohledu za sněhovým valem. Za chvíli se však vrátil v euforické náladě – podle očitých svědků – se zářícím obličejem a s *dřevěnou růží* v ruce, kterou mu, jak sám řekl, „dala svatá Panna, jež se právě zjevila“.⁴⁷⁸ Pro všechna Církvi *oficiálně uznaná* zjevení jsou spolehlivé důkazy. Pro zjevení, jehož bajku Escrivá roztrušoval, však neexistuje ani jediný, odhlédneme-li od jeho vlastního svědectví. Protože si byl sám vědom, že jde o zřejmou lež, už na svém tvrzení netrval, stejně jako Církvev toto „zjevení“ nikdy neuznala.

Přesto si později vymyslel hotovou legendu. Říkal, že růže byla napůl zahrabaná ve sněhu a „byla pro něj jasným signálem nové epochy v životě Opusu a jistoty, že období ‚sněhem zakrytých květinek‘ brzy skončí“.⁴⁷⁹ – Jde o obraznou narážku na jeho kryptojudaismus s dvojím očividným významem: za prvé růží a jejím smyslem, a za druhé skrýváním a pozdějším objevením se na povrchu.

Symbol růže představuje mimořádně důležitou součást *hebrejské kabbalistické tradice*.⁴⁸⁰ Již v žalmech a židovských prorockých písních jsou rudá a bílá růže symboly mravného a čistého života Izraele. Avšak kabbala jde se svými výklady mnohem dál. *Strom sefiroth*⁴⁸¹ je rozdělen do tří vertikálních sloupců, přičemž prostřední je věnován růži, která takto svou neoblomnou a přísnou levou částí i dobrou a milosrdnou pravou částí dodává stvoření rovnováhu.

Růže není otištěna pouze na všech publikacích, které vycházejí z nakladatelství Opusu Rialp, který mimochodem nese jméno vesnice, kde se roku 1937 o samotě Escrivovi – jenom jemu, bez nepohodlných svědků – údajně zjevila svatá Panna, ale od té doby se růže stala autentickým symbolem Opusu. Nesměla roněť chybět v Torreciudadu, nádherném chrámu, který byl zřízen z dobrotivých darů a finančních skandálů. V Torreciudadu najdeme růži vytesanou do kamene v kapli, v poutní kapli, v interiéru i na vnějších stěnách kostela, téměř na všech budovách velkého architektonického komplexu, zkrátka všude, abychom nezapomněli, že se nacházíme na místě s kabbalistickým posláním.

Zdá se také, že když zasvěcení členové Opusu z *lásky k materiálu líbají zem*, mumlají při tom templářské heslo: „Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam“ (Ne našemu, Pane, ne našemu, nýbrž tvému jménu budiž čest).⁴⁸² Byly také snahy dávat růži do spojitosti s významem, který měla v templářském řádu. Pro templáře byla růže a trn symbolem nesmírného významu.

⁴⁷⁸ Manuel Magaña, *Odhalení svaté mafie*, str. 156.

⁴⁷⁹ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opus Dei*, str. 19.

⁴⁸⁰ Juan Garcia Atienza, *Kabbala*, in: *Unbekannte Welt (Neznámý svět)* č. 31, leden 1979.

⁴⁸¹ Ústřední kabbalistický symbol, deset stromů „sefiroth“ (jedin. č. „sephirah“), představoval nejdříve a především deset základních atributů Boha, a teprve později dostal bezpočet druhotných významů; p. němec. překl.

⁴⁸² Ramiro Cristóbal, *Templáři, předchůdci Opus Dei*, in: *Historia* č. 6, září 1975, str. 62.

Vedle růže a jejího jasně kabbalistického poselství bylo zakladateli Opusu Dei také drahé grafické znázornění vodního ptáka, *hermetického znamení husy*, muří nohy. Zachovaly se Escrivovy vlastnoruční kresby kachen na křišťálovém skle, dřevě, porcelánu i na papíru. V exercijním domě v Molino Viejo (provincie Segovia) je dosud vidět na zdi namalovaná kachna, připisovaná samotnému zakladateli. Posedlost kresbami vodních ptáků je dalším dokladem Escrivových tajemných kabbalistických sklonů.

Jednou z dalších nejnápadnějších zvláštností je odstranění *Kristova zpodobnění z krucifixů*. Stejně tak málo se objevuje pro normální kříž typické INRI nebo černý břišní pás s nápisem *Mors mortem superavit* („Smrt překonána smrtí“).⁴⁸³ Podle zakladatelova pojetí byl pro Opus krucifix *kříž bez těla*. V důsledku toho tedy neuctívají a nemodlí se ke Kristově osobě, nýbrž *vzývají krvavé lešení, popravčí nástroj, holdují mučitelskému nástroji*.

Členové Opusu Dei nosí v kapsách svých kalhot kříže bez Kristova těla. Z ukřižovaného Syna Božího akceptuje a uznává Dílo za své pouze *prázdný kříž*. Escrivou předstírané zdůvodnění pak znělo v tom smyslu, že obnažené Kristovo tělo je většinou špatně uděláno a působí spíše odpudivě. Krucifix je symbolem víry, a dřík kříže připomíná místo, kde se Židé dopustili bohovraždy.

Je zvykem a závaznou normou, že v každém ústředí nebo domě Opusu „bývá umístěn černý kříž bez Krista, který má být dvakrát do roka uctíván“.⁴⁸⁴ Tyto heterodoxní, tj. nepravověrné praktiky jsou (jinak než v Církvi) rovněž cenzurovány jako jeho tajnůstkářství, jako jeho na rty přiložený prst.

Spojíme-li si nyní holý kříž s růží, máme růžový kříž (rozenkruciánský kříž). *Kabbalistická alchymie nezná nic důraznějšího a úplnějšího*.

Při dalším postupu hledání kabbalistických elementů narazíme na numerologii, tradiční vědu, z níž hebrejská kabbala čerpá svoji inspiraci, a je tedy samozřejmé, že ani v Opusu Dei se jejího užití nezřekli! Escrivova kniha *Cesta* obsahuje přesně 999 maxim neboli bodů a jejich počet není měněn v žádném novém vydání. Vysvětlení je velice jednoduché – pouhým převrácením se změní na apokalyptické číslo „šelmy“ 666, což vypovídá o eschatologickém charakteru Díla. Jeho historické poslání jasně naznačuje klíč: tvoří, stejně jako v judaismu, jeden z hlavních faktorů celé apokalyptické epochy. Jak nám Apokalypsa říká, je jméno šelmy vyjádřeno v písmenech, jejichž číselná hodnota dává 666.

V Escrivově knize není toto číslo zaručeně náhodné.⁴⁸⁵ Dante bohatě využil čísla 9 a ostatních násobků 3 ve své *Božské komedii*. V dimenzích života (srv. maximum 279 v *Cestě*), tři krát tři, 999, 666...

⁴⁸³ Jesús Ynfante, *Mlčení termitů*, Madrid 1979, str. 15. – Zmíněná páska je ve Španělsku patrně běžnou součástí krucifixů na rozdíl od nás; p. němec. překl.

⁴⁸⁴ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, str. 213.

⁴⁸⁵ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opus Dei*, str. 386. – Pozn. něm. překl.: Totéž uvedl Diethelm Brüggemann v novinách *fraktur* (3. května 1992, str. 8) a pokračoval: „V jiné podobně utvářené sbírce, vydané posmrtně s názvem ‚Šlěpěj rozséváče‘, publikoval [Escrivá] přesně 1000 bodů. Poslední, tedy tisící, zní: ‚Píši tento poslední bod, abychom ty i já mohli celou knihu zavřít s pousmáním. Vážený čtenář – ať již naivní nebo podezřavý –, větřící v 999 bodech ‚Cesty‘ kabbalistické tajemství, může zase klidně spát.‘ – Jinými slovy to znamená, že i zde bylo do knihy pojato pouze 999 pokynů, a usmívat se mohou jen auguři.“

Číslo 9 má esoterický význam prvního řádu do té míry, že představuje znamení devátého kabbalistického sephirah. Jak vysvětlil profesor Gershom Scholem z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, poznání významu a hlubšího smyslu čísel jako kosmických veličin pro kabbalisty a ty, kdož se přidali k celkovému vnitřnímu obsahu jejich teosofie, bylo „myšlenkovým systémem, který chtěl rozpoznat a popsat činnost božstva“.⁴⁸⁶ Nepřerušená souvislost čísla 9 (= *jesod*, tj. základ, základna) posloužila Opusu plným právem jako konstrukční model. Třikrát tři je devět, a tři devítky dávají 999, které stačí převrátit, abychom znovu dostali záhadné a významuplné číslo šelmy.

Dalším znamením, jehož Opus Dei používá ve svých vnějších projevech, je olivovník. Podle vysvětlení haggadah z Talmudu se Izrael zjevuje jako olivovník proto, že z něj získávaný olej se nemísí s ostatními tekutinami, a Izrael rovněž tak osvědčuje svoji jedinečnost. Dále pak kvůli tomu, že olej stále plave na povrchu, což je – jak říkají Židé – psáno v Zákonu: „Bůh tě vyvýší nad všechny národy“ (Dt 26, 19) a také proto, že se olivy musí lisovat, aby daly olej, a Izrael stejným způsobem získává užitek ze svých dílem fingovaných a dílem vyprovokovaných neštěstí a pronásledování.⁴⁸⁷

Za firemní znamení se u velkých holdingů, propojených s Opusem, užívá i jiného kabbalistického symbolu, jako v případě koncernu Rumasa. Je jím včela v šestiúhelníku, což přesně odpovídá grafickému zpodobení hebrejského jména „Deborah“ se všemi příslušnými dodatečnými významy.

Nakonec zbývá zdůraznit, že členové Opusu stejně jako židovští zednáři užívají jistých hesel a znamení. Zdraví se slovem „pax“ a odpověď zní „in aeternum“. Jde o heslo, kterým signalizují své členství a příslušnost k Dílu, tedy v pravém smyslu slova o druh zlodějské hantýrky k (skrytému) projevení své příslušnosti. Ke svým heslům a slovním obrátům užívají latiny a svatých slov, nebo za posvátná slova vyvolené slovní obraty, aby je takto mohli používat nejen sami mezi sebou, ale i v přítomnosti svých ostatních údajných bratrů, (katolických) křesťanů.

Exorcismus, s nímž se v Díle setkáváme, spočívá ve vykropení postele před spaním několika kapkami svěcené vody, seabemrškačství, v nošení kajícího pásu nebo spaní na podlaze jednou v týdnu, což symbolizuje putování k židovské zdi nářků.

Židovské ghetto jako model pro Opus Dei

Modelem a vzorem vnitřní stavby Opusu Dei není křesťanské společenství, zbudované na lásce k bližnímu. Vnitřní organizační schéma Díla, velitelská hierarchie i fungování jeho zákonů a norem je plagiát, převzetí náboženského, společenského a právního života obcí *židovského ghetta*, který je zcela regulován *Talmudem a rabínskými zákony kahalů*.

Escrivá de Balaguer vytvořil Opus podle obrazu a podobenství *židovského ghetta* tím prostým způsobem, že se život jeho obcí řídí týmiž zásadami a dodává jim

⁴⁸⁶ Juan Garcia Atienza, *Kabbala*, str. 45.

⁴⁸⁷ Hugo Wast, *Zlato*, str. 160.

tak vnitřní soudržnosti, spočívající na zkušenostech regulativních norem a předpisů, charakteristických pro zákony *Talmudu a rabínskoho kahal*.

Bez váhání můžeme stanovit tezi, že Escrivá jednoduše oblékl prastaré normy židovského duchovního života do křesťanských alegorií a křesťanského způsobu vyjadřování. Máme před sebou staré rabínské baňky, naplněné křestní vodou. Mluví se křesťansky, myslí se však a cítí hebrejsky.

Všechny formy chování včetně nesmiřitelnosti uvnitř skupiny vycházejí z ducha Talmudu. *Opus Dei je jeho institucí v lůně katolické Církve*.

Escrivá již v mládí poznal a přijal duch ghett. Jacob Brafmann v *Knize o kahal* podrobně vylíčil život, normy a správu židovských ghetť a těmito zásadami si posloužil Escrivá pro své Dílo jejich přesným okopírováním.

Obvykle se má za to, že být Židem prostě znamená vyznávat židovské náboženství, avšak *skutečnost je úplně jiná* – znamená to příslušet k národu, který se od ostatních liší a je nad ně povýšen v souhlase s vyvolením. Stejně tak jsou rozšířeny mylné představy, že synagoga není ničím víc než náboženským střediskem izraelitů, protože není vcelku známo, že nadto je také jejich *správním střediskem, zákonodárnou institucí, fôrem, soudním dvorem, školou burzou i klubem*.⁴⁸⁸ Synagoga je duší judaismu vedle nikoli snad Bible (Tóry), nýbrž Talmudu, který se materializoval v kahal. Tomu poslednímu zůstává Žid po celý život potají podřízen od okamžiku, kdy spatří světlo světa až do chvíle, kdy jsou jeho tělesné pozůstatky omývány ve vodě s povařenými růžemi.⁴⁸⁹

Kahal – stejně jako Opus – spravuje život svých členů a podřizuje je svým neomylným manýrům. *Kahal* je všude tam, kde žije skupina židovského obyvatelstva. Pokud je méně početná, mluví se o tzv. *kehillah*, má-li více členů a patří k ní rabín se synagógou, jedná se již o *kahal*, který disponuje jurisdikcí nad kehillahy blízkého i vzdálenějšího okolí. Pokud je počet členů židovské obce ještě značnější, takže v jednom místě jich žijí desetitisíce, jako např. v New Yorku, je zřízen *velký kahal*, jehož jurisdikce je rozšířena na kahaly celé oblasti. Kahal vystupuje a jedná jako neviditelná a současně absolutní státní moc, již se musí podrobit osobní vůle i jednotlivé zájmy, stejně jako v Opusu Dei, věrné kopii funkčního systému kahal. Kahal také vynáší rozsudky jako soudní dvůr a trestá [neposlušnost] jako nejprísnejší trestní orgán. Opus je v podstatě i nepřetržitý soudní dohled nad vzájemně se kontrolujícími členy. Kahal a Opus jsou dvě totožné reality.

⁴⁸⁸ Hugo Wast, *Zlato*, str. 14.

⁴⁸⁹ Toto a následující zpodobení přísně organizované židovské obce, kahal, vychází ze základního díla Hugo Wasta, které autor původně koncipoval jako samostatný celek, ale nakonec vyšlo ve dvou oddělených částech. Od 23. vydání však dílo existuje v původně zamýšlené jednotné podobě *Kahal* resp. *Zlato* (srv. Hugo Wast, *El Kahal – Oro*, 24. vyd. [Ediciones Thau S.A.] Buenos Aires 1984). *Kahal* vyšel poprvé 1935, *Zlato* 1939. Zhruba do té doby to byla tradiční struktura židovských obcí, jejíž intaktní existenci ještě k přelomu století přinejmenším mezi východním židovstvem jasně potvrzuje Bernard Lazare v knize *Antisemitismus* (1894), která se však začala později rychle rozpadat. Ke konci století již směly v *přísně ortodoxních* obcích existovat také kahaly *podobné* struktury, kterými se však spravoval pouze malý zlomek Židů. Při četbě následujících autorových vývodů je třeba mít tuto skutečnost na mysli, což však nic nemění na tom, že kryptohebrej Escrivá de Balaguer byl ve svém mládí ovlivněn (marranským) kahalem, který v tehdejší Španělsku ještě zcela bezpečně existoval; p. němec. překl.

Obchod, politika, hospodářství, náboženství i soukromý život až do nejmenších a nejintimnějších podrobností, vztahy mezi rodiči a dětmi, mezi mužem a ženou, pánem a služebníkem – to všechno je řízeno Talmudem a kontrolováno kahalem resp. Opusem, který je jeho konkrétním zřízením.⁴⁹⁰ Je zde naprostá shoda mezi rabínem, jenž učení vypracoval, a kahalem, který je aplikuje, o čemž veřejnost v zásadě nic neví.

Kahal i Opus si utvářejí vnitřní zákonodárství podle své úvahy a zálib, ale vždy v duchu zásad a dogmat Talmudu. Vskrytu jedná Beth Din, tajný soudní dvůr, který vynáší rozsudky v rámci tradičního soudnictví, přičemž jeho právní oporou nejsou texty zákonů, nýbrž vlastní judaistický duch.

Hlavní podvod spočívá v tom, že se *židovské obce i Opus Dei vydávají za sdružení pouze náboženského charakteru a za tímto zdáním skrývají svou pravou povahu. Prezentují se jako dobrácké a neškodné skupiny, zatímco ve skutečnosti jsou tajnými společnostmi, totálně kontrolujícími své příslušníky.*⁴⁹¹

Židé, stejně jako i oddaní členové Opusu Dei, představují jedince, totalitně poddané a podřízené izraelské obci resp. Dílu v politických, hospodářských, náboženských kulturních a dokonce i soukromých ohledech. Jsou nejubožejšími a nejnesvobodnějšími lidmi na celém světě, jsou otroky přání a věštby. Jsou zavázáni k utajování, je jim uloženo mlčení a slepá poslušnost vůči židovské obci resp. Dílu a jejím/jeho vedoucím orgánům, které zůstávají pro masu [veřejnosti] a dokonce i pro vlastní členy skryté a neznámé.

Jejich jediná svoboda spočívá v poslušnosti vůči nadřízeným a duchovním vůdcům – v povinné a odpřísáhnuté poslušnosti ve všech záležitostech práce a ideologie, stejně jako v náboženských a kulturních otázkách. Nesmí se nic stát bez definitivního souhlasu představených a duchovních vůdců, jež jako jediní razí a formují osobnost svých členů, kteří si na všechno musí vyžádat souhlas a není jim dovoleno vyvíjet vlastní iniciativu.

Opus Dei i judaismus jsou aktualizací dávného farizejství, které zajistilo (a zajišťuje) rabínům nejen roli kněží a velekněží, nýbrž také politických vůdců, totalitárních a ke všem záležitostem kompetentních vůdců židovských resp. opusovských obcí, rozptýlených po světě. A stejně jako rabíni, tak i vůdci Opusu dirigují své stoupence s největší bezohledností ve všech oblastech lidského života, na politickém, hospodářském náboženském a společenském poli, a dokonce i v jejich osobních záležitostech a problémech, k čemuž užívají propracovaného systému nátlaku a kontroly, špiclování a infiltrace ve všech projevech osobního i mravního života svých přívrženců, aby jim tak vnutili svou vůli a nadvládu.

Slovo „synagoga“ má podobně jako výraz „Opus“ tři významy: 1) nejnižší shromažďovací resp. základní buňka, 2) chrám příp. budova, která se od ostatních může měnit podle druhu daného teritoria nebo počtu zapsaných členů, 3) je synonymem židovského resp. pseudokřesťanského totalitarismu, jehož vůdcové se prohlásili za instanci bezpodmínečné poslušnosti.

Mezi Židy jsou to *parnasim* neboli členové regionálních či lokálních kahalů, v Opusu duchovní vůdci (kněží Díla jimi mohou, ale nemusí být), kteří skutečně ří-

⁴⁹⁰ Hugo Wast, *Zlato*, str. 16.

⁴⁹¹ Jean Boyer, *Nejhorší nepřátele našich národů*, str. 43.

dí místní obce a plánují pronikání svých členů do všech stavů, stran a skupin v politice, hospodářství atd., aniž by se starali o jejich momentální ideologii. Proto potkáváme Židy a členy Opusu v řadách stran a organizací tzv. pravice, levice i středu. Poslání infiltrovaných členů je následkem otrocké poslušnosti.

Izraelita Jacob Alexandrovič Brafmann říká, že kontrola každého Žida ohledně aktivit jeho veřejného i soukromého života je velice přesná až puntičkářská, že totalitní nadvláda židovské obce nad židovským jedincem je absolutní a nevymyká se jí ani intimita domácího krbu.⁴⁹² A stejně je tomu i v Opusu Dei.

Prostředkem k prosazení slepé a absolutní poslušnosti jsou nátlak, tísnivě omezující a bezohledné vyhrožování trestem věčného zatracení v případě neuposlechnutí bezprostředních nadřízených, pokořování a ponižování, kompromitování a blamování, a konečně i represivní opatření vůči těm, kdo by se dopustili zločinu proti obci. Ve skupinách tohoto typu se neposlušnost vůči vrchnosti rovná urážce Boha, sejítím s cesty „dobra“ a začátkem pádu do věčné „záhuby“. Neposlušnost je zde nejtěžším z hříchů. Netrpí se nedbání vůle představených a odpovídající (více než jen bratrské) pokárání je strašné.

K opatřením, užívaným vůči vzdorným a neposlušným Židům (a odpovídajícím témuž v Opusu), patří zejména tato:

- * Každý Žid musí při vstupu do „svatého synagogálního bratrstva“ podepsat kompromitující dokumenty, které od té chvíle už nikdy nespátí, ale o jejichž existenci dobře ví. V určitých časových odstupech musí obnovovat přísahu věrnosti ve veřejné a slavnostní formě, aby tak byla vyloučena sebemenší možnost, že by jednou učiněného kroku mohl litovat. Musí kahalů resp. Dílu prokazovat poslušnost i oddanost na život a na smrt, nesrovnatelnou s poslušností jakékoli jiné hodnotě nebo instituci, protože pravdu nachází pouze v daném vnitřním kruhu. Rabíni resp. duchovní vůdci Opusu musí být informováni o každé podrobnosti i tajemství, k nimž má Žid nebo člen Opusu přístup, ať už se týkají vojenské, politické správní či jiné oblasti života a podobně. Židé i členové Opusu takto po celý život zůstávají zatíženi jistým druhem hypotéky.

- * Interní zákony judaistické sekty nebo katolické mafie zavazují k internímu urovnávání sporů. Špinavé prádlo se pere doma. Kontroverze musí být předloženy rabínovi nebo nadřízeným Díla a jimi také řešeny. Skandál se nikdy nesmí dostat na veřejnost, která musí zůstat v nevědomosti o vnitřních záležitostech ghetta i Díla.

- * Neposlušnému Židovi – stejně jako numeriarerovi Opusu – je odpírán tělesný styk s manželkou (která je v rámci židovské a/nebo duchovní endogamie Opusu rovněž jeho členem) tak, že je na ni vyžadováno, aby jej svému muži odmítala do té doby, než se vrátí do ohrady podřízenosti se rozkazům představených.

- * Jako prostředek „svatého nátlaku“ jsou přípustné i peněžité pokuty, a to tím spíše, že Opus i judaismus jsou finančně nejlépe vybavené totalitární sekty na celém světě.

⁴⁹² Srv. tamtéž, str. 44.

* Fanatismus a nesnášenlivost jsou zde tak silné, že v případech závažné a zjevné neposlušnosti může dojít k fyzické eliminaci „odpadlíka“. V Opusu již byly početné případy „předvídaných“ i „tajemných“ úmrtí lidí, kteří příliš věděli. V judaismu jsou poměry totožné. Ve hře se nacházející zájmy jsou tak obrovské, že se nezaváhá před ničím.

* Každý příslušník obce je povinen hlásit jakoukoli známku odchýlení od udělených rozkazů. Proto také ve společenství založeném na udavačství nemůže existovat ani skutečné přátelství a důvěra, o bratrství už ani nemluvě. Udat pomýleného je zde chvályhodný čin, odhalení nepravověrných sklonů je kladným bodem pro udavače. Pomocí těchto jednoduchých metod je trvale zajištěna disciplína, a vybičovaný systém špehování a denunce perfektně funguje. V celém židovském světě i v Opusu vidíme, jak syn zrazuje otce, žena svého muže, a přítel přítele.⁴⁹³

* Trestem v případě tvrdošíjného setrvávání v „bludu“ odpírání poslušnosti a snahy setrást jeho skupiny nebo obce je *herem*⁴⁹⁴ neboli exkomunikace, což směřuje k jistému druhu občanské smrti. Co bylo dříve údajným bratrstvím, vzájemnou pomocí a přispěním, se rázem mění v ošklivost, odepření chleba a soli, zničení občanské existence. Dotyčný je bojkotován tím nejstrašnějším způsobem a ve všech směrech – jak hospodářsky, společensky, politicky, tak i na osobní úrovni. Pracuje se na jeho zruinování, sociálním izolování, diskreditování a omezování všeho druhu.

* Poslušnost je závazná i v případě předběžné cenzury četby, zábav, návštěv veřejných produkcí a dokonce i výběru přátel. Nežid je gój, cizinec. Kdo není členem Opusu, třeba je křesťan resp. katolík, není bratr.

Každá informace, kterou Žid nebo člen Opusu Dei dostane, smí být použita výhradně k prospěchu judaismu resp. Díla. Takto mají zmíněné skupiny dokonalou informační kontrolu, nepředstavitelně rozsáhlou a bezplatnou databázi. – *Vědění je moc.*

„Všichni Židé bez výjimky jsou povinni minimálně jednou týdně informovat své rabíny o všem, co viděli, slyšeli, četli atd. na svém pracovišti v armádě, politice, obchodu, tisku nebo kdekoli jinde, stejně jako jsou povinni podávat hlášení o všem, co viděli a slyšeli na ulici, v tržnici, ve škole, klubu, vzdělávacím zařízení a všude jinde, kde pracují nebo kam ‚měli příležitostný přístup‘.“⁴⁹⁵ – V Opusu se postupuje úplně stejně, protože všichni jeho členové jsou povinni účastnit se týdenních rozmluv se svým duchovním vůdcem, které se označují za „důvěrné pohovory“, aby jej informovali o všem, co se dozvěděli, co ve svém okolí viděli, slyšeli nebo četli. Na základě jejich údajů pak vedoucí vyhotoví a předá nadřízeným hlášení, které se

⁴⁹³ Mezitím se ovšem již dávno navzájem zrazují i Nežidé, jen aby se zalíbili Židům. Nejnovější příklad: 15. března 1997 hlásila würzburgská *Deutsche Tagespost*: „Gottfried Wagner ve své knize napadl vlastního otce.“ – A z dřívější doby: Co veřejně vytkl pravnuke Richarda Wagnera svému otci? Že poslouchal jisté „antisemitské“ výroky slavného skladatele! Zbývá dodat, že k nim došlo (pokud vůbec) v nejužším rodinném kruhu a navíc před třiceti lety...

⁴⁹⁴ Podle výše citovaného Brafmanna zní přesnější přepis slova „cherem“; pozn. překl.

⁴⁹⁵ Jean Boyer, str. 71.

potom podle důležitosti a závažnosti informací zasílá dále vedení ústředního domu Opusu v Římě.

V Opusu Dei mají také služebné. Institut provozuje centra, kde se dívky vyučují domácím pracím a jsou připravovány na službu v šlechtických a měšťanských domech – rozumí se, že jako oddané agentky Díla. Ve svém každotýdenním „důvěrném pohovoru“ musejí informovat, kteří lidé dům navštěvují, jaké telefonní hovory panstvo vede i o čem se v rodině mluví.

Stejně jako mezi Židy, platí i v Opusu povinnost hlásit všechno, co se děje uvnitř společenství ohledně dodržování zvyků a norem, zvláště v případech jejich porušení. V takovém případě nastupuje instituce, zvaná v Dílu „bratrské pokárání“. Povinné účasti na něm podléhá jak viník, který si vyčítá svoji chybu a nechává se pokárat, aby se polepšil, tak i duchovní vůdce, kterého (jako udavače) musí viník poprosit o účast na „pokárání“, což současně znamená, že je předem informován o obsahu žaloby.

Tyto praktiky zaručují kontrolu a vzájemné hlídání v nastolené atmosféře špiclování, zloby a podezírání, což znemožňuje normální soužití, ale současně jde o vzornou ukázkou judaismu neboli tzv. ducha Díla.

Povinnost denunciace s trvalým podezíráním a hlídáním v Opusu je kopií praktik, všeobecně běžných v *židovských ghettech*, kde se po členech vyžaduje informovat rabína o každé maličkosti. Rovněž účinky toho jsou v ghettu i v Dílu identické. Členstvo je zavázáno k špiclování a udávání, což je užitečné k udržení vnitřní soudržnosti dotyčné skupiny.

Týdenní „důvěrné pohovory“ a „bratrská pokárání“ představují úhelné kameny chodu Opusu podle Escrivových plánů, jimž také vděčí za své úspěchy i rozšíření po celém světě. Kdyby Opus tyto kontrolní techniky a mechanismy opustil, jeho budova by brzy dostala trhliny a nakonec by se z nedostatku životní síly naprosto zhroutila.

Obdržené, rozříděné, zpracované a podle obsahu a důležitosti vyšším stupňům předávané informace jsou klíčem k vytvářející se vládě, nadvládě, převaze, bezohlednosti a nemorálnosti.

V Opusu stojí v čele zemí i regionů různí lidé. Že jejich jména obecně neznáme, jistě není dílem náhody.⁴⁹⁶ Rovněž tak jsou v každé oblasti určité osoby systému, pověřené potají zvláštními funkcemi a úkoly, ve finančním, obchodním, vzdělávacím sektoru atd., aniž by jejich jména resp. poslání byla známa členské základně, o ostatních smrtelnících už ani nemluvě.

Život v ghettech zvláště působí u Židů – a křesťanů Opusu – na jejich osobnost i duše. Vytvořil skrytý a ostatní bližní ignorující „odlišný“ kmen, protože pro Židy i členy Opusu jsou „jim rovnými“ jenom ti, kteří jsou jako oni, to znamená pouze oni sami. Oni a jen oni jsou ti vyvolení, kteří uzavřeli smlouvu s Bohem, Dílo Boží, lid úmluvy, synové Izraele. Ostatní jsou nečistou pěnou a odpadem lidstva. Proto také má život a právní řád zákonů ghetta neboli jejich interní konstituce vždy přednost před občanským nebo politickým zákonodárstvím každého státu, v němž se usadili.

⁴⁹⁶ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, str. 60.

Pokud Židé přežili rozptýlení i nejrůznější osudové výkyvy, pak za to vděčí *duchu ghetta*, jenž v nich vypěstoval nemilosrdný fanatismus a sílu vůle, jež pak znovu vyvolává neuhasitelnou touhu po zlatě, moci a panování, což jsou rovněž premisy Opusu, které stejně jako v židovském ghettu od samého počátku plodí nenávist, nesnášenlivost a pýchu, tedy pocity vyčlenění, „vyvolení“ vůči svým protivníkům, tudíž ke všem, kteří nejsou Židy resp. členy Dila – jejich vášně a snahy jsou vybičovány do extrému.

Organizace Opusu i ghetta jsou totožné! Židé tvoří, jak by řekli Schiller nebo Fichte, stát ve státě.

Ghetto i Opus vědomě těží z nepravostí a náruživostí svých příslušníků. Jak potvrzuje Brafmann ve své knize o kahal, „bylo *zachování* judaismu možné pouze zavedením ghett. Řešením bylo a muselo být pouze odloučení se. Odloučení se řečí, odíváním, náboženstvím. Náboženství se úmyslně vydávalo za kulturně-náboženskou záležitost. Každý Žid (a totéž lze říci o každém členovi Dila) se – opět záměrně – díky *nesčetným předpisům* cítí být v téměř každém okamžiku svého života, při jakémkoli jednání a myšlení povinen dbát svého náboženství a jeho příkazů, přičemž je dokonce morálně odpovědný i za chování svých sousedů. Takto byla disciplína ghetta hlavní zbraní v boji za *trvání židovského národa v jeho malých koloniích*“, která jeho přežití zaručovala.

V ghettu i v Opusu se bezohledně potírá každý projev neposlušnosti, pro zradu neexistuje odpuštění. Jako nejmocnější zbraně se užívá klatby. V ghettu i v Opusu vládne atmosféra pýchy, hrdosti a nesnášenlivosti, jak je samozřejmé u lidu, „vyvoleného“ na náboženském podkladě. Slouží k tomu zásadně a především slavnosti, rituály, svátky, praktiky, dny rozjímání, exercicie, lamentace a modlitby... Čtyřmi pilíři židovských dogmat byly 1) víra ve smlouvu s Jahvem – rovněž Opus Dei neboli Dílo Boží se považuje za elitu, za vybrané, čisté a vyvolené; 2) čistota rasy – v Opusu jsou neposkvrnění na rozdíl od vnějšího světa poskvrněných; 3) přesvědčení, že Židé jsou vyvoleným národem; 4) víra v mesiáše – pro Opus je znovu-povstálý mesiáš reprezentován osobně Escrivou, jehož postava je objektem interního uctívání.

Ghetto i Opus vykazují podstatné defenzivní rysy. Z toho pramení jednak jejich nenávist vůči „ostatním“ a současně zastírání, rozvoj i vzrůst souběžně se skrýváním, jejich chorým talmudským mozkům vlastní fanatismus a agresivita, a podle okolností servilita i předstíraná neškodná spiritualita.

Rabíni při svátku pešah zdůrazňují, že jeden jediný Kryptoizraelita se podle Bible dokázal *zmocnit vlády* a všeho bohatství Egypta – tím spíše to pak dokáže do národa infiltrovaná židovská obec. Skrytě z toho vyvozené poučení aplikuje i Opus Dei, a sám Escrivá to potají sdělil svým nejbližším důvěrníkům.

Další maxima Talmudu, kterou se Escrivovy stoupenci doslova a do písmene řídí, zní: „Všude, kde se Židé usídlí, mají za povinnost stát se vládci, a dokud jimi nejsou, musejí se považovat za psance a zajatce, byť by se jim podařilo ovládnout některé z národů. Do té doby, než ovládnou všechny, nesmějí přestat volat: Jaké to utrpení! Jaká hanba!“⁴⁹⁷

⁴⁹⁷ *Babylonský Talmud*, traktát *Sanhedrin*, folio 104, sl. 15.

Nevědomě jako mlčící termit nám Jesús Ynfante o Opusu Dei prozradil, že jeho stoupenci „daleko vzdálení snah o transparentnost, se spřizňují v příšeří ghetta a mafie“.⁴⁹⁸

Opus Dei a židovská otázka

Spisovatel a esejista Alfredo Marquerie, ve španělské literatuře proslulý především svými elegantními divadelními kritikami, hodnotí členy Díla takto: „Jsem přesvědčen, že lidé v Opusu jsou novokřesťané.“⁴⁹⁹ – Jak už víme, výraz „novokřesťané“ byl používán k označení marranů a konvertitů, tedy Kryptohebrejců, křesťanů bez kořenů, oportunních a falešných křesťanů. Přestože u Marquerieho šlo zřejmě více o intuici než skutečný úsudek, není jeho hodnocení bezpodstatné.

Na tomto místě je nezbytné upozornit na informaci, kterou sice většina lidí nepostřehla, jež však dokazuje, do jaké míry je Opus Dei židovskou organizací, operující jako pátá kolona v nejhlubší tkáni katolické Církve. 10. května 1968 rozšířila (španělská) zpravodajská agentura EFE zprávu z New Yorku, kterou pak následující den některé světové listy převzaly do svých sloupců. Zněla doslovně takto:

„Za účasti newyorského katolického arcibiskupa Terence Cookea i skupiny stoupenců a přátel se v městské synagoze ‚Emmanuel‘ konala smuteční slavnost za Sol A. Rosenblatta, zemřelého v Biarritzu v 67 letech na následky srdeční příhody.

Pan Rosenblatt byl proslulý newyorský advokát a právní poradce zemřelého kardinála Spellmana v diecézi New York.

„S pohnutím zde vzpomínáme jeho ušlechtilého životního postoje, jeho talentu a čínorodé ochoty pro všechny, kdož potřebovali jeho pomoci,“ řekl newyorský arcibiskup v rámci svého projevu ve zmíněné synagoze na závěr židovské bohoslužby.

Bylo to poprvé, kdy se katolický arcibiskup účastnil židovské bohoslužby v synagoze. Monsignora Terence Cookea pojilo se zemřelým důvěrné přátelství.

Sol A. Rosenblatt, osobní přítel a právní poradce za časů amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta, byl také přítelem Španělska. Před nedávnem mu vláda udělila Kříž Isabely Katolické za podporu mezinárodního porozumění.

Známý newyorský právník provozoval rovněž advokátní kancelář v Madridu a byl přítelem mnoha španělských úředních hodnostářů a právníků, k nimž patřil i ministr pro výchovu a vědu, Villar Palasi, člen Opusu.

Mezi smutečními hosty při pohřbu byla mimo členů rodiny také paní Estrella Carrol Boissevainová s oběma svými syny Richardem a Robertem. První je advokát, druhý bankéř.

Sol A. Rosenblatt, narozený v Omaze (Nebraska), studoval na Harvardově univerzitě, a roku 1924 dosáhl akademického stupně v oboru práv.⁵⁰⁰

Ke zprávě o pohřbu Žida Sol A. Rosenblatta je třeba doplnit, jak již roku 1964 v médiích a zprávách ze společnosti kolovala informace, že je stálým hostem na

⁴⁹⁸ Jesús Ynfante, *Mlčení termitů*, str. 15.

⁴⁹⁹ Eva Jardiel Poncela, *Proč nejste v Opusu Dei?*, str. 133.

⁵⁰⁰ Deník *El Solo de Méjico*, 11. května 1968.

Côte d'Azur a stínovým pokladníkem Opusu Dei.⁵⁰¹ Jak je možné, že údajně křesťanské a penězům tak nakloněné hnutí jako Opus Dei svěří správu svých financí vyhlášenému praktikujícímu Židovi? Fakta někdy řeknou víc než slova...

Bylo to v lednu roku 1990, kdy katolický časopis dal poprvé Opus do spojení se Židy. V příslušném vydání měsíčníku *Katholische Tradition* vyšel tučným písmem zvýrazněný titulek: „Opus a judaismus. Taktika sabotáže“.⁵⁰² – Časopis začínal tušit tajemství fenoménu „Opus“.

Je příznačné již to, že k Opusu – který se podezřele prezentuje jako ultrakatolický – mohou patřit i „nekřesťanské“ osoby, a že „tam je pozoruhodně silné židovské zastoupení, jež je jediným možným vysvětlením finančního vzestupu a vlivu Díla ve velké ekonomice“.⁵⁰³ – Co je však ještě neobvyklejší, k Opusu mohou dokonce patřit i nevěřící. Podle židovského novináře Herberta L. Mathewse z *New York Times*, velkého znalce Opusu, „si nikdy nelze být jist ohledně členů této organizace, která drží v tajnosti jména, počet členstva i svou činnost“.⁵⁰⁴ Kdo se skrývá, kdo zahaluje pravdu, musí mít k tomu nějaký závažný důvod – a Dílo Boží se takovým tajemstvím obklopuje.

Podle mnoha autorů přijímal Escrivá početné osobnosti: katolíky, křesťany různých konfesí, Židy, agnostiky atd., „kteří se s ním seznámili a prosili o radu“.⁵⁰⁵ – O Židech, kteří přicházeli a odcházeli, ovšem *nevíme, zda si radu žádali nebo ji udělovali*.

Escrivá vždy pečlivě dbal na „otevřené dveře“, aby jejich prostřednictvím mohli uvnitř Církve operovat lidé Opusu, kteří nejenže nebyli katolíky, ale přímo anti-křesťany. Taková možnost se Opusu nabízela v podobě kategorií „*spolupracujících členů*“ (*socios cooperadores*) Díla, přestože je těžké pochopit, jak by osoby bez jakéhokoli náboženského přesvědčení a vyznání mohly Církvi pomáhat, takže zbývá jediné vysvětlení, že jde o trojské koně k jejímu zničení. Čtyři možné kategorie členství v Opusu jsou, jak následuje: numerarier, supernumerarier, oblát a „spolupracovník“. A je to právě tato čtvrtá síla v Opusu, z níž vychází nepříjemný odér neupřímnosti, a v níž se roztahuje čistě židovská frakce, aniž by budila podezření.

Z významnějších spojení Opusu s judaismem může sloužit za příklad kardinál židovského původu Augustin Bea, zpovědník tehdejšího papeže Pia XII., jenž byl jedním z těch církevních knížat, kteří Opus a Escrivu podporovali jak hospodářsky, tak svými „styky“ ve vatikánských komnatách, a s Escrivou je pojila pevná páska krve a přátelství. Žid kardinál Bea byl iniciátorem a původcem pochybných dokumentů II. vatikánského koncilu o náboženské svobodě, o židovském národě (k němuž sám patřil) či o vztazích Církve k sektám. To on doslova vymrštil vzhůru Opus svým přispěním a doporučením všeho druhu.

Kontakty Escrivy de Balaguera s kardinálem Beou dovolily později zakladateli Opusu Dei odrazit otázku č. 21 z letáku „24 otázek José Maríi de Balaguerovi“ následujícími slovy: „Svatý Otče, obrátil se na Jana XXIII., v našem Díle všichni

⁵⁰¹ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, str. 93.

⁵⁰² *Katholische Tradition* č. 54, leden 1990 (časopis Kněžského bratrstva sv. Pia X.), str. 23.

⁵⁰³ Mariano Sánchez Covisa, *Vztahy mezi Guevarou a Opusem*, bez údajů, str. 2.

⁵⁰⁴ Tamtéž, str. 4.

⁵⁰⁵ Dominique Le Tourneau, *Das Opus Dei...*, str. 18.

lidé, ať katolíci nebo ne, našli vždy milé a vlídné přijetí; ekumenismu jsem se neučil teprve u Vaší Svatosti' – v jasné narážce na Beu. Výborně se tím bavil, protože věděl, že Svatý Stolec Beovým prostřednictvím již od roku 1950 zmocnil Opus Dei k přijímání nekatolíků a dokonce i nekřesťanů jako přidružených spolupracovníků.⁵⁰⁶ – Šlo tedy o výslovné a osobně učiněné přiznání průniku židovského elementu do katolické Církve.

Jeho lidé, usazení v politickém okruhu působnosti, se začali nazývat *technokrati*, neboť byli ovlivněni hospodářskými představami amerického Žida Trosteina Veblena, který roku 1919 vydal knihu s názvem *Inženýři a cenový systém* (*The Engineers and the Price System*), z níž měla pak vyjít technokracie, podporována dalším Židem, Howardem Scottem. K nejhorlivějším zastáncům Opusem adoptované technokratické hospodářské teorie patří skupina kolem Waltera Rastentraucha, Basseta Jonese, Del Hitchoca a Ackermanna (všichni z téhož plemene), která svůj systém postavila na bezprostředním zisku a rentabilitě.

Opus Dei vtiskl své židovské stigma mexické bazilice v Arena Tepeyac, postavené k uctění svaté Panny z Guadalupe, jejíž konstrukce vyvolala polemiku stejně jako jeden článek od Gloria Fuentes s titulkem „Svatá Panna v cirkusovém stanu“. Někteří se domnívali, že připomíná závodní dráhu chrtů, jiní létající talíř, ale podstatné jim uniklo. „*Způsob stavby hlavního oltáře exaktně odpovídal sedadlu rabína v synagoze*“.⁵⁰⁷ – Tato bazilika byla zákulisním projektem Opusu Dei.

Judaismus se skládal z „děl“ a duchovních postojů. V homilii, kterou Escrivá přednesl roku 1967 na dvoře univerzity v Navaře, vysokoškolském centru pod patronací a ve službách Opusu, odhalil své podvědomí následujícím výrokem: „Oněm akademikům i dělníkům, kteří ke mně ve třicátých letech přicházeli, jsem se snažil vysvětlit, že se musejí umět vyznat v MATERIALIZACI DUCHOVNÍHO ŽIVOTA.“⁵⁰⁸ – Nelze se vyjádřit jasněji a židovštěji!⁵⁰⁹

Žid Mikel Gotzon Santamera Garai z Boilbao uveřejnil 2. února 1992 v deníku *ABC* následující pozoruhodné vyznání: „Od zakladatele Opusu jsem se naučil být hrdý na to, že jsem Žid. Vždy jsem byl hrdý na tuto závažnou součást dědictví po svých otcích, ale teprve z jeho úst jsem vyslechl, že nejdůležitějším motivem křesťanů byla hrdost na židovský původ. Od něj jsem se učil, že první láskou křesťana jsou Židé... Protože jsem byl Židem pouze z jedné strany, záviděl jsem těm, kteří v uzavřené společnosti mohli říci: 'Otče, jsem Žid...' , jelikož jsme věděli, že zakladatel Opusu nenechával domluvit. Přerušil tě jemně a začal vypočítávat důvody, pro které tě zvláštním způsobem miluje.“

Mezi početnými Židy, kteří Escrivu houfně vyhledávali, byl také profesor medicíny na vídeňské univerzitě, Josef Ganglberger, pro něž bylo vysvobození a spása

⁵⁰⁶ Manuel Magaña, *Odhalení svaté mafie*, str. 20 ad.

⁵⁰⁷ Tamtéž, str. 222.

⁵⁰⁸ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, str. 125.

⁵⁰⁹ Srv. k tomu mimo veškeré podezření z „antisemitismu“ stojící a přesto úplně stejně znějící základní tezi velkého židovského historika Egona Friedella (*Kulturgeschichte der Neuzeit*, München o.J [54.-79. Tausend der Gesamtauflage; ungekürzte Ausgabe in einem Band der Ertsausgabe in drei Bänden 1927 bis 1931], S. 679: „Vždyť se autochtonní duch židovstva udržel i tam, kde ztratil všechny spirituální výšiny..., ale podržel si charakter materialismu, který se ještě vystupňoval...“

prostřednictvím práce velkolepým objevem, stejně jako proslulý rakouský Žid Viktor E. Frankl, psychiatr a rovněž profesor vídeňské univerzity, který Escrivu navštěvoval s jistou pravidelností a vychvaloval jej pak vždy až trhoveckými manýry. „Fascinoval mne nevídaný rytmus toku jeho myšlenek i udivující schopnost bezprostředního kontaktu s partnerem v rozhovoru“.⁵¹⁰ – Rovněž židovský psychiatr ze Švýcarska, Edwin Zobel, polichotil svému příbuznému podle krve Escrivovi návštěvou v Římě roku 1960 a zahrnul jej komplimenty a galantními frázemi – nahlíženo z militantního judaistického stanoviska ...

Escrivá chtěl Dílo za každou cenu uchránit před křesťanskou nákazou. „*My jsme ten zbytek Izraele, vyvolený Bohem k zavedení nápravy*“. Takto se vyjadřoval,⁵¹¹ aby se duch jeho stoupenců – souběžně s rostoucím nadšením a uchvácením – krok za krokem otvíral myšlence, že Dílo je zbytkem Izraele.

Jeden z prvních následovníků, oněch mytických prvorozenců, Raimund Pannikar, sám říká: „Budeme-li stále tak neústupně trvat na udržování památky holocaustu Židů, dosáhneme pouze toho, že by se mohl snadněji opakovat,“ a na jiném místě pokračoval: „Obecně vzato byli ti dobří až dosud málo rozumní. Máme povinnost a poslání být jak dobří, tak i rozumní: my, nepatrný zbytek Izraele! Odtud ta diskrétnost, ba dokonce zatajování, ‚arkánská disciplína‘, abychom neupadli do léčky zlého nepřítele. Žádní naivkové!“⁵¹² – Kabbalistická a tajemná slova, která uzavírá dvojznačně formulovaným vyznáním: „Důvod, proč jsem se s nechutí pustil do celé té věci, bylo odchýlení od podstaty, které pro mne znamenalo starat se o mátu, kmín a anýz, zatímco tím nejdůležitějším v životě, ‚tórrou‘, jak říká text,⁵¹³ jsou spravedlnost, milosrdenství a věrnost (rozum, soucit a loajalita).“ – Slova jsou věrně reprodukována pro rychle chápající i těžkopádnější mozky.

Takto lze vysvětlit temné náznaky i normativní příkazy, přicházející od Escrivy z Říma v důvěrných oběžnících několika významným funkcionářům, jako byl jeho soukromý tajemník Antonio Pérez. Ten vzpomíná, jak ho „kdysi vyhledala jedna numerariérka se žádostí o vysvětlení, proč v posledním příkazu stálo, že do našich domů nesmí přijít mleté maso“.⁵¹⁴ Jak prosté – šlo o preventivní opatření, aby snad někdo z členů Opusu neúmyslně nejedl vepřové.

K ospravedlnění svého bohatství pak uvádějí, že prý se Kristus stýkal se Židy *velkých peněz*,⁵¹⁵ např. s Matoušem, který byl výběřčím daní, s intelektuálem a rabínem Jidášem Iškariotským, se snoubenci s Kanaánem i s bohatým celníkem Zachariášem. Dokonce i jeho svrchní roucho mělo prý takovou cenu, že vojákům pod křížem bylo líto jej trhat a raději losovali o celé. Byl uložen v dosud neužívaném hrobě, nákladně vytesaném do skály, a podle Opusu jsou vůbec všechna místa i všechny situace Jeho života velice luxusní.

⁵¹⁰ Salvador Bernal, *Monsignore Escrivá de Balaguer*, str. 147.

⁵¹¹ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny...*, str. 29.

⁵¹² Tamtéž, str. 133; 136 ad.

⁵¹³ Pannikar, který jak známo později Opusu Dei ukázal záda (a pak se snažil smířovat hinduismus s křesťanstvím), se zde zřejmě odvolává na známá Kristova slova z jeho řeči proti farizejům (Mt 23,23).

⁵¹⁴ Alberto Moncada, *Vyprávěné dějiny...*, str. 147.

⁵¹⁵ María Angustias Moreno, *Opus Dei – doplněk jednoho příběhu*, str. 214.

Propojení Opusu a judaismu je zřetelné dokonce i ze spisů a knih, které tiskne a rozšiřuje jeho vydavatelství. V nabídce *Rialpu* narazíme kromě jiných – které zde neuvádíme, abychom se neopakovali – na následující autory a tituly: *Španělští Židé ve středověku*, vydaný jako 2. svazek sbírky, jehož autor Luis Suárez Fernández je profesorem historie na univerzitě v Alcalá, aktivistou a propagandistou židovské otázky ve Španělsku, navíc „agentem“ izraelského velvyslanectví, a již dříve organizoval přednáškové turné o sionismu, byl patronem oslav 850. výročí narození Žida Maimonida, a vybral a doprovázel španělské profesory při kulturní výměně do Izraele s jasně proselytským záměrem. Další z knih je spis izraelského velvyslance ve Španělsku, Shlomo Ben Ami-Zvi Mediny, s názvem *Dějiny státu Izrael*, který vyšel v kolekci *Rialpu* jako svazek č. 7. Za zmínku také stojí kniha Josepha Lecuyera *Náš otec Abrahám* i sebrané spisy některých španělských mystiků notoricky židovského původu.

Opus stejně jako judaismus trvale přitahuje snaha po kontrole médií a zpravodajství vůbec. Kromě zmíněného nakladatelství *Rialp* pracuje veřejně pomocí nejrůznějších časopisů, týdeníků i rozhlasu. Konkrétně je tomu v případě vysílače Španělské rozhlasové společnosti SER (*Sociedad Española de Radiodifusión*), jedné z nejsilnějších stanic v zemi, kontrolované Eugeniem a Antoniem Fontánovými. Posledně jmenovaný je jedním z nejmocnějších mužů Opusu, bývalým předsedou španělského parlamentu a nyní „vychovatelem“ opozičního vůdce José Maríi Aznara.⁵¹⁶ Veliký balík akcí tohoto podniku se prostřednictvím tiskového magnáta Fontány nachází spolehlivě v rukou Opusu, a „další takový balík SER drží rodina Garrigue-sů, nastrčená figura Chase Manhattan Bank⁵¹⁷ ve Španělsku“.⁵¹⁸

Opusem vybudované a vlastněné impérium v oblasti „páté velmoci“ (tj. masmédií) je skutečností, a kdo se vybaven dobrým zrakem pustí do pátrání po původu peněz v pozadí nespočetných médií Díla, ten bude – mírně řečeno – překvapen, jako v případě *Prensa Mejicana S. A. de C. V. (Mexický tisk a. s...)*, který vydává časopis *Gente (Lidé)*, jehož kapitál z největší části opatřili Židé Carlos Epstein a Pedro Moreno Epstein, a dali k dispozici Opusu.⁵¹⁹ – Další příklad: Při otvírání klubu „Mundo“ (svět) pronesl přednášku francouzský Žid Hubert Beuve-Mery, zakladatel a ředitel francouzského deníku *Le Monde*, a navštívil univerzitu v Navaře, majetek Opusu Dei.⁵²⁰

Vzdor 53 rokům oficiální existence⁵²¹ se stále znovu s mnoha otazníky opakuje otázka: Co je vlastně Opus Dei?, neboť Dílu nelze jinak porozumět, nežli pochopením jeho propletení s judaismem, a pro mnohé tak zůstane Opus Dei i nadále *nesrozumitelnou záhadou*, protože nedokáže nebo nechtějí postihnout jeho společné působení s kryptojudaismem jako druhem myšlení a cítění, jako kulturním dědictvím synagogy na straně jedné a dědictvím krve na druhé straně.

⁵¹⁶ ... jenž se, jak známo, mezitím již stal španělským předsedou vlády; p. němec. překl.

⁵¹⁷ ... která, jak rovněž známo, patří židovskému klanu Rockefellerů; p. němec. překl.

⁵¹⁸ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 201.

⁵¹⁹ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, místo str. 93.

⁵²⁰ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 290.

⁵²¹ Nyní (1997) již bezmála šedesátileté; p. němec. překl.

K důkladném poznání a pochopení Opus je nezbytné nahlížet jej z této dvojí perspektivy, z judaistického pozadí a kryptohebrejského původu, přestože jsou oba aspekty velmi obratně zatajovány. Obě témata jsou tabu, chráněná klatbou. Judaismus a kryptojudaismus jsou opěrné pilíře Opusu, jeho nejniternější bytí, základ i přirozenost, a již samotné ústní nebo písemné probírání těchto témat v mnohých vyvolává předsudek, že pouhé *odhalení jejich existence* je projevem antisemitismu.

Stejně jako židovská otázka není otázkou náboženskou, není ani Opus náboženskou záležitostí, jakkoli prostřednictvím mohutného propagandistického aparátu používá křesťanského jazyka a výraziva jako pláštiku k zakrytí skutečných záměrů. Je tudíž naší povinností odhalit jeho tajnůstkářství a religiózní přetvářku.

Co je tedy Opus Dei? Sociologicky řečeno je kontrolním mechanismem, totalitárním nástrojem, jehož pomocí lze poddajné a poslušné lidi přimět k libovolné použitelnosti, byť svou podstatou musí být spíše považován za pseudonáboženství, protože představuje zvrácený výstřelek křesťanství. Právě z něj je vzata jeho „materia prima“, jeho duševní strava i složky, ovšem zbavené svého autentického významu. Proto je hlavní úsilí Opusu jako organizace zaměřeno na polapení a převychování stoupenců i členů extrémně nekompromisními metodami, a každý rušivý pohyb je brutálně eliminován, aby z nich udělal co možná nejvíce odosobněné, poddajné a fanaticky ignorantské roboty.

Stručně řečeno, Opus dělá to, co vždy dělal judaismu všech dob: monopolizuje řízení a ovládání kultury, náboženského života, politiky i hospodářství, nebo se o to přinejmenším snaží, přičemž *hlavním prostředkem k tomu je infiltrace do všech oblastí života a všech vrstev společnosti*.

Etika Opusu je judaistickou etikou, je etikou poddanosti, poslušnosti a plnění rozkazů. Ke „spáse“ stačí přesné a úzkostlivě pečlivé plnění norem a směrnic, které Escrivá stanovil v tisícovkách předpisů stejně jako rabíni v Talmudu. Kdo je „splní“, je pak *podle „svatého“ Escrivy „spasen“*. Je to etika plnění zákonů neboli judaistického Deuteronomia na rozdíl od etiky lásky resp. náklonnosti k bližnímu, jak nás učí křesťanské náboženství.

Je jisté, že Opus nemá žádnou vlastní teologii, nýbrž reprezentuje judaistickou teologii v křesťanském rouše. Její koncepty a pojmy mají dvojí sémantiku, dvojí smysl, a pod rouškou křesťanských argumentů a výrazů se skrývají judaistické city i pocity opačného obsahu.

Kvůli všem těmto skutečnostem byly od samého jeho počátku vznášeny proti Opusu obžaloby v tom smyslu, že se jedná o „židovskou a se zednářstvem spojenou sektu“.⁵²²

Podle Escrivových slov Opus představuje „zbytek národa Izraele“.⁵²³ Proto když Raimund Pannikar, jeden z nejprvnějších následovníků Escrivových, opustil mocenské centrum Díla kvůli jistým diferencím a prodělané krizi svědomí, usídlil se poté v jednom ekumenickém institutu v izraelském Tanturu a byl jmenován Pavlem VI. jeho zakládajícím členem... Izrael, znovu a znovu Izrael.

⁵²² Michael Walsh, str. 49; Salvador Bernal, str. 249.

⁵²³ Salvador Bernal, str. 196.

V Japonsku byli členové Opusu Dei většinou konvertité.⁵²⁴ Rovněž z USA i odjinud si k tomu můžeme uvést výmluvné příklady. Tak alespoň namátkou židovský vedoucí fotoateliéru Eric Srreiff, majitel několika obchodních domů v New Yorku, příslušník Opusu a přirozeně „konvertovaný“ spolu s hebrejskou manželkou Jolanou, módní návrhářkou.⁵²⁵ Dále židovský lékař z Austrálie, dr. Ben Hanemann, člen místní synagogy, EDA a prezident Warrane Association, který v čtenářském článku novinám *Sidney Morning Herald*, v němž obhajoval College, rovněž majetek Opusu, prohlásil: „Hned úvodem bych zde chtěl vysvětlit, že jsem Žid a ne katolík, a že jsem socialista... Moje žena je protestantka, ale já jsem vždy zastával názor, že lidé z Opusu Dei dělají dobrou práci. A také že z širšího pohledu nazíráno, byl příspěvek Opusu Dei smýšlení Austrálie velice potřebný.“⁵²⁶ Nebo třeba vyznání Židovky Limbersové, která je stejně jako její muž Paul „přesvědčena...“, že bylo jen správné svěřit naše děti ústředím Opusu Dei, neboť k nim máme absolutní důvěru“...⁵²⁷

Mezi nejprominentnější sympatizanty Díla ve Spojených státech patří Židé David M. Kennedy, prezident Continental Illinois Bank a bývalý ministr financí v Nixonově vládě, nebo M. Erikson, jeden z „králů“ reklamy v USA, abychom jmenovali aspoň některé.⁵²⁸ Po svém přijetí zakoupili příslušníci Opusu Dei nakladatelský dům Specter Press v Chicagu.

Rovněž ve Francii založil Opus Dei r. 1955 Sdružení pro univerzitní a technickou kulturu. Na listině patronátní komise vidíme jména Židů René Davida, profesora práv a národohospodářství v Paříži, a také Maurice Schumanna, bývalého ministra a předsedy zahraničního výboru francouzského Národního shromáždění.⁵²⁹

Ve Španělsku se veřejné těleso *Nejvyšší vědecká rada (CSIS – Consejo Superior de Investigaciones Científicas)* stalo od Albaredových časů soukromou doménou Opusu Dei. Pomocí Rady si Dílo osobuje monopol na kulturu a současně disponuje obrovskými penězi i dalšími prostředky z obecného státního rozpočtu. Již v době založení Rady vyšla najevo podivná spojení, protože získání pozemků, na nichž stojí budovy a zařízení CSIS, proběhlo prostřednictvím Rockefellerovy nadace.⁵³⁰

Judaistický intelektuální vliv sahá v Opusu tak daleko, že kniha Lópeze Amo, bývalého domácího učitele tehdejšího korunního prince Juana Carlose, s názvem *Monarchie společenských reforem (La monarquía de la reforma social)* je silně poznamenána teoriemi Žida Leonarda von Steina. López Amo do svého spisu převzal všechno podstatné ze Steinova učení.⁵³¹

Nevyvede nás už potom z rovnováhy, když objevíme další propojení Opusu se Sionem. Mezi překlady zakladatelovy knihy *Cesta* se nachází – jak jinak – i hebrejská verze,⁵³² nebo když je ze Spojených států hlášeno přijímání *lůžových bratrů* za

⁵²⁴ W. J. West, *Opus Dei, fikce a realita*, str. 29.

⁵²⁵ Tamtéž, str. 137.

⁵²⁶ Tamtéž, str. 169.

⁵²⁷ Tamtéž, str. 177.

⁵²⁸ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 350.

⁵²⁹ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, str. 136.

⁵³⁰ Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 46.

⁵³¹ Tamtéž, str. 157.

⁵³² Jean Jacques Thierry, *Opus Dei, mýtus a realita*, str. 32.

členy Opusu.⁵³³ Existují také různí autoři, z nichž zde zmíníme pouze Ramiro Crisóbal, podle nichž je Opus Dei stavěn částečně na roveň zednářství.

Když pak začal otec člena Opusu, Nicoláse Cobo Martíneze, nabývat podezření ohledně skutečných záměrů této organizace, došel k závěru, že Opus je v zásadě „komedie pokrytectví“ a největší lži 20. století, protože mu intuice ukázala své mohutné spojení s judaismem. Tento poctivý katolík napsal, že se při jedné návštěvě v rezidenci Opusu, kde se zdržoval jeho syn, „mohl přesvědčit a užasnout, že v obrovské luxusní jídelně nevidí vůbec žádnou známku toho, že by se zde scházely osoby s [nesmrtelnou] duší – žádný kříž, vyobrazení poslední večeře Páně nebo Nejsvětější Panny, slovem ani jediný náboženský symbol nebo upomínkový předmět“.⁵³⁴

Snaha po světovládě je dalším typickým rysem judaismu, a toto rozhodující znamení nechybí ani Opusu Dei. Bývalý španělský ministr stavebnictví, Gonzalo Fernández de la Mora, nám řečenou okolnost ozřejmuje tam, kde píše: „Opus není spojen se žádnou zemí, vládou, žádným politickým směrem ani ideologií“, a uzavírá: „Geograficky bráno se sice zrodil ve Španělsku, ale od počátku byly jeho stanovené cíle univerzální.“⁵³⁵

Opus Dei a Židé se navzájem smísili a nedají se jeden od druhého rozlišit. Rafael Calvo, jeden z nejvlivnějších mužů Díla a hlavní protagonista „aféry“ kolem deníku *Madrid*, udržoval po léta více než těsné přátelství se židovským dopisovatelem listu *New York Times* ve Španělsku. Escrivá při své anglické cestě přenocoval v domě londýnského rabína (svědek Mr. Cantero). Členové Opusu udržují běžně úzké srdečné kontakty s izraelskou tajnou službou Mossad, a dokonce homosexuální syn spisovatele Thomase Manna žil v ubytovacím zařízení Opusu v Madridu.

Židovský novinář M. Sulzberger a sympatizant Díla napsal do listu *New York Times* dobře informovaný a fundovaný článek, v němž představil Opus jako „iniciátora obchodních vztahů mezi Španělskem a Sovětským svazem“.⁵³⁶ – „Židé, skrytí jako falešní technokraté Opusu“⁵³⁷ ve vládách, nepřetržitě usilují o získání významných míst v hospodářství, financích a obchodu.

Proto nám na tomto místě připadá nezbytné ocitovat varování Jeana Boyera, jenž mluví o nebezpečí⁵³⁸ „propadnutí duchovnímu vlivu Opusu Dei, který sice tvrdí, že chce zachránit duše před peklím a zajistit jim cestu do nebe, ale ve skutečnosti pod záminkou obrácení na světce je řadou vymývání mozků dokáže jen proměnit ve své bezpodmínečné stoupence“, zapřažené do „káry judaismu“.

Finance Opusu Dei a internacionální judaismus

Zkušenost Opus Dei i judaismus naučila, že záležitostí šibalů se daří jenom díky slušnosti ostatních. Již v biblických dobách spočíval nejlepší obchod v nicnedě-

⁵³³ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 115.

⁵³⁴ Nicolás Cobo Martínez, in: *Nezaměnitelný maják*, č. 31, únor 1989.

⁵³⁵ Gonzalo Fernández de la Mora, *Španělské myšlení 1968*, Rialp 1969, str. 98.

⁵³⁶ Jean Jacques Thierry, *Opus Dei, mýtus a realita*, str. 32.

⁵³⁷ Jean Boyer, str. 79.

⁵³⁸ Tamtéž, str. 80.

lání. Nejlepší je půjčovat peníze, a když náhle přijde krize, dlužník se již věřitele nezbaví.⁵³⁹ Židé i lidé Opusu, kteří tak často stojí v pozadí za penězi, dělají obchody (dávno naučená a oběma společná lekce) s nezalými toho umění. Když jde věc dobře, finančník i jeho zákazník vydělávají, když se ale nedaří, ztrácí jen zákazník.

Židé i Opus Dei mají vášň pro bankovníctví a finančníctví. Slovem, zlatá horečka, posvátná a neodolatelná atrakce, požitek vlastnictví majetku, úsilí po hromadění peněz všemi prostředky, bez skrupulí a morálního zamyšlení. Jediná etika spočívá v tom, že účel světí prostředky.

Chtějí se stát bankéři světa, aby si z vlád i soukromých osob udělali své věčné dlužníky. S bohatstvím světa ve svých rukou mohou podle libosti vyvolávat konjunktury i deprese. Vyvolávají krize a napětí nebo vytvářejí vyhlídky na stabilitu podle vlastních zájmů. Mohou způsobit paniku i konec krize tak snadno, jako když hráč na harmoniku stahuje a roztahuje měch svého nástroje.

Vidíme je bez konce a bez míry shromažďovat poklady, aniž by ovšem něco přechávali náhodě. Stimulují a podněcují nadprodukcí na určitých trzích a jakmile obchody běží skvěle, nastoupí nepředvídatelná krize, krize blahobytu, v níž se vyprodají sklady a zásoby za zbytkovou cenu k novému prospěchu finančníků a kreditních ústavů, kteří ovládají zákony svého řemesla.

Moc se vyjadřuje čísly bohatství a zlata. Kdyby byl Židům a Opusu Dei odebrán majetek, zůstali by bezbranní, zranitelní, byly by z nich rázem jen zanedbatelné veličiny.

Židé i Kryptožidé si přivlastnili následující úvahu: „Lepší než šavle je puška, puška je lepší než dělo, lepší než dělo je zlato...“⁵⁴⁰ – Přesně jako v průběhu dějin nevládli všichni muži a všechny národy i rasy mečem, nejsou také všichni schopni hýbat mocenskými pákami peněz, tahat za drátky hospodářství.

Formou předtuchy či prorockví vyjádřená touha se blíží svému vyplnění. Odkazujeme zde na proslulý manifest Adolphe Crémieux, zakladatele *Alliance Israélite Universelle*, který roku 1860 sepsal a zaslal židovskému magnátu Mosesi Montefioremu, v němž mj. předpověděl: „Není daleko den, kdy všechna bohatství Země budou patřit Hebrejcům.“⁵⁴¹ – Opus Dei byl vytvořen kvůli přidání majetku křesťanů k judaistickému dědickému podílu, aby své bratry Židy zahrnul požehnáním, protože podle svaté knihy *Zoharu* „požehnání na Zemi spočívá v bohatství“ – zásada resp. aforismus, který Opusu i judaismu vešel do krve.

V týdeníku *Cambio 16* jsme si 16. března 1992 mohli přečíst z pera Luise Carandella pozoruhodná slova: „Při tříkrálové slavnosti bylo jeho [Escrivovým] ‚synům‘ nařizeno zapékat do velkého koláče namísto tradičních figurek zlaté mince Karla III., zvané ‚peluconas‘, prý kvůli zadostiučinění, které pak vyvolá jejich nalezení.“

Hromadění zboží a majetku není pouhým předpisem, nýbrž atavistickým sklonem a schopností. Odedávna převládali mezi Židy směnárníci a finančníci, a tak již ve středověku se stali bankéři Evropy, protože podle otce Mariana „znali všechny

⁵³⁹ Hugo Wast, *Zlato*, str. 61.

⁵⁴⁰ Hugo Wast, *Zlato*, str. 12.

⁵⁴¹ Tamtéž, str. 49.

nekalé prostředky, jak přijít k penězům“.⁵⁴² – Na Židy i na vůdce Opusu lze směle aplikovat známou sentenci Pedra Sarmienta, že „velkými úskoky a lumpárnami nahromadili stejně velké množství měděných i stříbrných mincí“.⁵⁴³ – A je opravdu zvláštní vidět, jak se pošpinili lichvou všeho druhu, které dodávali rádobu religiozní význam. Církev své věřící před lichvou neustále varovala a zakazovala ji – Židy a jim blízkými organizacemi byla provozována přímo řemeslně.

Zásadní shoda mezi Židy a Opusem Dei spočívá v tom, že jsou jedno a totéž – věční služebníci zlatého telete, k němž směřují svou veškerou činnost a přimykají se mu i nábožensky, a jejichž praktiky spočívají na čistě hospodářských motivech. To všechno z nich po zviditelnění motivů dělá nesympatické až odpuzující lidi bez soucitu a bez Boha.

Pro Opus Dei je křesťan pouze objektem vykořisťování, hospodářského vyrabování, cosi dobrého jen k využití a odhození.

Ve světě financí tvoří jeho členové (pro profánní osobu neproniknutelnou) síť nejen uvnitř jednotlivých národních ekonomik, ale i v mezinárodním hospodářství, a Dílu se díky svému pokrytectví dokonce podařilo získat kontrolu nad financemi *samotného Vatikánu*, které do té doby byly Židům jen stěží přístupné.

Opus Dei je mocností v Církvi, která ji z největší části drží pevně v ruce, ovšem mocností, které neusiluje o uskutečnění lásky k Bohu a bližnímu prostřednictvím pomoci chudým a potřebným, nýbrž o hromadění moci a bohatství.

Pro Opus Dei je náboženství dvoustranně použitelnou mincí, živnou půdou pro vnitřní proselytství i prostředkem infiltrace do všech sfér vlivu a moci. To vysvětluje jeho skrytou činnost a pokrytectví, jeho dvojí život, život falešných konvertitů. Je zcela zřejmé, že je to více židovský než křesťanský život, přestože se tak snaží vypadat.

Že Kryptožidé mají v erbu heslo útoku na bohatství světa, není ani nové, ani nejde o specialitu Opusu. Již v 16. století byli jak v Portugalsku, tak i ve Španělsku falešní křesťané tím nejvitálnějším prvkem v obchodu, bankovníctví a finančnictví. Konvertovanými finančníky ve Španělsku byl např. Luis Sánchez tzv. santágel neboli vrchní pokladník v Aragonii, nebo bankéř madridského dvora Alfonzo Gutiérrez. V Seville měli své bankovní domy již r. 1480 Pedro Fernández Cansino, Gabriel de Zamora, Pedro de Jeán, Pedro de Alcázar de Sevolla a Francisco Almazán, a k nejmocnějším konvertovaným bankéřům patřil Espinosa rodem z Mediny de Rioseco. Směnárny velkého stylu byly rovněž García Sevilla a Pedro de Jerez. ... Kryptohebrejskou čeleď tedy vidíme nejčastěji jako stavební podnikatele, obchodníky, bankéře a směnárny.

V 17. století za Filipa IV. se portugalští konvertité vydali do Španělska, aby se tam zmocnili otěží hospodářství. Jmenujme si zde alespoň některé z nich: Cardoso, Luis Correa Monsanto, Marcos Fernández Monsanto, Felipe Martín Dorta, Simón Suárez a Rui Díaz Angel. Nikdo menší než hrabě a vévoda z Olivaresu byl marran a za nejdůležitější pomocníky měl soukmenovce Manuela Lópeze Pereiru a Jacoba Cansina.⁵⁴⁴

⁵⁴² Nicolás López Martínez, *Judaisování Kastilci a inkvizice v době Isabely Katolické*, str. 127.

⁵⁴³ Tamtéž.

⁵⁴⁴ Federico Rivanera Carlés, *Židovští konvertité*, na cit. místě.

Manuel Cortizo byl pokladníkem finanční rady a poradcem krále v hlavní účtárně. Cortizův příbuzný Sebastián Ferro (nebo Hierro) de Castro byl výplatčím Filipa IV. ve Flandrech a jeho rukama prošly miliony. Banka Cortizo v osobě Josého, Sebastianova syna, podporovala a financovala r. 1717 arcivévodu Karla proti Filipovi V., a když zkrachovala, odešel José do Anglie, kde se znovu otevřeně přihlásil k judaismu a tam také roku 1742 zemřel jako člen sefardské synagogy.

Mocenské finanční postavení Kryptohebrejců se objevilo i v literatuře. Quevedo ve svém díle *Ostrov jednonohých* (*La Isla de los Monopatos*) vložil rabínovi do úst tato slova: „V Rouenu jsme měšcem peněz Francie proti Španělsku a současně Španělska proti Francii, a ve Španělsku jsme – v kroji, který je maskou k zakrytí obřízky – tamějším monarchům k službám svými penězi, které máme zrovna v Amsterodamu, ovládaném jejich nepřáteli, pro něž nám udělený příkaz k prolongaci směnky znamená víc, než pro Španěly její výplata.“⁵⁴⁵

Zdá se, že Escrivá si s potěšením a klidným svědomím rád čítal 20. verš 23. kapitoly Deuteronomia, v níž se Židům přikazuje půjčovat Nežidům a brát od nich úroky, ne však svým soukmenovcům, „aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal ke všemu, k čemu přiložíš svou ruku na zemi, kterou jdeš obsadit“.

Pozemský život Ježíše Krista byl pouze přechodnou fází, z čehož přirozeně plyne, že si nenárokoval žádné materiální hodnoty tohoto světa a dokonce sám vyhnal směnárníky z chrámu. Pocházel z chudé rodiny a za učedníky si vybral prosté lidi. Neomezil se jenom na zmíněné vyhnání směnárníků, nýbrž nám také řekl, že „snáze jest zajisté velbloudu projítí uchem jehly, než boháči vejítí do království Božího“ (L 18,25). Celý duchovní postoj Kristův byl v protikladu k penězům, zlatu a jeho hromadění. Tázán jednou na otázku vlastnictví pozemských statků, odpověděl svým učedníkům takto: „Nic neberte na cestu, ani hůl, ani mošnu, ani chleba, ani peníze, ani po dvou sukních nemějte“ (L 9,3).⁵⁴⁶

Přesto u Opusu velmi často narazíme na spojení se světem internacionálních vysokých financí, např. s Rothschildy, londýnskou bankou Hambros nebo Morgantovou bankou v New Yorku, byť i jejich transakce a vztahy podléhají tomu nejprísnejšímu utajení.

Ernesto Giménez Caballero, španělsko-židovský filosof a ideolog, vynalézavý průkopník literatury, idealistický básník a snilek, ale i španělský velvyslanec v Paragvaji, kdysi řekl: „Opus Dei byl orgánem, jehož nyní užívá Řím, aby čelil nejen démonu techniky, ale i jeho financierům, tj. velkokapitálu, který se z největší části nachází v rukou Židů a protestantů.“⁵⁴⁷

Proto chtěl Escrivá de Balaguer získat lidi všeho druhu „od malých rolníků, obdělávající půdu v zapadlých vesnicích v Andách, až po bankéře Wall Streetu“.⁵⁴⁸ Páni a otroci XX. století...

Escrivá prostřednictvím Opusu Dei sledoval jako své nejpůvodnější poslání dosažení světské moci prostřednictvím moci hospodářské.

⁵⁴⁵ Julio Caro Baroja, *Rasy, národy a kmeny*, str. 127.

⁵⁴⁶ Srv. Corrado Pallenberg, *Finance Vatikánu*, Barcelona 1970.

⁵⁴⁷ Eva Jardiel Poncela, *Proč nejste v Opusu Dei?*, str. 104.

⁵⁴⁸ Gonzalo Fernández de la Mora, *Španělské myšlení 1968*, na cit. místě.

Vstupní pohovor kandidáta členství, přinejmenším do určitých instancí Opusu, je tvrdý. Fiktivní scéna by se mohla s použitím zastřenějších obrátů klidně odehrát následovně:

- Máš peníze?
- Ne.
- Jiný majetek: domy, pozemky, akcie?
- Ne.
- Máš šlechtický titul nebo možnosti politického vlivu?
- Ne.
- Pak nám ovšem nemůžeš být k užitku. Opus Dei není pracovní úřad. Poohlédni se někde jinde.⁵⁴⁹

Escrivá de Balaguer dokázal hezky psát o „duchovní chudobě“, avšak je veřejně a všeobecně známo, že žil v materiálním nadbytku, obklopen služebnictvem, luxusními předměty, vybranými jídly atd.⁵⁵⁰

Bezměrná finanční a materiální okázalost, kterou dávali najevo členové Díla ve Španělsku, podle Oscara H. Wasta nepředstavitelně překonala i jezuity, což nutně vyvolává následující otázku: Prostřednictvím jakých kanálů byli někteří význační členové Opusu ve spojení s internacionálními bankami?⁵⁵¹

Jako příklad k jejímu zodpovězení si uveďme případ s Opusem spojené *Evropské obchodní banky* (*Banco Europeo de Negocios*), jejíž kmenový kapitál upsalo třináct bankovních domů, z toho deset zahraničních a tři španělské.⁵⁵² *Španělská lidová banka* (*Banco Popular Español*), fungující v podstatě jako matka živitelka Opusu, si rezervovala přibližně polovinu kapitálu, a stejně tak upsala podíly *Provinční spořitelna* v Guipúzcoa a *Zaragozská banka* (*Banco Zaragozano*), kontrolovaná členy Díla a dnes směrodatně vedená židovskou rodinou Koplowitzů. Internacionální finanční kapitál byl v Eurobance Opusu zastoupen prostřednictvím *Banque de l'Indochine*, *Crédit Commercial de France*, *R. de Lubersac et Cie.*, *Société Générale*, *Bayerische Vereinsbank*, *Bankhaus F. Simon*, *Mediobanca Italiana*, *Lombard et Cie.*, *Odier et Cie.*, *Hambros Bank Ltd.* a konečně *First National Bank of Boston*. Tedy vzorně vybraná skupina Židy řízených bank.

Roku 1962 koupila *Banco Popular Español* v majetku Opusu balík 34 900 akcií *Banque de l'Intérêt*, která patří rodině Giscarda d'Estaing, jejímž poradcem byl Rafael Termes, dlouholetý člen Opusu Dei. Termes byl také po mnoho let prezident zaměstnavatelského svazu španělských bank. Ve Švýcarsku získal Opus zpočátku téměř celou *Banque d'Investissement Mobilières et de Financement* se sídlem v Ženevě. V Německu si opusovská *Banco Popular Español* zajistila roku 1964 kontrolu nad frankfurtskou bankou *Hardy and Co.* V Mexiku se její chapadla natáhla nejdříve po *Banco del País* a *Financiera y Fiduciaria Mexicana, S.A.*⁵⁵³ Také propoje-

⁵⁴⁹ Srv. Nicolás Cobo Martínez, *Nezaměnitelný maják*, č. 31, únor 1989, str. 11.

⁵⁵⁰ Tamtéž.

⁵⁵¹ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, str. 62.

⁵⁵² Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 239.

⁵⁵³ Tamtéž.

ní Opusu s americkým kapitálem bylo mnohostranné. Podle E. Zuhara byl „Opus finanční skupinou [Španělska], nejvíce provázanou s yankejským kapitálem“.⁵⁵⁴

Opus ovšem investoval i ve stavebnictví a nemovitostech, a z množství jím kontrolovaných podniků nesou některé tak sugestivní jména jako *Rozvojová společnost Hebron (Urbanizadora Hebrón)* nebo *Babylón a. s. (Babel S. A.)*, tedy opravdu *stejně neobvyklé jako nostalgické pojmenování*.

Veškeré směřování Díla v tomto pozemském životě platí (pouze) penězům, odpovídajícími jeho judaistickému životnímu stylu usilování o akademické a šlechtické tituly. Láska k penězům, a to zásadně vždy větší k cizím než vlastním, transponovaná do úsilí o podstrčení svých lidí do politických a administrativních postavení, luxusního vybavení, dobrého jídla – v Opusu se podle Moreny „jí a pije bohatě a s vybranou elegancí“ – jsou předními hledisky Escrivy a jeho Díla, který vždy neúnavně opakoval: „Zakladatel si pro toto skromné Dílo přeje lidi bohaté, inteligentní, dobře vypadající a pocházející z dobré rodiny.“

Poněkud kuriózní je zjištění, že hned po svatém Josefovi nejčastěji v Dílu uctívaným je svatý Mikuláš z Bari, který, jak známo, je v Církvi považován za patrona bankéřů. Další klíč k interpretaci Opusu.

Hospodářské vztahy k internacionálním finančním organizacím jako je *Světová banka* a *Mezinárodní měnový fond* se ve Španělsku sbíhaly v tzv. „rozvojovém plánu“, který byl zahájen 26. ledna 1962 a v jehož čele stál ministr (a numerariet Díla) Laureano López Rodó. Dalším předním mužem Opusu s mezinárodními finančními styky byl již zmíněný Antonio Garrigues, nastrčený agent *Chase Manhattan Bank*, a navíc sešvagřený s mimořádně vlivnými bratry Nelsonem a Davidem Rockefellerovými.⁵⁵⁵

V románové formě, jíž často používá k odhalování tajemství a jiných důležitých věcí, uvádí Vicente Gracia následující scény a situace:

„Ještě za ranního šera začal telefonicky vyřizovat své záležitosti s finančním výborem i vysokými bankovními manažery v Římě a Londýně. Mezitím však doufal, že monsignore už věc upravit s Luisem Vallsem, jedním ze svých španělských bankéřů a hlavně s Georgem Dullesem z Chase Manhattan Bank v New Yorku, jedním z nejmočnějších mužů Rockefellerova klanu...

„Ale otče, Rockefeller je Žid,“ zvolal Don Benito.

„No a? Copak je špatného na Židovi?“, odvětil otec důrazně. „Podívej, osobou, kterou v tomto světě nejvíce miluji, je Ježíš a ten byl Žid. Další osobou, kterou nejvíce miluji, je jeho matka Marie a i ta byla Židovka... Ostatně není pro nikoho novinkou, že Dílo přijímá sympatizanty a příznivce každého přesvědčení a ideologie, pokud přicházejí s dobrou vůlí. ... Mí synové, ve Vatikánu platí jediný argument, kterému rozumějí, a to jsou peníze.“

„(...) Musíme zachránit svět a to stojí peníze! Peníze, peníze a zase peníze“...⁵⁵⁶

⁵⁵⁴ E. Zujar, in: *Španělská revoluce (Revolución Española)* č. 1, 1966. – V textu knihy na příslušné straně je podoba jména „Zuhar“. Protože jde o španělsky píšícího autora, je pravděpodobnější správná podoba jména „Zujar“; p. překl.

⁵⁵⁵ Manuel Magaña, *Odhalení svaté mafie*, str. 70.

⁵⁵⁶ Vicente Gracia, *Ve jménu Otce*, str. 51-54.

Touha po penězích, jeho tužba po Bohu, kterou Escrivá chová, přičemž ovšem zaměňuje Boha s penězi, protože jeho Bohem byly právě peníze, jej vedla k zakládání bankovních holdingů a finančních skupin, velmi úzce propojených s nejstarším a nejpodlejší mezinárodním sektorem (tj. lichvou). Jmenovitě jde o *Banco Popular Español* a *Banco Atlántico*, do jejíž dozorčí rady vyslal Opus Žida José Salamu, nebo později, když byla banka integrována do *Holding de la Abeja de Rumasa*, jemuž stál v čele osobně manžel vévodkyně z Alby a který podepsal r. 1966 kooperační a výměnnou dohodu s *Continental Illinois Bank and Trust Company*, jejímž prezidentem byl tehdy David M. Kennedy, Žid a také důležitý spolupracovník Opusu, jenž později postoupil až na místo ministra financí v Nixonově vládě. Opusem kontrolované holdingy měly svá sídla kromě Španělska i v Lucembursku (*International Holding and Investment Company* či *Société Hollande Suisse de Participations*) nebo ve Švýcarsku (*Norfinanz Bank* v Curychu a *Société Anonyme de Trust et d'Operations Financières* v Ženevě), ale i přímo ve Španělsku prostřednictvím holdingu *Rumasa*... Opus Dei představuje nejvýznamnější finanční oligarchii Španělska a je jeho nejmocnější soukromou bankou. Jeho členové dokonce zastávají předsednická místa největších finančních a kreditních podniků, jako např. Luis Valls u *Banco Popular Española*, Ybarra u *Banco Bilbao Vizcaya*, atd. atd.

Ke svým nejvlivnějším přidruženým členům počítá Opus také Žida M. Eriksona, jednoho z amerických „králů reklamy“.⁵⁵⁷ – A zase obráceně zastupují muži Opusu (Enrich Vals, Llopis Guiloche) hebrejské zájmy firmy Coca Cola International ve Španělsku.

Zlato, zlato a zase zlato... Alfredo Sánchez Bella, bývalý španělský ministr z řad Opusu, předtím velvyslanec v Římě, šéf jistě tajné služby a „spolupracovník FBI“, se velice dobře vyzná ve věcech nákupu a prodeje zlata.⁵⁵⁸

Typickou ukázkou rozvoje proplétání Opusu s mezinárodními financemi představuje případ podniku *Ex-intrade*, založeným r. 1958 s minimálním (zákonem předepsaným) kapitálem a pak vedeným dvěma mladými členy Opusu Dei, inženýrem a právníkem, jinak naprostými laiky v oblasti zahraničního obchodu a mezinárodní obchodní strategie, což však vůbec nevadilo, aby se po necelém roce od založení a bez nějaké viditelné činnosti ve smyslu oficiálního účelu podniku *Ex-intrade* spojil s mocnou mezinárodní židovskou skupinou Goldschmidt.⁵⁵⁹

A jako Opus není nic bez peněz, stejně tak je bez peněz kahal slabší než Dalilou ostříhaný Samson. – *Židovský had se v podobě Opusu Dei plazí celým katolickým světem.*

Najít skryté spojení resp. chybějící článek je totéž jako mít v ruce hák i oko, jimiž se řetěz uzavírá. Pokud se samo neobjeví, je třeba je hledat, aby se kruh uzavřel. Je přirozené, že i Opus Dei má svá skrytá slabá místa, která však jeho členové neznají, s výjimkou Escrivy a Alvara del Portilla, kteří společně s třetím utajeným mužem tvořili tajuplný a mnohovýznamný trojúhelník.

Tím „třetím mužem“ byl Žid jménem *Bernardino Nogara*, který se obrátil ke katolicismu z pouhého oportunismu. Povoláním byl bankéř. Narodil se v Bellanu na

⁵⁵⁷ Jesús Ynfante, *Podivuhodné dobrodružství Opusu Dei*, str. 349.

⁵⁵⁸ *Kritischer Bereich* č. 2, červenec 1983: *Francův Opus*.

⁵⁵⁹ Yvon Le Vaillant, *Svatá mafie*, str. 267.

Comerském jezeře v severní Itálii. Zcestovalý, lichotný a úhořovitě hladký muž. V mládí pracoval v Turecku jako znalec drahokamů. Později byl pověřen diplomatickou misí a účastnil se podpisu mírové dohody z Ouchy mezi Itálií a Tureckem v říjnu 1912 a byl rovněž členem komise, která roku 1919 jako okrajovou dohru I. světové války dojednala mírovou smlouvu mezi Itálií, Velkou Británií a Německem.

Jako bankéř byl představitelem italského ústavu *Banca Commerciale* v Istanbulu a na základě jmenování papežem Piem XI. se později staral o vatikánské finance. Jeho jméno bylo doporučeno papežovým důvěrníkem, monsignorem Nogarou, bankéřovým bratrem.

Sotva převzal odpovědnost za ekonomiku Svatého stolce, začal s nepředstavitelnou horlivostí investovat peníze do nejrůznějších činností a oblastí od burzy přes zbrojní průmysl až po výrobu ochranných prostředků. Znovu obnovil stará spojení ke svým soukmenovcům v bankách *Rothschild* a *Morgan* v Paříži a Londýně, *Crédit Suisse*, *Hambros*, *J. P. Morgan*, *The Bankers Trust Company* v New Yorku, stejně jako v *Continental Illinois Bank* nebo *Chase Manhattan Bank*.

23. června 1946 přibyl Escrivá do Říma s předsevzetím natrvalo se usadit ve stínu baziliky svatého Petra. V témže roce byl dvakrát přijat papežem Piem XII., a to 16. července a 8. prosince. První z audiencí měla mít později velký význam. Na její závěr mu papež představil konvertovaného a správou vatikánských financí pověřeného Žida Bernardina Nogara. Od tohoto okamžiku byl Nogara v epicentru hospodaření Opusu, kde hrál roli poradce, mága a svůdce k dlouhé řadě finančních podvodů a klamů, které se souhlasem a vědomím Escrivy a Portilla umožnily známý „zázrak“.

O této nanejvýš důležité postavě se v Díle nikdy nemluví. Jeho jméno není známo ani takovým osobám, které se domnívají zastávat odpovědná a vysoká postavení. Je to záhadné a mysteriózní jméno, ale současně i židovský klíč, jímž se uvádí do pohybu hospodářská mašinerie Díla.

Nogarův vliv byl tak velký, že když v srpnu 1956 zasedal druhý generální kongres Opusu Dei, pořádal se na jeho žádost ve švýcarském Einsiedelnu. Na kongresu se vedle témat duchovního charakteru (kvůli ukrytí) projednávaly především světské záležitosti, jako např. pronikání Díla do Spojených států a Latinské Ameriky nebo otázky nepochybně ekonomické povahy. Generální shromáždění, k němž se dostavilo kolem stovky členů, trvalo po tři týdny. Po skončení pracovních zasedání se Escrivá, Del Portillo a Nogara ještě několik dní zdrželi, aby upevnili síť *Švýcarské banky* a zastavili se pak v Curychu, Bernu a Ženevě, kde použili stabilních a neprůhledných kontaktů. Mezi ně patřil G. Drollaert ze *Schweizerischen Banken-Union* a židovský agent a Escrivův důvěrník Wintermaier. Nový kontakt byl navázán se Z. Freemanem, který s použitím neviditelných nitek rozsáhlého aparátu etabloval Opus ve Švýcarsku, kde si zřídil velkou ústřednu svých mezinárodních hospodářských záležitostí.

Čachruje se s penězi, hýbe s devizami, shrabují se podvodné provize, vynucují bankroty, kolují kasičky Díla na laskavé dárky věřících – aby se pak všechno dostalo na místo určení ve Švýcarsku. *Opus pracuje v přímém a (organizačně) podržéném tajném srozumění s judaistickým finančním kapitálem.* Tím člověkem, který

určoval strategii lstivých svěřeneckých obchodů, inicioval daňové i finanční operace a držel v ruce všechny nitky, byl Žid Nogara, který pod záštitou Opusu Dei v těsné shodě s Escrivou a Portillou jako svědky kouzlil peníze mezinárodním koncernům ve službách židovských spekulantů.

Identita „ducha Díla“ se „židovskou duší“

Co se nazývá „duchem Díla“ i co se rozumí „židovskou duší“ jsou dva *totožné pojmy*. Oba jsou inspirovány neústupnou, přísnou, pánovitou, militantní a slepou poslušností vyžadující talmudskou morálkou. K pochopení mentality, tak charakteristické pro činy Opusu, lze proto dospět pouze tehdy, pokud jsme již porozuměli konceptu judaismu jako životního stylu a souhrnu způsobů chování.

Když Menéndez Pelayo zmiňuje bratra Luise de Léona, nazývá jej „hebrejskou duší“, protože v jeho teoriích nachází stesky na vlastní předky. Podobně a ze stejných důvodů vykazuje známky židovství duše Opusu, jeho duch.

Příznaky, narážky, pokrytectví i tajnůstkářství jako princip a lhaní jako praxe Opusu o tom nedovolují pochybovat. Osoby, které ze zásady lžou, zapírají svou příslušnost k Dílu, vlastní bratry udávají nadřizeným, jakmile u nich odhalí odchýlení od ortodoxie a vzápětí jim udělí trapné veřejné pokárání – něco takového odpovídá židovskému duchu, jež je bytostně cizí světlu a učení křesťanství, otevřenosti, porozumění a lásce k bližnímu, kterými se má vyznačovat prostý a přirozený život křesťanů.

V Opusu neexistuje svoboda, nýbrž čiré podrobení, a kontrole organizace se nevymyká ani korespondence, četba, přátelství ani nejosobnější a nejintimnější vztahy. Poznatky „důvěrných pohovorů“, každotýdenního psychologického vytěžování, jsou pečlivě zapisovány v trojím provedení. Je to prázdný, bezobsažný život, ponořený do nedůvěry a podezřívavosti druhů, a tedy pravý opak skutečné lásky k lidem.

Život v Opusu znamená nové ztělesnění židovského ducha v jeho nejvýraznějších projevech – ctižádostivosti, chtivosti, mstivosti a nenávisti. Escrivá sám shrnul ideální základní rysy, charakteristický profil svých členů jako „opovážlivé, lstivé, čilé a prohnané“ pod záštitou „svaté působnosti, svaté nestydatosti, svaté nesnášlivosti či svatého nátlaku“, které nepochybně – chápány jako příklad – jistě nejsou vzorem ctnosti. Proto je také Escrivá posedlý úsilím po jejich posvěcení.

Členové Opusu – stejně jako Židé – musejí mít o sobě vysoké mínění, musejí se považovat za vyvolené, vybrané, vynikající.

Židy a členy Díla také spojuje jejich ponížená uctivost k penězům. V žádném případě nejsou idealisty a mají eminentní praktický smysl pro materiální statky.

V jejich prostředí platí pomoc a vzájemná podpora jen pro ně samé, myslí pouze na vlastní prospěch. Vždy jsou ochotni brát, aniž by dávali. O své bohatství a statky se zásadně nikdy nedělí s ostatními, kteří se nenacházejí v téže situaci. Jejich zásada upomíná na heslo, vepsané do gobelínu čekárny v Netherhallu, londýnském síd-

le Opusu: „Bratrem podpíraný bratr je jako zdí opevněné město.“⁵⁶⁰ Ale ano, jistěže jsou bratry – oni, a jinak nikdo...

Mýtus „vyvoleného národa“ nabyl v obou společenstvích nejostřejší formy. Židé stále znovu a neodbytně opakují, že jsou Bohem vyvoleným národem. Příslušníci Opusu Dei se mezi sebou vynášejí svým „Božím vyvolením“. Jde o ideu, která je jim neustále připomínána a vštěpována, aby jí byli proniknuti a přivlastnili si ji. Horlivě se učí věřit, že svojí příslušností k Opus jsou vyvolenými mezi (pouze) povolánými. Jakmile je někdo připuštěn jako člen a vstoupí do Díla, když „pískne“, ⁵⁶¹ blahopřeje se jim dokonce k tomuto „Božímu daru“, protože Bůh obrací svůj pohled na nového učedníka, pokud ten všechno opustil a všeho se vzdal, aby se mohl svěřit Opusu, který jej do konce života bude dobře opatrovat, jak se na „privilegovaného“ sluší a patří.

V rámci výuky, které se dostává mladým Židům, jsou indoktrinováni následujícími argumenty:

- Víš synu, že pouze duše Židů pochází od prvních lidí?
- Kdo to říká, papá?
- Talmud... a víš, že svět byl stvořen jen kvůli Izraelitům?
- Kdo říká tohle?
- Rovněž Talmud. Stojí to v traktátu Bereschich rebba, v první části. Proto majetek všech ostatních patří ve skutečnosti Židům.⁵⁶²

Talmud zevrubně až malicherně určuje Židům způsob života, předpisuje i ty nejmenší a nejbezvýznamnější podrobnosti. Jejich celý život je reglementovaný, vtěsnaný do předpisů. Odtud pochází chvála a obdiv Židům, a členům Opusu tak drahé odevzdanosti, diskrétnosti, ale také lišácké mazanosti.

Říká se, že síla Židů i Opusu spočívá v mlčenlivosti, v celoživotním skrývání a předstírání. Pociťují hrdost z toho, že jsou Židé resp. členové Opusu, ačkoliv to neříkají, nevyhlašují, nýbrž pečlivě tají. Dávají vždy přednost mlčení, neboť právě v mlčení o skutečném statusu spočívá jejich nejsilnější a nejbezpečnější ochrana. Právě takto mohou díky nevědomosti ostatních beztretně realizovat své tajné plány. Jednají v intencích plánů a komplotů, které pro okolí musejí zůstat neprůhledné a nevysvětlitelné.

Nezapomínají a slavnostně si připomínají událost z knihy Exodus, jak Áron, velekněz a Mojžíšův bratr, radostně ukázal shromážděnému lidu zlaté tele a zvolal: „Izraeli, hleď, tvůj Bůh!“ – Není pochyb o tom, že Opus Dei je také obrazem lidu Izraele.

Staví se navenek jako mystici a zbožní lidé, přestože jejich naděje patří jen pozemským statkům, nezajímá je nadpozemský svět a chtějí si ráj zřídit na této Zemi. Myslí si, že Bůh je nestvořil proto, aby si zasloužili nebe, nýbrž kvůli tomu, aby si podřídili a ovládli tento svět. Přesně taková je jejich víra.⁵⁶³

Židům i Opusu „přijde Vykupitel ze Sionu“ podle slov apoštola Pavla, kde citoval Izajášovo proroctví (Ř 11,26).

⁵⁶⁰ W. J. West, *Opus Dei, fikce a realita*, str. 104.

⁵⁶¹ Jeden z interních kódových výrazů Opusu, jehož smysl je nám již znám; p. němec. překl.

⁵⁶² Hugo Wast, *Zlato*, str. 45.

⁵⁶³ Tamtéž, str. 90.

Jejich duch je vypočítavý, proto tak usilovně infiltrují mezi pokřtěné. Na opovržení hostitelských národů jim nezáleží, pokud se jim podaří získat si důvěru vládnoucích vrstev. Vědí velice dobře, že veřejné úřady a posty jsou tím nejlepším prostředkem k hromadění bohatství.

O sociální situaci konvertitů nás všeobecně informuje duchovní De los Palacios: „Obvykle byli z největší části lichváři s nezbytnými úskoky a lumpárnami, protože všichni žili zahálčivě a v obchodování s křesťany byli nesvědomití. Nikdy nepracovali jako rolníci, vinaři nebo chovatelé dobytka, a ani své syny těmito pracím neučili. Raději se věnovali městské a sedavé činnosti, kde vydělávali méně pracně.“⁵⁶⁴ Dobový psychologický portrét platí beze změny i pro současnost.

Usilují o výnosná místa, nikdy je nezklame instinkt pro zisk a z každé situace profitují. Jak říká Baer, mají vrozenou obratnost pro finanční obchody, což je klasickou vlastností židovské rasy⁵⁶⁵ i klanu Opusu Dei.

Členové Opusu vykonávají „své“ modlitby a – což je znovu souhlasný bod – mají repertoár speciálních. Recitují rovněž jim zvláště předepsané žalmy.

Další charakteristikou ducha Díla je pozitivismus, obojetnictví, pozemské naděje, tvrdohlavost, určitý zbožný – ale již částečně pověřčivý – smysl pro skromný počet prostě formulovaných pravd (které jsou spíše pociťovány a praktikovány než uvěřeny racionální vírou), a také *instinktivní solidarita se souvěrci*, zejména jde-li o praktické problémy, např. skandály, které by se jich mohly dotknout.

Formálně mohou být naprostými křesťany. Jako křesťané se také předvádějí. Navenek přejímají jejich chování a způsoby, ale potají jednají jako Židé. Je to zřejmé, známe-li jejich nejasný dorozumivací jazyk a začneme chápat, co chtějí a co nechtějí veřejně říci.

⁵⁶⁴ Bernáldez, *Dějiny katolických králů*, str. 600.

⁵⁶⁵ Srovnej k tomu poněkud diferencovanější, ale v zásadě přitakávající vývody proslulého židovského autora Bernarda Lazare (*L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, 1894, Reprint Ligugé/Vienne 1969, str. 60: „Často se říká a stále opakuje, že to byly křesťanské společnosti, které Židy nutily k činnosti směnárníků a lichvářů, jíž se tak dlouho věnovali. To jsou teze filosemitů! Na druhé straně zase antisemité ujišťují, že Židé mají přirozené a pradávné vlohy k obchodu s penězi a nikdy také nic jiného nedělali, než jen, následovali své sklony, aniž by jim bylo něco vnucováno. V obou těchto tvrzení je část pravdy i část omylu, nebo lépe řečeno je třeba je náležitě komentovat a správně jim rozumět.“ – Lazare se pak podrobně zabývá hospodářskou nezbytností půjčování peněz ve středověku i přísným zákazem lichvy pro křesťany, a pokračuje (str. 62 ad.): „Pro Židy taková bariéra neexistovala. Církev na ně neměla morální vliv a nemohla jim jménem svého učení a dogmat zakazovat směnárnictví a bankovní obchody. Židé, kteří v té době většinou patřili do kategorie obchodníků a kapitalistů, profitovali z tohoto povolení i z hospodářské situace národů, mezi nimiž žili. Církevní autorita je spíše k tomu povzbuzovala než zadržovala, a sami křesťanští občané je jim v tom ještě podněcovali tím, že jim dávali k dispozici svůj kapitál a používali jich jako nastrčených osob. Jestliže však Židé neobdělávali půdu, nebyli rolníky, pak ne proto – jak se často tvrdí – že by nevlastnili půdu. Omezující zákony na vlastnictví půdy přišly teprve tehdy, kdy se už dávno v zemi usadili. Židé vlastnili půdu, ale nechávali na ní pracovat své otroky, protože neústupný patriotismus jim zapovídal pracovat na cizí zemi. Tento patriotismus, tato idea, spočívající na posvátnosti palestinské vlasti, byla iluzí o jejím obnovení, která je držela při životě. Proto se považovali za vyhnance, kteří se jednoho dne vrátí do Svatého města, je mnohem více než jiné cizince a vysídlenec vedla k tomu, aby se věnovali obchodu.“

Pro Židy i lidi Díla je jejich život nepřetržitým rozporem, protože jim chybí pevné a konsekventní usměrnění. Jsou především praktiky s ideálem přichylnosti k tomuto světu, jemuž se všechno ostatní podřizuje, jsou bytostmi, s materiálem ještě více spoutanými než běžní materialisté, zakotvení ve falešné víře ve vlastní vyvolení. Jejich dialektika je argumentem o již uskutečněném vyvolení, která je pohlcuje, je pravdou, jež je pohlcuje, jejich nutkáním k nárokování si a realizování života v království tohoto světa. Osvobození podle jejich představ již nastalo a proto se tvrdošíjně drží svých idejí a tužeb, proto věřejí na osobního a vzdáleného Boha, k němuž je možno se přiblížit, hledá-li se čistě materialistickými praktikami.

Jejich výrazivo zní křesťansky, ale křesťanské není!

Židé i členové Opus mají v oblibě společnou modlitbu – první ve svých synagogách, druhí v oratořích a ubytovacích domech. Lidé Opus nevyhledávají libovolný svatostánek, libovolný kostel. – *Jsou vedeni k navštěvování těch bohoslužeb a posvátných míst, která jsou jim přikázána, zpovídají se pouze kněžím Díla a mají uloženo vyhýbat se duchovním vztahům či kontaktům s jinými náboženskými středisky.* Neúčastní se bohoslužeb ve svých farních chrámech. Navštěvují jen takové kostely, o nichž vědí, že tam – téměř potají – chodí jedině ti, na něž pohlízejí jako na bratry a souvěrce.

Většinou jsou velice pokrytečtí a neupřímní. Zcela běžná je u nich vyslovená nečestnost vůči těm, které nepovažují za vlastní lidi. V samotném Dílu nevěří nikomu a nikdo nedůvěřuje jim. Je to morálka odsouzených k nedůvěře!

Zevnější ritus je pro Židy i členy Opusu nástrojem vykoupení. Všechno náboženské je zde podřízeno materiálnímu, a nikoli naopak. A právě to je podstatou velkého zjevení jak ducha Díla, tak i židovské duše.

Vykoupení a posvěcení je členům Opusu potvrzováno a garantováno prací.⁵⁶⁶ Čím více pracují – samozřejmě pro Dílo – tím jsou posvěcenější. Poslušnost a podrobenost je považována za pozitivum při ocenění jejich práce. Čím více pracují, tím větší jsou zisky Díla, a to jim samozřejmě říká, že se stávají svatými. Escrivá kdysi prohlásil: „Posláním Opusu je posvětit libovolnou práci,“ aniž by se příliš dbalo na to, za jakých okolností se tak děje. Jedním z výrazů, často se opakujícím ve vnitřních stanovách Díla, je „použitelnost“. Opus Dei si stanovil za cíl dosáhnout pomocí techniky vymývání mozků absolutní použitelnosti svých členů.

O Židech se říká, že mají ohebný jazyk, chladnou hlavu a hroší kůži. Lidé Díla mají podobný pancíř, jsou s nimi krví spříznění a mluví stejnou řečí.

Předávání poselství nebo jiných znalostí (o Dílu) nikdy nebylo zadarmo. Oficiální Escrivův životopisec Salvador Bernal prohlašuje, že zakladatel Opusu „nikdy nesouhlasil, aby vyučování v oblasti apoštolské práce Díla bylo bezplatné“.⁵⁶⁷ Proto se „v Opusu Dei vyžaduje vykořisťovat rodiny vlastních stoupenců, přátele a vůbec každého, kdo se dostane do jeho blízkosti“.⁵⁶⁸

Opus Dei má židovskou duši, protože a) dává slovům smysl, který se odchyluje od normálně užívaného; b) svým členům zatajuje skutečný stav všech věcí užíváním dvojznačných argumentů, což jim umožňuje infiltrování a obsazování klíčo-

⁵⁶⁶ Ramiro Cristóbal, *Templáři, předchůdci Opusu Dei*, in: *Historia* č. 6, září 1975, str. 63.

⁵⁶⁷ Salvador Bernal, str. 153.

⁵⁶⁸ María Angustias Moreno, *Opus Dei – doplněk jednoho příběhu*, str. 215.

vých pozic; c) nedovoluje ani otevřené a veřejné probírání otázek své organizace; d) tajnůstkářství a pokrytectví se mu stalo druhou přirozeností a vrylo se do jeho podstaty; e) má mnoho předsevzatých cílů, hospodářských, náboženských, obchodních atd.; f) si nárokuje monopol na Boha a současně i na co největší zisk, jak to odpovídá jeho monopolnímu postavení podle zákonů trhu; g) jeho organizace, manipulovaná prostřednictvím oligarchických totalitních struktur, vyvíjí neohraničený psychologický nátlak, což jí zajišťuje absolutní vládu nad svými členy, byť se i nazývá „duchovní a náboženskou pomocí“; h) vymáhání peněz má vždy přednost před teologií.

K definování židovského ducha Díla asi není nic lepšího, než slova Alvara de Portilly a Escrivy de Balaguera, které zaznamenal Salvador Bernal. Escrivův nástupce ve vedení Opusu, Alvaro de Portillo: „Proč by se měl nemocný vzrušovat skalpelem, zvláště když je skalpel z platiny?“⁵⁶⁹ Escrivův výrok, pronesený v Buenos Aires, je neméně objasňující: „Ty i já se musíme zabývat vším, co není samo o sobě špatné, ale se vším, co je dobré nebo indiferentní, musíme – aniž by to bylo nevhodné – dělat to, co dělal král Midas: měnit ve zlato. Je to jasné?“⁵⁷⁰ A to řekl i přesto, že roku 1972 v Barceloně cynicky poučoval: „Pouhý fakt zacházení s penězi nebo jejich vlastnění ještě neznamená lpění na bohatství.“⁵⁷¹ – Že by tak trochu hlas svědomí?

Vzhledem k praktikované hře na schovávanou je téměř nemožné s jistotou povědět, kdo a co jsou členové Opus a jeho spolupracovníci. Právě poslední jsou těmi, kteří se – ne vždy od samého počátku – „stali spolupachateli mocností temnot“.⁵⁷² Podle některých autorů hraje Opus Dei v Církvi roli, jaká připadla zednářstvu mezi liberály.

Duch Díla má velice svéráznou morálku. Ve svém fanatismu necouvá ani před *odstraněním těch*, kteří mu stojí v cestě resp. narušují a překáží realizaci jeho plánů. Jakmile někdo uvnitř i vně Díla začne být nepohodlný, protože už příliš ví, může zemřít přirozenou smrtí nebo podlehnout následkům nejasné nehody, což vyjde nastejno – triumfuje pouze Opus. Eliminoval se nepřítel nebo člen, u něhož to bylo „záhodno“. Ruiz Mateos, šéf holdingu *Rumasa* a supernumerariet Opusu, který velmi dobře znal skrytá spojení institutu, dokonce řekl: „Vláda a Opus jsou stavu mne zabít“,⁵⁷³ ba dokonce budu i oficiálně prohlášen za mrtvého. V „Protokolech sionských mudrců“ (15, 13) stojí: „Smrt je nevyhnutelným koncem každého člověka. Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců.“⁵⁷⁴

⁵⁶⁹ Salvador Bernal, str. 251.

⁵⁷⁰ Tamtéž, str. 269.

⁵⁷¹ Tamtéž, str. 290.

⁵⁷² Yvon Le Vaillant, na cit. místě.

⁵⁷³ Časopisy *Čas* a *Tribuna* (*Tiempo* resp. *Tribuna*), červenec resp. září 1989.

⁵⁷⁴ Pro ty, kdož přes ohromné množství předložených nezpochybnitelných důkazů pravosti *Protokolů* je stále ještě považují za „antisemitské falzum“, uvádím za všechny ostatní několik pasáží *Babylónského talmudu*, které jasně dokazují, že talmudský judaista si ze zabití Nežida nemusí dělat žádné zvláštní výčitky svědomí: „... prolítí krve Nežida Nežidem a krve Izraelity Nežidem je *trestné*, prolítí krve Nežida Izraelitou *bezrestné*...“ (*Babylonský talmud*, traktát Synhedrin VII, 5 [fol. 57a], vyd. Goldschmidt, sv. VIII, str. 691). – „([Kdo úmyslně zabije člověka, budiž

Oprávněnost k odstraňování překážejících lidí je „zaručena“ samotným Talmudem, který nařizuje „svrhnout zrádce do studny a nedovolit, aby jej někdo vytáhl“. Ohledně Opusu kolují zvěsti, že bylo již množství záhadných úmrtí „jako na zavo-lanou“, k nimž došlo za nejasných okolností a jimž všem byl společný odpor dotyč-ných obětí vůči Dílu resp. vnitřní či vnější konflikty s ním. Různí členové, kteří vzhledem ke své činnosti a postavení v Opusu věděli příliš mnoho, přišli o život při „nehodách, které mohly být docela dobře zločinem“.⁵⁷⁵ Albareda, López Bravo, Ruiz de Alada (vrchní účetní holdingu *Rumasa*), abychom si jmenovali alespoň některé...

I Židé a držitelé vysokých úřadů, kteří potají přísluší k Opusu Dei, mohou být konec konců také zrádci.

Je-li přetvářka jejich nejúčinnější zbraní a hlavním charakterovým rysem, nelze nevzpomenout na případ Maimonida, naprosto dokonalého rabína vzhledem k uče-nosti, nesnášenlivosti a lstivosti, autora díla *Mischnah Thorah* (považovaného za druhý Talmud), jehož ortodoxii označují znalci Písma za smělou a přísnou, protože se úkosem dívá na každého Izraelitu, který by plně nedbal jeho učení. A tento Mai-monides, veskrze rabín, vzor ortodoxního Žida, obrazně nazývaný světlem Izraele a druhým Mojžíšem, „po šestnáct nebo sedmnáct let navenek vyznával muslimské učení“.⁵⁷⁶ Chvalozpěvy a oslavování, které Židé Maimonidově osobě prokazují, nám silně připomínají uznání a obdiv členů Opusu Escrivovi, jež svým veřejným vyznáváním katolické víry Maimonidese dokonce ještě překonal.

Otec Escrivá soustavně upomínal a vyžadoval, „že všechno musí jít jeho hlavou a jeho srdcem“, aby tak byla zaručena judaizace veškeré činnosti Díla.

Morálka Opusu je talmudská. Je-li to oportunní, sáhne po podvodu, pomlouvání, hanobení, po lžích, nátlaku a skandalizování. Pro Opus neexistují křesťanské pojmy jako důstojnost, čestnost, ušlechtilé city a dodržování daného slova.

Jak uvádí jistá žena, jejíž život byl po léta spojen s Opusem, dostaly se jí do ruky oběžníky s následujícím obsahem: „Budeme se snažit obsazovat fary, protože při-nášejí bohaté oferty. Nikdo si neumí představit, kolik fary, oferty a zpovědnice vy-nášejí. Zpovědnice jsou pravým deštěm almužen, darů, a dokonce i neočekávaných dědictví. Nejlepším pokáním je almužna...“⁵⁷⁷

Bez ohledu na zarputilou netolerantnost Opusu není k členství v něm vůbec tře-ba být věřícím, přestože jeho právním i „náboženským“ podkladem a vývěsním ští-tem je (katolická) osobní prelatura. Opus ve skutečnosti tvoří náboženskou, hospo-dářskou a politickou kastu. ... Má majetek, postrádá štědrost. S nikým nesdílí před-stavy o Bohu, protože Opus je pouze on sám. ***Je rabinátem, instalovaným v sa-mém srdci svaté Matky Církve.***

Jeho poslání je jasně definováno – být trvalým faktorem apokalyptické epochy, jíž je možná ta, v které žijeme. Právě v ní se totiž začínají vynořovat různá mesián-

popraven.] Výjimku představuje případ, že někdo zabije člověka v domění, že zabíjí hovado, nebo *zabije Izraelitu v domění, že zabíjí Nežida*, nebo omylem zabije potracené novorozeně, schopné života“ (*Babylonský talmud*, traktát makoht II, 1 [fol. 7b], vyd. Goldschmidt, sv. VIII, str. 776); pozn. a zvýraz. v textu němec. překl.

⁵⁷⁵ Časopis *Tiempo*, 14. srpna 1989.

⁵⁷⁶ Hugo Wast, *Kahal*, Burgos 1946, str. 41.

⁵⁷⁷ María Angustias Moreno, *Druhá tvář Opusu Dei*, str. 31.

ská hnutí jako Opus, která pracují na stržení staré budovy a připravují terén pro stavbu nové. Obecně vykazují mimořádnou dynamiku. Jsou červem v nejzdravějším jablku.

Ze sociálního pohledu jsou členové Opusu i Židé poměrně nespolečenští v důsledku nesolidárního charakteru. Kastovní duch je uzavírá před jimi samými – jsou nesnášenliví. Obtěžují každého, aniž by ovšem totéž dovolovali jiným. Jsou arogantní v úspěchu, ponížení v neúspěchu, vychytralí a zaměřeni na hromadění majetku.

Způsob jejich myšlení a jednání plyne zřetelně ze závěru, k němuž dospěl Abraham F. K. v knize „Národ – náboženské poslání“, vydané v Izraeli. Říká se tam, že „Kristovo náboženství je příčinou běd, jimiž svět trpí“.⁵⁷⁸

Jezuitské vlivy na Opus Dei

Jezuitské vlivy přijímal Escrivá ve dvou směrech. „První podnět ke zřízení Díla mu dal člen Tovaryšstva Ježíšova, otec Valentín Sánchez, jeho počáteční zpovědník.“⁵⁷⁹ Vztah mezi mladým Escrivou a jeho duchovním vůdcem byl zprvu těsný, srdečný a plodný při naprostém duchovním souznění. Od otce Sáncheze se Escrivovi dostalo rad a ponaučení, která pak už nikdy neměl zapomenout. Přátelství kajícníka a zpovědníka trvalo až do r. 1940, kdy mezi nimi došlo k „bouřlivému střetnutí“, když si „otec Sánchez přečetl dokumentaci, kterou Escrivá hodlal předložit biskupovi k prostudování, ostře zkritizoval některá její ustanovení a nepříteli přátelsky se s ním rozloučil“.⁵⁸⁰ – V témže roce pak Escrivá vyměnil dosavadního zpovědníka za Portillu.

Druhou cestou, po níž se Escrivovi dostalo od jezuitů inspirace, bylo objevení textu, prvně publikovaného r. 1661 ve vestálském Paderbornu. Je znám jako „Tajná napomenutí“ (*Monita Secreta*) a představuje sbírku jezuitských instrukcí. Text se stal Escrivovou oblíbenou četbou – studoval a znal jej velice dobře a nechal se jím inspirovat. Skoro by se chtělo věřit, že dvěma spisy, které nejvíce zformovaly jeho myšlení, byla *Knih o kahal*u Jacoba Brafmanna a jezuitská *Monita Secreta*.⁵⁸¹

O jezuitech bylo napsáno množství objemných svazků, ale přesto ještě pořád zbývá hodně práce a zkoumání ohledně průvodního židovského vlivu v Tovaryšstvu. Julio Caro Baroja v druhém dílu své knihy *Židé ve Španělsku* napsal: „Je známo, že v polovině 17. století synové konvertitů – a stále ještě judaisté – často studovali u jezuitů v městech, kde sídlily jejich vysoké školy, a že z nich vycházeli muži, kteří měli *solidní talmudistické vychování* a současně i důkladné scholastické vědomosti, jako např. Isaac Cardoso, apologeta Izraele.“⁵⁸²

⁵⁷⁸ Oscar H. Wast, *Jezuité, Opus Dei...*, str. 15.

⁵⁷⁹ Marina Ricci, *Opus Dei*, in: časopis *30 dní (30 Días)* č. 5, květen 1990, str. 16.

⁵⁸⁰ Tamtéž, str. 17.

⁵⁸¹ Autor zde opomněl poznamenat, že se prakticky s jistotou jedná o jeden z nečetných protijezuitských pamfletů, které zvláště v období „osvícenství“ ve velkém fablikovaly zednářské lóže; pozn. editora českého překladu.

⁵⁸² Julio Caro Baroja, *Židé ve Španělsku*, bez vr., díl II, str. 252. – Pozn. němec. překl.: Je pozoruhodné, že ještě v 18. století to byl případ židovského zakladatele pověstného iluminátského řá-

Nesmíme zapomínat, že podle otce Miguela Marcose k roku 1593⁵⁸³ mezi 27 jezuitů, kteří podepsali podání proti nové organizační formě Tovaryšstva, bylo na 25 nových křesťanů, mezi nimi Acosta. Právě tak málo by se měl přehlížet fakt, že druhý „černý papež“ (generál Tovaryšstva) po svatém Ignáci z Loyoly, otec Linéz, byl židovského původu.

U jezuitů si Escrivá de Balaguer vzal příklad pro své Dílo, když chtěl vytvořit pasivní a poddajný nástroj, který se pak měl rozšířit do celého světa k jeho ovládnutí. Přesně jako u jezuitů mělo celé členstvo budoucí Escrivovy organizace pochodovat na jeho rozkaz jako disciplinovaní vojáci.

Pro Escrivu bylo bezmála zjevením seznámení s příručkou „Monita Secreta“, která byla původně známa jen některým nejvyšším příslušníkům jezuitského řádu, a to ještě jen tehdy, bylo-li jisté, že z jejího obsahu nic neprozradí.⁵⁸⁴

Příručku s tajnými pokyny nikdy nevytiskli; existovala pouze v rukopisech a poprvé byla profánní stranou objevena v Paříži na tamějším řádovém kongresu. Je napsána rukou učeného Brothiera, knihovníka Tovaryšstva Ježíšova. Její text přesně odpovídá jinému, který byl později nalezen v jednom domě belgického Ruremondu a po vykázání jezuitů ze země pak uložen v archivu soudního dvora v Bruselu... Ch. Sauvestre zveřejnil roku 1961 ve Francii vydání *Monita Secreta* se zajímavým a pozoruhodným komentářem.

Ve Španělsku se příručka poprvé objevila r. 1880 jako příloha *Stručných dějin Tovaryšstva Ježíšova* (*Historia resumida de la Compañía de Jesús*) od Fernanda Garrida.

V knihovně brazilského Ria de Janeira je uložen rukopisný exemplář, nalezený r. 1720 v jezuitské koleji po internování otců Tovaryšstva.

Konečná redakce dokumentu je prisuzována otci Claudio Aquavivovi, čtvrtému generálu jezuitů a reformátorovi řádu, který se však opíral o doporučení a pokyny svých předchůdců.

Zmíněné instrukce byly v Escrivových rukou pravděpodobně inspiračním zdrojem a neocenitelnou pomůckou. Uvedeme si zde alespoň vybrané pokyny, které byly později i v Opusu vštěpovány a plněny:

* Snažit se získat přízeň těch, kteří mají v Církvi i ve světě autoritu, jíž by jednoho dne mohlo být zapotřebí.

du Adama Weishaupt, který vystudoval v Ingolstadtu u jezuitů a později tam i nějakou dobu učil.

⁵⁸³ Tamtéž, str. 253. – Viz také např. René Fulop Miller, *Moc a tajemství jezuitů* (*El poder y le secreto de los jesuitas*), str. 216-221. K tématu je zde množství dalších zajímavých pramenů, jako například S. Pey Ordeix, *Jezuité a Židé před obdobím republiky* (*Jesuitas y judíos ante la República*). Pozn. německého překl.: Jak již byla zmínka, jezuitský řád později změnil své stanoviny v tom smyslu, že do něj nadále nesměli být přijímáni potomci Židů resp. „konvertitů“ neboli „novokřesťanů“.

⁵⁸⁴ Na tomto místě je třeba dodat, že o pravosti dokumentu *Monita Secreta* existují důvodné pochybnosti. O době a místě jeho nálezů jsou rozdílné a někdy i zcela protichůdné zprávy. Např. podle jedné verze měl dokument objevit vévoda Christian Brunšvický, ale ten byl roku 1614 ve věku pouhých 12 let! Již tehdy však v jezuitském řádu potají působily určité judaistické kliky, od nichž by mohl citovaný dokument pocházet; pozn. editora českého překl.

* Všichni by měli vypadat inspirováni týmž duchem a musí se naučit stejným způsobům a chování.

* Získávat vlastnictví na jména věrných přátel, kteří je k tomu pouze propůjčí a zachovají tajemství. Pro lepší vyniknutí naší chudoby je vhodné nechat s každou kolejí spojené pozemky napsat na jméno jiné, vzdálenější pobočky. Tím zabráníme, aby knížata a magistráty zjistili skutečnou výši našich příjmů.

* Naši lidé by měli odjíždět jen do bohatých měst, hodlají-li se tam usadit.

* Starým vdovám musíme umět ukazovat naši mimořádnou chudobu, abychom jim odňali co nejvíce peněz.

* Pouze provinciál řádu smí znát skutečnou úroveň našich příjmů, ale celková výše bohatství tovaryšstva v Římě musí být posvátným tajemstvím.

* Své snahy a úsilí musíme směřovat na získávání náklonnosti a sympatií knížat i nejvýznamnějších osob, aby se proti nám nikdo ničeho neopovážil.

* Je třeba získávat si také sympatie kněžen prostřednictvím jejich vychovatelek a služebných, což nám současně umožní mít všude přístup a náhled do nejtajnějších záležitostí rodin.

* Všichni se mají chránit nějak doporučovat, napomáhat nebo jinak prospívat těm, kteří naše Tovaryšstvo z nějakého důvodu opustili, zvláště pak dobrovolně. Necht' si říkají co chtějí, vždy budou proti tovaryšstvu rozdmychávat nesmiřitelnou zášť.

* Naši lidé musejí od biskupů získávat vedení farností, a farníci musí být poddáni Tovaryšstvu, které z nich vytěží, co může.

* Je třeba ovlivňovat preláty, jde-li o blahorečení a svatořečení našich lidí.

* Našinci necht' vedou knížata a vznešené osoby tak, aby to vypadalo, že jim i nám jde pouze o větší slávu Boží a o přísnost svědomí.

* Nechat věřit knížata a ostatní osoby s výkonem autority, že naše společnost ohledně způsobu života a práce v sobě zahrnuje plnost všech ostatních řádů s výjimkou chorálového zpěvu a vnější přísnosti.

* Způsoby k získávání bohatých vdov:

– Opatřit jim zpovědníka, který je povede k setrvání ve vdovském stavu ujišťováním, že si takto zajistí věčnou odměnu a ujdou očistci.

– Chránit je styků s těmi, kteří po nich zálibně hledí

– Odstranit služebníky, kteří nemají dobré vztahy s tovaryštvem a doporučit jejich nahrazení takovými, jež jsou nebo mohou být na nás závislí, abychom byli informováni, co se v domácnosti děje.

– Zpovědník nesmí sledovat žádný jiný cíl, nežli přimět vdovu, aby se řídila jeho radami, a to opakováním při každé vhodné příležitosti, že poslušnost je jedinou podmínkou jejího duchovního zdokonalení.

– Necht' ji vede a radí k co nejčastějšímu pokání odhalováním jejích nejtajnějších myšlenek a pokušení.

– Je třeba vdovu přimět k častým darům obratným využíváním jejího duševního stavu.

– Při zpovědi je nezbytné vyhnout se přílišné přísnosti kvůli možné ztrátě sympatií.

- Musí se jí obratně bránit v návštěvě jiných kostelů a účasti na jiných náboženských slavnostech neustálým opakováním, že všemi ostatními řády udělované odpustky jsou sloučeny v našem Tovaryšstvu.
- Je nutno naléhat na vdovu, aby všechny své příjmy dala k dispozici nám, protože jenom tak dojde posvěcení, a musí stále chovat naději, že bude svatořečena, vytrvá-li až do konce.
- Pokud nám za svého života nevydá všechny statky, je třeba – zvláště onemocní-li a je v nebezpečí smrti – připomenout ji chudobu našich kolegů a nutnost zřizování dalších a tak ji jemně tlačit k tomu, aby k nákladům přispěla a dosáhla tak věčné slávy.
- Nabízí-li nám něco, nesmíme zmeškat to přijmout.
- * Co bylo řečeno o vdovách, platí obecně i na obchodníky, bohaté bezdětné manžele. Budou-li naznačené prostředky chytře použity, může si tím Tovaryšstvo zajistit dědické nároky
- * Zbožné osoby, jež horlivě usilují o zdokonalení, musí být vybízeny k darování svých statků Tovaryšstvu právě k dosažení nevyšší dokonalosti.
- * S chytrou opatrností je třeba lidem našeptávat strach z pekla nebo alespoň očištění a přesvědčit je, že jako hasí voda oheň, zahlazují almužny hříchy.
- * Je nezbytné vypudit z našeho Tovaryšstva ty, kteří si dělají výčitky z hromadění statků a bohatství pro náš řád.
- * Jak se má jednat s lidmi, vypuzenými z Tovaryšstva:
 - Před vypuzením musí písemně slíbit a odpřisáhnout, že nebudou nic říkat ani psát ke škodě Tovaryšstva. Představení nechť uschovávají výpovědi vypuzených o svých špatných sklonech, chybách, chybách a nepravostech, která se podle zvyklostí tovaryšstva sepisují pro ulehčení svědomí dotyčného. Představení řádu mohou těchto výpovědí v případě potřeby použít a seznámit s nimi knížata a preláty.
 - Jméno vypuzeného je nezbytné písemně oznámit všem kolegům a důvody vypuzení třeba i zveličit, aby se zabránilo nebezpečí, kdyby s nimi dotýčný navázal případné styky. Je také přitom třeba všude zdůrazňovat, že Tovaryšstvo nikoho nevylučuje bez závažných důvodů, protože do moře se svrhávají jenom mrtví.
 - Při domácím napomínání je třeba se snažit přesvědčit členy, že vypuzení jsou vrtkavá individua a je vhodné přehnaně líčit neštěstí těch, kteří kvůli jejich odchodu z Tovaryšstva bídně zajdou.
 - Kdo objeví cokoli nedůstojného a zasluhujícího hany v jejich chování, nechť to oznámí. ... Takto musí být vymazáni všichni zapuzení, ale především ti, kteří odešli dobrovolně.
- * Velmi pečlivě a opatrně se musí vybírat mezi muži, kteří mají talent, dobře vypadají a jsou šlechtici nebo jinak vynikající osoby.
- * Je nezbytné dát jim na srozuměnou, že ke studiu v koleji byli z mnohých vybráni jen zvláštní milostí Boží prozřetelnosti.
- * V kázáních musíme kárat a hrozit jim věčným zatracením, nebudou-li plnit své kněžské poslání.

* Musí být varováni před vyjevením svého poslání nejen přátelům, ale ani své rodině...

Náš stručný výběr přesvědčivě dokazuje, jak Escrivá přejal, doslova opsal a pak přesně uplatňoval instrukce příručky *Monita Secreta*. Bez jejího textu by pro něj bylo jistě obtížnější náležitě rozhybat Opus Dei.

Světová vláda, nový světový řád a Opus Dei

Jistý novinář francouzského listu *Le Mond* si již r. 1972 položil otázku, zda se dá „mluvit o spiknutí Opusu Dei“, ⁵⁸⁵ protože teologické manévry umožňují skrývat odvrácenou stranu supertajného nástroje judaistického projektu dobytí světa. V takovém případě by Opus Dei byl strategickou zbraní tohoto velkého spiknutí!

Jedno je jisté: „Všichni členové Opusu jsou přesvědčeni, že svět bude dobyt pomocí nových zbraní – tzv. šedé zóny a peněz –, zajišťujících kontrolu veřejného mínění.“ ⁵⁸⁶

Mýtus, legenda, existence tajných vlád, velmocí a mohutných sil, jednajících vskrytu – to není nic nového. Obecně tyto komponenty souvisejí se světovou mocností, především s hospodářskou oblastí, tj. se Židy jako strůjci světových dějin. Podle Serge Hutina závisí osud národů často na mužích, kteří nezastávají žádné oficiální úřady. ⁵⁸⁷ Jde o tajné společnosti, regulérní skryté vlády, které bez našeho vědomí určují náš osud.

Pojmem „tajná společnost“ se obvykle myslí skupina většího či menšího počtu osob, charakteristická pořádáním tajných shromáždění svých členů a užíváním ceremoniálů a rituů, jimiž se vyjadřuje symbolika a předávají instrukce při dodržování kardinální zásady naprosté mlčenlivosti. Cíle těchto tajných společností mohou být velice rozličné: politické, NÁBOŽENSKÉ, DUCHOVNÍ, filosofické ba dokonce kriminální. Opus Dei lze přiřadit k tomuto druhu společností. Není nejmenších pochyb o jeho významné politické, hospodářské i náboženské roli, zahrnující také pleťo vlivných vztahů a kontrolu masových médií v různých zemích a institucích. Nelze samozřejmě vyloučit ani možnost tajných kontaktů mezi těmito společnostmi a společnostmi, usilujícími a bojujícími o světovládu – naopak je velmi pravděpodobná.

Spisovatel *Vásquez Montalván* říká: „Escrivá de Balaguer, López de Bravo, Calvo Serer, López Rodó... byli jen špičkou ledovce, ale za svou pozemskou moc děkuje Opus především své neviditelné části,“ a vysvětluje: „Zákon se ve skutečnosti etabloval v podzemí měst, dějiny píší v největším utajení pracovníci tajných služeb, a duchovní moc mají nejtajnější sekty. ... Nepřítomnost stavitelů pyramid neznamená automaticky i nepřítomnost stavitelů tajných chodeb. Celý svět je dnes obrovským ementálským sýrem, proděravěným neviditelnou činností plutonických borců

⁵⁸⁵ Dominique Le Tourneau, *Das Opus Dei*, str. 53.

⁵⁸⁶ L. van den Berghe, *Opus Dei ve Španělsku u moci (L'Opus Dei au pouvoir en Espagne)*, in: *Le spectacle du Monde (Divadlo světa)*, leden 1970, str. 58, cit. podle: Daniel Artigues, *Opus Dei ve Španělsku*, str. 11.

⁵⁸⁷ Srv. Aliana Marina Pistone, *Skryté vlády*, in: *Unbekannte Welt* č. 38. srpen 1979, str. 23.

Opusu Dei, a jeden z nejširších a nejpečlivěji zbudovaných tunelů vede do srdce Vatikánu. Opus Dei má dokonalý smysl pro utajování a nikdo dnes nemůže plně odpovědět na otázky: Kde je? Co je?⁵⁸⁸

Proto je nejpoctivějším a nejúčinnějším prostředkem boje s takovým nepřítelem odhalovat a dávat ve známost jeho učení a cíle, které přes všechny snahy o potlačení pravdy nakonec vždy vyjdou najevo. Jak říká svatý Jan, „pravda vás osvobodí“ (J 8,32).

Opanování světa vyžaduje zřízení a koordinaci světové vlády. Filosof Joseph de Maistre upozornil na nebezpečí, které se nad Římem vznáší v podobě sekt, spiknutíých za tímto účelem. Kvůli realizaci tohoto poslání „žijí skuteční držitelé moci ve stínu, za kulisami“.⁵⁸⁹

Papež Pius X. prohlásil: „Nebezpečí již proniklo téměř do nitra a krve Církve. Jeho rány jsou tím jistější, když ví, kam je nejlépe udeřit.“⁵⁹⁰

Ne nadarmo má vůdce judaismu, Alfred Nossig, ve své knize *Integrální Židovstvo* následující věty: „Židovské společenství je víc než národ v moderním, politickém smyslu. Je nositelem světodějně ba kosmické úlohy, dané mu jeho zakladateli Noem a Abrahámem, Jakubem a Mojžíšem... V jejich koncepci neměl prioritu rod, nýbrž světový řád k podpoře rozvoje lidstva. ... To je pravý a jediný smysl vyvolenosti Hebrejců. ... *Gesta naturae per Judaeos*... takové je heslo našich dějin.“⁵⁹¹ – Duchovní řád k podpoře rozvoje lidstva.

Vycházíme z toho, že se Opus nikdy nepřiznal k vlastním cílům naprosté většině svých členů, kteří nic nevědí o judaistické práci, konané prostřednictvím jeho tisku a v souladu s ním, podporované ještě jeho vlivem v Církvi, mimořádným významem v hospodářských kruzích i zpravodajském prostředí tajných služeb, s nimiž spolupracuje (především s Mossadem), i konečně kontrolou zbožných a mnohdy až naivních dárců. Pro zmíněné intriky je však zde ještě hlubší vysvětlení. Totiž to, že pro poslední fázi hadího sevření světa judaismem je Opus Dei nezbytným pomocníkem a prostředníkem.

Židé i jejich pomahači z Opusu představují početně jen nepatrný procentuální podíl světové populace, přesto však disponují většinou bohatství světa. A několik málo z nich díky vlastnímu majetku pak ovládá páky, hýbající světem. Domýšlivá představa predestinace ke světovládě podněcuje jejich mesiánskou ideu Izraele jako ústředního bodu světa, *omphalos terrae* (pupku Země), osy, kolem níž se všechno točí. Ke skutečnému naplnění své představy musí ve svém novém řádu sevřít veškerou váhu moci a bohatství světa. Symbol židovského nového řádu figuruje na amerických dolarových bankovkách, kolujících po celém světě. Každý na nich může číst napsáno (v latině) velkými písmeny „Nový světový řád“. Jinými slovy řečeno, jejich heslo (a idea) spočívá na penězích, a tuto lekci si vzal Opus k srdci. *Kvůli panství Izraele musí být odstraněn Kristus – bez možnosti vzkříšení.*

Opus Dei je součástí Apokalypsy. Je další etapou na cestě symbolického hada k úplnému stisknutí světa. A až se had zakousne do vlastního ocasu a sevře všechny

⁵⁸⁸ Manuel Vázquez Montalbán, *Dílo, které nebere konce*, in: *Interviu*, 14. srpna 1988, str. 113 ad.

⁵⁸⁹ Henri Le Caron, *Světovládné plány proticírkve*, Chiré-en-Montreuil 1985, str. 30.

⁵⁹⁰ Tamtéž, str. 35.

⁵⁹¹ Cit podle téhož, str. 66.

národy do smrtící oprátky, budou v jeho moci spoutány okovy, které nelze svrhnout – svoboda bude definitivně zardoušena. Moci se chopí světová vláda... bude to pontifikát zlatého telete, vítězství a triumf Opusu Dei.

K instalování takto nezvratitelné situace je zapotřebí ještě „skryté inteligence“, která „řídí osudy lidstva, protože viditelní političtí a hospodářští vůdci jsou pouze loutkami v rukou mudrců“.⁵⁹²

Proto se – zvláště pro práci uvnitř Církve – používá zednářských metod. Platí to i pro Opus, jehož úlohou je ničit Církev z bezprostřední blízkosti, zevnitř. Je charakteristické, že Escrivovo Dílo představuje v grafickém vyjádření hustou, dalekosáhle rozprostřenou a nesmírně pevnou „pavučinu“.

Vstup do stadia *spiritu mundi* (světového ducha), do nového řádu, závisí na tom, zda kámen mudrců, přeměněný a sublimovaný na zlato, svede lidi ke kšeftu s tím nejsvětějším v nich, tj. k zpronevěře víry.

Světů se bude vládnout buď idejemi Žida Marxe, nebo židovským duchem živého neomaleného a egoistického kapitalismu. Žid nepřestává snít o pozemské říši, v níž se prosadí jeho nároky a pojmy hodnot, neboť tak to předpověděl Izajáš ve svých známých proroctvích o světovládě. Člověk pak bude – ve smyslu materiální situace – podle okolností pouze produktivním či konzumním faktorem.

Musíme mít stále na paměti, že židovský mesianismus – který sám sebe označuje za univerzalistický a celosvětový – je ve skutečnosti skrytým, ale absolutním imperialismem. „Nový řád“ je totožný s **panizraelismem** resp. **panjudaismem**. Jeho cílem je sjednocení světa židovskými zákony pod vedením a řízením kněžského lidu.

Nastoupí zhoubné a ničivé bratrství. Veliké bratrství, jež je hlášáno, bude bratrstvím kompliců a lidí téže krve, tedy těch, kteří se jediná považují za bratry. Ostatním se dostane postavení pouhých otroků!

Opusu Dei je v instalování nového světového řádu přidělena role sabotéra v náboženských a duchovních centrech, tedy v baštách, které nejsou pánům světa jinými prostředky dostupné.

Nový světový řád je velkým židovským plánem, rozvrženým na dlouhá staletí, a generaci po generaci realizovaný s neústupnou houževnatostí. Je to tentýž plán, který byl roku 1489 postoupen cařihradskými Židy souvěrcům v Arles, stejný plán, jaký roku 1869 potvrdil rabín Reichhorn v řeči nad hrobem velkého rabína Šimona ben Jehudy, který prosvítá z díla Bernarda Lazareho a je vtělen do „Protokolů sionských mudrců“, schválených v Basileji roku 1897.

Proto potřebují papeže, který se podvolí a přizpůsobí jeho potřebám, stručně řečeno zapojí se do komplotu. V „Protokolech“ stojí, že Židé plánují „proniknutí do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustí dříve, dokud zcela nezlomí moc papežství“.

Nový světový řád znamená nové náboženství, nové dogma, nový rituál a nové kněžstvo. Nový náboženský, politický i hospodářský vykupitel bude (podle *Protokolů*) „vládnout lidstvu prostřednictvím neosobních institucí“ pod ochranou propagandy, nové zbraně naší doby. Nové na tom není, že v boji o světovládu sází židovský svět na vítězství.

⁵⁹² Ramiro Cristóbal, *Templáři, předchůdci Opusu Dei*, in: *Historia* č. 6, září 1975, str. 59.

Meče jsou již taseny a nanovo zasvěští v rukou křížáků víry pod nejsvětější korouhví pravdy.

* * *

Dodatek

(německého překladatele)

Německý katolický list „Pro Fide Catholica“ (Durach, č. 7-9/září 1999) přinesl pod titulkem „Celkem vzato...“ pozoruhodnou úvahu. Zde je doslovný text:

Celkem vzato... to bylo jenom jako špatný vtip: speciálně „k sedmdesátému výročí trvání Opusu Dei“ sloužil kolínský „kardinál“ Meisner slavnostní „mši“ koncem září loňského roku (srv. „DT“, 6. 10. 1998). Opusem Dei reklamované datum založení „2. října 1928“ existuje totiž pouze ve fantazii svého zakladatele, Kryptohebreje José Marii Escrivy de Albáse alias Josémarií Escriby de Balaguera, kterému se údajně toho dne dostalo nebeské vize jím založeného Díla. Ovšem „vize“, kterou si tehdy podržel pouze pro sebe, a k jejímuž uskutečnění mělo dojít až o plných jedenáct let později. Před rokem 1939 není po „Opusu Dei“ sebemenší stopa; rovněž zde není jeden jediný svědek, jemuž by se kterému by se nový „blahoslavený“ pokoncilní církve se svou „vizí“ svěřil.

Kdo další ještě věřil, že oslavuje „sedmdesáté jubileum Opus Dei“, byl časopis „Fels“ ([tj. „skála“] č. 9/září 1998, str. 251 a dále). Průběhem času v „roztřesený pudink“ rozměklý tiskový orgán „konzervativních (pokoncilních) katolíků“ a těch, kteří se za ně považují, přinesl zcela nekritický článek o Opusu Dei a jeho zakladateli, v němž zcela klidně zopakoval mnohokrát důkladně vyvrácený mýtus oficiální historie této židovsko-zednářské frontové organizace. Zmíněný příspěvek podepsal dvaadvacetiletý student teologie. Stručný přehled osobních údajů autora, který tam článku předchází, je ukončen slovy: „*Není členem Opusu Dei*“. Tedy prohlášení, jemuž můžeme a nemusíme věřit, protože notorickou strategií Opusu, jež se v tomto ohledu ani v nejmenším neliší od zednářů, je držet co možná v tajnosti jména svých členů (přirozeně s výjimkou několika veřejně předkládaných reprezentantů). Adepti Opusu jsou vždy vedeni k tomu, aby v zájmu utajení svého členství necouvli „v případě nezbytnosti“ ani před lží.

Přehled literatury

- Angustias Moreno, María:** *El Opus Dei, anexo a una historia*. Ediciones Libertaris Prodhufi. Quinta edición. Madrid, marzo 1992
- Angustias Moreno, María:** *El Opus Dei, anexo a una historia*. Editorial Planeta, Barcelona 1976
- Angustias Moreno, María:** *La otra cara del Opus Dei*. Editorial Planeta, Barcelona 1970
- Angustias Moreno, María:** *La otra cara del Opus Dei*. Editorial Planeta, Barcelona 1978
- Anonym:** *Diccionario de la Lengua Española*. Real Academia de la Lengua, 19 edición 1970
- Anonym:** *La acción judeo masónica dentro del Concilio*. 1964
- Anonym:** Revista *Area crítica* No. 2, julio 1983: *El Opus de Franco*
- Anonym:** Revista *Area crítica* No. 2, julio 1983: *El Opus por dentro*
- Anonym:** Revista de la Fraternidad San Pío X. *Tradición Católica* No 54, enero 1990: *Opus y Judaísmo. Táctica del sabotaje*
- Anonym:** Revista *Maria Claire*, diciembre 1987: *La historia amarga de una numeraria del Opus*
- Anonym:** Revista *Tiempo*, 11. 4. 1988: *El Opus Dei. El verdadero poder en España*
- Artigues, Daniel:** *El Opus Dei en España*. Ed. Ruedo Ibérico, Paris 1971
- Baer:** *Die Juden*
- Bernal, Salvador:** *Monseñor Escrivá de Balaguer*. Editorial Rialp 1976
- Bernáldez, Adres:** *Historia de los Reyes Católicos*. Ed. J. M. Geofrin, Sevilla 1869 ad.
- Blázquez Miguel, Juan:** *Inquisición y cryptojudaísmo*. Kaydeda, Madrid 1988
- Boyer, Jean:** *Los peores enemigos de nuestros pueblos*. Ed Libartad, Bogotá 1979
- Cantera, Francisco:** *Sinagogas españolas*. C.S.I.C., Madrid 1984
- Carandell, Luis:** *Vida y milagros de monseñor Escrivá de Balguer, fundador del Opus Dei*. Editorial Laia, Barcelona 1975
- Caro Baroja, Julio:** *Destino del judío hispano*. Madrid 1963
- Caro Baroja, Julio:** *Razas, pueblos y linajes*. Universidad de Murcia 1990
- Cobo Martínez, Nicolás:** *Carta abierta a su hijo miembro del Opus Dei*. Revista *Faro inconfundible* No. 31, febrero 1989
- Cortés Canavillas, Julián:** *Mi amigo el padre Escrivá*. Diario *ABC*, 14 de septiembre 1986
- Cristóbal, Ramiro:** *Los templarios, un antecedente del Opus Dei*. Revista *Historia* No. 6, septiembre 1975
- Durán Gudiol, Antonio:** *La judería de Huesca*. Guara Editorial, Zaragoza 1984
- Fernández de la Mora, Gonzalo:** *Pensamiento español 1968*. Editorial Rialp 1969
- Fernández Suárez, Alvaro:** *Los judíos en la España moderna y contemporánea*. Indice Editorial, Madrid 1966
- García Atienza, Juan:** *La Kabala*. Revista *Mundo desconocido* No. 31, enero 1979
- García Hernando, Julián:** *El fenómeno de las sectas*. Cuadernos de realidades sociales No. 35/36. Instituto de Sociología aplicada. Madrid. Enero 1990
- García Romanillos, Fernando:** *La cara oculta del Opus*. Revista *Historia* No. 6, septiembre 1975
- Gracia, Vincente:** *En el nombre del Padre*. Editorial Bruguera, Barcelona 1980
- Hassan, Steven:** *Las técnicas de control mental de las sectas y cómo combatirlas*. Cuadernos de realidades sociales No. 35/36. Instituto de Sociología aplicada. Madrid. Enero 1990
- Jardiel Poncela, Eva:** *¿Por qué no es usted del Opus Dei?*, Madrid 1974

- Le Caron, Henri:** *Le Plan de domination mondiale de la Contre-Église*. Fideliter, Chiré-en-Montreuil 1985
- Le Tourneau, Dominique:** *El Opus Dei*. Oikos-Tau, 1986
- Le Vaillant, Yvon:** *La santa Mafia*. Edimex, México 1985
- Lelotte S.J., F.:** *Convertidos del siglo XX*. Studium, Madrid 1956
- López Martínez, Nicolás:** *Los judaizantes castellanos y la inquisición en tiempos de Isabel la Católica*, Burgos 1954
- Lustiger, Jean-Marie:** *La elección de Dios*. Madrid 1989
- Magaña, Manuel:** *Revelaciones sobre la Santa Mafia*. Edición del autor, México 1978
- Moncada, Alberto:** *El Opus Dei – una interpretación*. Índice Editorial, Madrid 1974
- Moncada, Alberto:** *Historia oral del Opus Dei*. Plaza y Janés, Barcelona 1987
- Ortiz, Domínguez:** *Los cristianos nuevos*
- Pallenberg, Corrado:** *Las Finanzas del Vaticano*. Ayma ediciones, Barcelona 1970
- Pinay, Maurice:** *Complot contra la Iglesia*. Madrid 1962
- Pistone, Aliana Marina:** *Los gobiernos ocultos*. Revista *Mundo desconocido* No. 38, agosto 1979
- Ricci, Marina:** *Opus Dei*. Revista *30 Días* No. 5, mayo 1990
- Rivanera Carlés, Federico:** *Los judíos conversos*. Obra inédita
- Rodríguez, Pepe:** *El poder de las sectas*. Ed. B Grupo 2, Barcelona 1989
- Rodríguez, Pepe:** *Esclavos de un Mesías (Sectas y lavado de cerebro)*. Elfos, Barcelona 1984
- Rodríguez, Pepe:** *Las sectas hoy y aquí*. Tibidabo Ediciones S.A., 4. vyd. Barcelona 1993
- Roth, Cecil:** *Historia de los marranos*. Buenos Aires 1946
- Sículo L., Mariano:** *Vida y hechos de los Reyes Católicos*. Madrid 1943
- Sigüenza, Fray J.:** *Historia de la Orden de San Jerónimo*. III, Madrid 1605
- Thierry, Jean Jacques:** *L'Opus Dei, mythe et réalité*. Hachette, Paris 1973
- Umbral, Francisco:** *Los del Opus Dei*. Diario *El País*, 20 de enero de 1986
- Vázquez Montalbán, Manuel:** *El Opus que no cesa*. Revista *Interviú*, 14. de agosto de 1988
- Viñó, M. García:** *Josemaría o la planificación de un santo*. Ed. Libertarias Prodhufi S.A., Madrid 1991
- Walsh, Michael:** *El mundo secreto del Opus Dei*. Plaza y Janés, Barcelona 1990
- Wast, Hugo:** *El Kahal*. Ed. Aldecoa, Burgos 1946
- Wast, Hugo:** *Oro*. Editorial La Verdad, Lima/Perú
- Wast, Oscar H.:** *Jesuitas, Opus Dei y Cursillos de Cristiandad*. México 1971
- West, W. J.:** *Opus Dei, ficción y realidad*. Rialp 1989
- Ynfante, Jesús:** *El silencio de la termita*. Lega S.A., Madrid 1979
- Ynfante, Jesús:** *La prodigiosa aventura del Opus Dei*. Ruedo Ibérico 1970

